POLIROM
Top 10+

CECILIA
ȘTEFĂNESCU

Legături bolnăvicioase

Cecilia Ştefănescu

Legături bolnăvicioase

roman

Ediţia a III-a

POLIROM
2011

© 2005, 2006, 2011 by Editura POLIROM

Pe copertă: imagine din filmul *Legături bolnăvicioase*,

în regia lui Tudor Giurgiu (Ioana Barbu, Maria Popistașu)

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN ePub: 978-973-46-2306-8

ISBN PDF: 978-973-46-2344-1

ISBN print: 978-973-46-2236-8

Coperta: Radu Răileanu

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepseşte penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

CECILIA ŞTEFĂNESCU – s-a născut în 1975, la Bucureşti. A absolvit Facultatea de Litere a Universităţii Bucureşti şi Masterul de Teoria Literaturii şi Literatură Comparată din cadrul aceleiaşi facultăţi. A publicat în volumele colective *Ferestre 98* (1998) şi în *Tescani 40238* (2000). Debutează editorial cu volumul *Legături bolnăvicioase*, Paralela 45, 2002 (ediţia a II-a, Polirom, 2005). Romanul a apărut la Ed. Phébus în 2006, traducere în limba franceză de Laure Hinckel, sub titlul *Liaisons morbides*. De asemenea, *Legături bolnăvicioase* a fost ecranizat, în regia lui Tudor Giurgiu, pe un scenariu semnat de autoare, şi a fost selecţionat în secţiunea „Panorama“ a Festivalului Internaţional de Film de la Berlin. Autoarea a făcut parte din grupul celor 12 scriitori români selecţionaţi pentru *Les Belles Etrangères*, organizat de Centre National du Livre în noiembrie 2005 la Paris. Cu această ocazie, a apărut cu un fragment de proză, sub titlul „L'Apres-midi de Sal“, în antologia *Les Belles Etrangères. Douze ecrivains roumains*, 2005, Ed. L'Inventaire. A participat la Tîrgul de Carte de la Leipzig 2006, într-o lectură publică, în cadrul Leipzig Liest. A lucrat în presă şi în edituri, a predat seminarii de Teoria Literaturii la Facultatea de Litere a Universităţii Bucureşti, a publicat articole în reviste precum *Dilema*, *Vineri*, *Exces*, *Madame Figaro*, *Design Buletin*, *Interval*, *Cahiers roumains d'études littéraires*, *Cotidianul*, *Curentul*, *Observator cultural*, *Dilema veche*, *Suplimentul de cultură* şi a tradus din franceză Daniel Pennac, *La petite marchande de prose*, în 2004, şi Tahar Ben Jelloun, *L'Auberge des pauvres*, în 2002. A terminat al doilea roman, *Intrarea Soarelui*, în curs de publicare la Editura Polirom.

Inferior, pentru că e tînăr. Rău, pentru că e tînăr. Senzual, pentru că e tînăr. Trupesc, pentru că e tînăr. Distructiv, pentru că e tînăr. Şi în această tinereţe – demn de dispreţ.

Witold Gombrowicz, *Pornografie*

unu

Renato

Mă dureau picioarele de cît colindasem pe străduţele din cartierul vechi al Lipscanilor. Aveam un obicei, atunci cînd ne plictiseam în interminabilele noastre chiuluri de la cursuri, cînd tăcerile prin care ne tatonam reciproc începeau să umple pînă la sufocare cămăroiul în formă de hală unde stătea Alex, să luăm hotărîrea, cam nechibzuită în vremurile acelea de ger cumplit, să ieşim şi să umblăm fără încetare pînă ne amorţesc toate încheieturile, să găsim plăcere în oboseală şi în întoarceri acasă. Odată ce ne aflam din nou în încăperea de la mansardă, ne întindeam pe pat, îmi lungeam trupul chircit de frig pe pătura aspră, rămînînd cu picioarele mustind de apă în bocanci, şi îmi aşezam capul în braţele lui Alex. Cel mai mult cred că ne-au apropiat mirosul de frig, plictiseala aceea a naibii de frumoasă, părul rece şi priveliştea din vitrinele în care dădeam nas în nas cu imaginile noastre zănatice, de spectre umblăreţe, de nimfete citadine. Plimbările semănau cu nişte curse, fie ziuă, fie noapte, din care reveneam de cele mai multe ori cu trofeele arborate pe buze sub formă de surîsuri… ne-am cunoscut într-un oraş obscur de provincie, pe vremea cînd visam la premii şcolare şi tînjeam după note mari. Stăteam amîndouă cuminţi în aceeaşi bancă, puţin depărtate una de alta, ca să nu putem copia; ea, sîcîindu-mă cu tot felul de întrebări stupide şi tremurînd din toate mădularele; eu, convinsă că eram cea mai deşteaptă tipă din tot oraşul ăla zdrenţăros, cu străzi late şi nou asfaltate, pe care se plimbau ţanţoşe căruţe trase de măgari, biciclişti, camioane de mare tonaj şi, uneori, cîte o maşină răzleaţă. Blocurile aveau în ochii mei de

adolescentă mofturoasă aspectul ostenit al gospodinelor abia întoarse de la serviciu cu traista goală, femei care nu se mai gîndesc la sex sau la oglindă, ci poartă stigmatul mirosului de tocăniţă şi al ciorbei cu perişoare. Iar construcţiile supraetajate, adormite în griuri, cu balcoanele cojite de tencuială, aidoma unor sîni flasci şi căzuţi, aduceau a femei înşelate, îmbătrînite şi scoase din funcţiune. De fapt, ca să fiu sinceră, întreg orăşelul de provincie, cu oamenii lui, cu vorba lor tărăgănată şi şîşîită, cu timpul blegos şi asexuat, cu străzile pustii, cu băruleţele meschine şi întunecoase, cu magazinele prin care bătea vîntul uscat, cu ploaia mocănească, în fine, cu căminul ca un hambar unde stăteam înghesuite patru fete în cameră (băieţii fiind cazaţi într-o aripă separată), toate mă făceau să mă scîrbesc de acel loc şi să mă înfund mai abitir în cărţile mele de poezie modernistă, în comentarii foarte complicate şi în discuţii pe teme de examen. Nu mi-a trecut nici măcar o clipă prin cap că la cealaltă margine a băncii stătea fiinţa ciudată pe care aveam s-o descopăr cîţiva ani mai tîrziu. Atunci nu era decît o adolescentă puţin isterizată de teama concursului, venită din alt oraş de provincie, la fel de anost precum cel în care ne aflam, nu era decît o voce stridentă pe care o tot auzeam înţepîndu-mi timpanele cu mii şi mii de întrebări, de rugăminţi, de vorbe fără noimă. Mi-era foarte nesuferită arătarea pe care, mai tîrziu, aveam s-o iubesc cu disperarea unui cotoi flămînd şi jigărit.

Nici acum nu înţeleg de ce am întipărită pe retina memoriei o imagine puţin cam neclară, din curtea căminului, în ajunul afişării rezultatelor de la olimpiadă, să tot fi fost ora opt seara, aşa cum arăta ceasul electronic care lumina curtea ca un far din vîrful unui stîlp, multă forfotă şi nerăbdare în jur, cînd, stînd aşa, pironită locului de emoţie şi ambiţie deşartă, i-am întrezărit prin învălmăşeală trupul uscat, cu forme vagi, îmbrăcat

domnişoreşte, făcîndu-şi drum către panoul cu note, i-am simţit pentru o secundă parfumul greu, de mosc, i-am surprins privirea puţin impertinentă, de şcolăriţă mîndră, iar eu, cea scîrbită de cîteva zile de trai provincial, am simţit atunci o umilinţă pasageră. Şi, deşi i-am uitat foarte curînd gustul înecăcios, de gutuie seacă, am ţinut minte figura încadrată de un păr negru ondulat, am recunoscut-o, mai tîrziu, imediat pe culoarele întunecoase ale facultăţii, cînd bîjbîiam nefericită, cu sentimentul destul de clar profilat al dezrădăcinării.

Cîteodată, sătule de Bucureşti şi de oamenii printre care ne învîrteam de obicei, plecam fără veste, de preferinţă la munte, toamna, atunci cînd ploile nu mai conteneau, împingîndu-ne în vreo cîrciumă ori sub vreun adăpost de unde priveam ca prostite lumea cuprinsă de panica stropilor. Viaţa curgea somnoros, cu mici opinteli neglijabile, dar noi stăteam în camera închiriată, în aşternuturi străine (ceea ce ne dădea o secretă senzaţie de plăcere în promiscuitate) şi ne zgîiam la trecători sau, pur şi simplu, la zădărnicia zilelor ploioase. Trăgeam cu coada ochiului la ferestrele îndepărtate, de după care familii ne făceau semne dojenitoare, iar în închipuirea mea, deja atinsă de nenumăratele pagini citite, vedeam cum, dintr-o încăpere similară celor spre care îmi îndreptam difuz atenţia, creşte o lume cuminţică, abia deşteptată din somn, mobilată cu piese de bucătărie, de dormitor, de sufragerie, cu frigider şi maşină de spălat, cu televizor şi canapea… ah, ce-aş mai fi avut poftă să pun mîna pe o piatră şi să sparg în aşchii mărunte reclama aceea la o viaţă fericită care îmi bîntuia nopţile şi clipele de lîncezeală. În schimb, Alex credea în viitorul ei de mamă şi de soţie, mergînd pînă-ntr-acolo încît îşi cumpăra din vreme în vreme reviste de modă pline de la un cap la altul numai cu mirese şi rochii albe, mi le flutura pe la nas pentru a-mi demonstra că momentul acela e singura clipă populată cu

prinţese şi feţi-frumoşi din viaţa unei femei şi că, odată ratat, poţi să-ţi iei adio de la *happy-end*-uri. O ascultam tolănită pe burtă, cu mîinile înfipte în maxilare, bîţîindu-mi capul dintr-o parte într-alta alene, atentă mai mult la mîinile ei butucănoase, dar foarte bine îngrijite, cu pieliţele tăiate impecabil, lăsîndu-i marginile unghiilor înfipte într-o culoare roz-sîngerie, cu pielea întinsă şi lucitoare, mirosind frumos a cremă Kaloderma, cu încheietura prea fină în comparaţie cu mărimea degetelor, îi urmăream gesturile puţin forţate, demonstrative şi încercam să mi-o imaginez dincolo de fereastră. Şi, spre marea mea nefericire, chiar reuşeam. Oraşul de munte îmi înfunda parcă mintea cu aerul lui rece, cu imaginile lui frumoase de-adevăratelea pe care le detestam profund pentru perfecţiunea lor molatică. De la nivelul patului, vedeam acoperişurile caselor căznindu-se să salte în cadrul ferestrei, obturată pe jumătate de claia de păr a lui Alex. Preocupată să-şi lăcuiască unghiile, cu genunchii aduşi la gură, cu tălpile sprijinite de marginea scaunului şi cu gura puţin întredeschisă, îşi mişca periodic corpul în sensul trasat de pensulă şi înapoi. Era mai mult o parodie. Îmi închipuiam că stau goală puşcă în pat, că-mi strecor mîna tiptil între picioarele ei semilipite şi că mi-o încălzesc hoţeşte, ca-ntr-un gest de cugetare adîncă, în timp ce o muscă zgribulită se plimbă de colo-colo pe pătura cu modele ţărăneşti. Alex îmi aruncă o privire scurtă şi se ridică brusc de pe scaun, îndreptîndu-se spre baie. Lasă uşa întredeschisă atît cît să-i pot vedea exact jumătate din corp, piciorul îndoit şi chiloţii atîrnîndu-i pe jos, agăţaţi de glezne, pliurile tricoului adunat în jurul mijlocului şi mîna sprijinindu-se de marginea veceului. Observ cu un mic dezgust că stă cu tălpile goale pe gresia soioasă a băii şi îmi spun să fiu vigilentă în cazul în care ar dori să urce-n pat. Aud zgomotul înfundat al apei care mătură urina din vas şi gîndul mi se comută, ca la o comandă

tainică, spre petrecerile copilăriei mele şi spre teribilul Brifcor care-mi îndulcea zilele sărbătoreşti, în ciuda gustului său de sirop de tuse. Alex iese din baie în fugă şi se aruncă dintr-un salt pe cearceaful cu nuanţe de gri-murdar, înainte ca eu să mai apuc să-i fac lecţia de igienă. Mă pufneşte un rîs prostesc, sacadat, care o întărîtă şi pe ea. Rîdem în hohote, cu sughiţuri şi suspinuri. Se-ntoarce dintr-o mişcare şurub în partea opusă şi-şi înfige picioarele reci pe spatele meu. Simt atunci ciudat cum closetul mi se revarsă lent pe spate şi mi se prelinge de-a lungul pielii, tocmai săpunită cu smacuri din cele mai fine. Plăcerea îmi furnică pielea. Şi nu e plăcerea despre care citesc în cărţi, ci una epidermică, poroasă, care mi se infiltrează prin ţesuturi şi prinde rădăcini. Ea nu se sinchiseşte prea mult de strîmbăturile insinuante şi-şi proţăpeşte mai bine tălpile pe spinarea mea deja curbată într-o crispare ipocrită. Ne ridicăm amîndouă, după multe ore de toropeală şi somn întrerupt, şi ne îmbrăcăm la repezeală cu ceva comod: jeanşi, pulovere lălîi, pantofi groşi şi pălării-clopot pe cap. Ieşind din cameră, simt deodată că sîntem iarăşi surori, nedespărţite, îmi piere brusc frica de viitor, ca şi cînd aşa ceva nici nu ar exista. Şi, într-adevăr, pentru noi nu există. Nu exista pe atunci nici gelozie, nici supărare, nici invidie, lăcomie, poftă păcătoasă, nu era decît o vagă oboseală.

— Oooooh, ce mă mai dor picioarele! Tu mai poţi?

— Ştiu şi eu…, şi deodată mă trezeam smiorcăindu-mă, cred că aş avea poftă să mănînc ceva, un covrig, o chestie, în fine, măcar să ne aşezăm undeva.

Şi apoi, ambalîndu-mă mai tare:

— M-am săturat să merg aşa, în neştire, să ne futem vremea cu prostii din astea, aş vrea să putem sta, naibii, într-un loc mai decent, să le mai dăm o pauză nenorocitelor de picioare…

— De ce n-oi putea să fii mulţumită? Mereu eşti în gardă. Ce s-a mai întîmplat acum?

Am luat-o pe Alex de mînă şi am zbughit-o direct prin ploaie, prin băltoacele care ne ieşeau înainte, ca-ntr-o cursă cu obstacole, şi nu ne-am oprit pînă ce nu am ajuns la intrarea într-o cramă. Am coborît cîteva trepte, precipitate şi nervoase, şi am nimerit în mijlocul unei încăperi slab luminate, în care trei oameni, singurii consumatori, stăteau spînzuraţi de trei pahare goale. După ce ne-au studiat pe-ndelete, şi-au continuat discuţia de parcă nici nu am fi fost acolo. Ne-am scuturat hainele de ploaie, ne-am dezbrăcat impermeabilele şi puloverele, am rămas în tricouri şi am început să ne studiem una alteia mîinile subţiri, cu urme de bronz din vara care tocmai trecuse. Am comandat vin fiert şi ne-am scos pe masă provizia de covrigi cu susan pe care i-am devorat în cîteva clipe, înainte ca stacanele cu băutură să fie depuse cu reverenţă pe masa noastră. Chelneriţa era o femeie între două vîrste, destul de grasă, cu o figură congestionată pe care trona un aer amabil, ardelenesc. Primele căni le-am dat pe gît dintr-o suflare. Restul a mers uşor, fără zi şi fără noapte, fără ore de culcare sau de ajuns acasă, fără program sau gînduri grijulii. Îmi întinsesem picioarele pe scaunul din faţă, îmi lăsasem braţele moi spînzurate de spătar ca două sforicele abia dezlegate, mîna lui Alex mi se plimba pe glezne, pe sub pantaloni, iar din vîrful degetelor ei primeam mici semnale amoroase, pe care le receptam de-a dreptul în stomac şi de-a lungul pulpelor, ca şi cînd cuvintele i s-ar fi scurs prin corpul meu, formînd acolo o colonie vie. Îmi simţeam creierul scos în întregime din circuit şi pironeam astfel grinzi din tavan, scaune puse strîmb, colţul îndoit al unui covor, puloverul meu trîntit alandala pe un taburet din apropiere, chelneriţa răsturnată într-un scaun, ascultînd atent ce-i spunea barmanul, probabil o chestiune

administrativă, la care ea replica mai tot timpul printr-un:

— Haaaai, nu mă-nnebuni!

— Ce spui, dragă!

sau

— Hmmmm, ca să vezi şi să nu crezi!

Dincolo de zgomotul celorlalţi, mai scoteam şi noi cîteva sunete articulate care sfîrşeau uneori în discuţii interminabile, deşi plăcerea supremă rămînea tot tăcerea noastră, care mirosea a vin fiert cu scorţişoară. Alex, în tricoul ei dungat, aşa cum mi-a rămas în minte, scotea rotocoale de fum şi, uneori, mai intra în vorbă cu chelneriţa mămoasă, cu care schimba cele mai stupide replici din cîte mi-au fost date să aud.

— Da' văd că fumaţi mult!

— Aş, pe naiba, mă cam prostesc (de ce oare simţea nevoia să pună îndulcitorul „cam"?), dar adevărul e că, fără ţigară şi licoare, viaţa nu are nici un chichirez. Ştiţi, venim tocmai de la Bucureşti ca să stăm două-trei zile aici, să ne distrăm şi apoi să ne luăm tălpăşiţa înapoi, de unde-am venit. Nu prea ne omorîm cu vorbitul, ni se pare pierdere de vreme, înţelegeţi, nu?

Chelneriţa clătina din cap, în semn afirmativ, şi apoi se îndepărta gînditoare. Într-un sfîrşit, ne hotăram să plecăm şi fie ne mutam în alt loc, fie hoinăream prin oraş, asta dacă ploaia se mai domolea şi puteam să colindăm străduţele întortocheate. Pe o vreme cumsecade, făceam poze, o droaie de poze care, mai din nimereală, mai din pricepere, ne ieşeau în spiritul dispoziţiilor noastre: trecătoare, fluctuante, hachiţoase.

— Ce poate fi mai grozav acum decît un sendviş cald şi o cană de ceai cu rom? Hmmmm, simt mirosul cum mi se strecoară pe nări şi-mi cade ca un bolovan în stomac.

Eu trăiam însă fără hrană, cu gîndul mai mult la bunătăţurile care mă vor aştepta acasă şi, salivînd de pe-atunci, îmi sugestionam organismul să

reziste ispitei mîncărurilor, să nu se lase înduplecat de rugăminţile stăruitoare şi plîngăcioase ale monstruleţilor care mi se tot smiorcăiau în clipele de linişte. Cîteodată ne despărţeam în mijloc de drum, ea îndreptîndu-se spre mesele copioase la care visa cu voce tare, eu hoinărind mai departe fără ţintă, vagabondînd cu ochii semiînchişi prin oraşul semipustiu. Nu mă simţeam deloc singură, fiindcă ştiam că acasă (casa noastră de împrumut) mă aştepta Alex, cu faţa lipită de fereastră, turtindu-şi nasul de geamul murdar, cu o mutră bosumflată de plictis şi prea multă mîncare. Îi cunoşteam secretul, probabil mai bine decît îl ştia ea însăşi, care se chinuia ridicol de insistent să-mi demonstreze că organismul n-o trădează şi că, împreună, convieţuiesc în virtutea unor înţelegeri şi nevoi comune. Numai că eu auzeam destul de clar sunetul horcăit, pe care încerca în zadar să-l înăbuşe, al vărsăturilor de după fiecare masă „copioasă“, cum singură îi spunea, amăgindu-se. O auzeam încercînd să-şi elimine toate impurităţile care i-ar fi putut agresa corpul deschis pe dinăuntru ca o floare carnivoră, se curăţa cu atîta grijă, încît, cînd ieşea din baie, nu vedeam decît un chip luminos, cu ochii puţin înlăcrimaţi de efort, însă, altfel, cu o aură de seninătate pe care pînă şi un sfînt i-ar fi invidiat-o.

— M-ai auzit cum am cîntat? Cînd eram acasă, de ruşine, ca să acopăr sunetul de pipi care cădea zgomotos în vas, scoteam nişte sunete din astea de-ncepea frate-meu să fredoneze de cealaltă parte a uşii. Îţi imaginezi ce concert?

O priveam cu spaimă. Îmi era teamă ca-ntr-o bună zi să n-o pierd pe gaura aceea împuţită a veceului, să nu cumva să alunece în împărăţia fără de sfîrşit a miasmelor şi ordurilor. Ştiam însă că despărţirea noastră nu va avea nimic dramatic, fiindcă nici noi nu trăiam astfel, ci aveam aerul bezmetic al unor fete care ştiu că îşi petrec viaţa într-un ritm scadent şi, de aceea, profită cu

înverşunare de timpul rămas. Despărţirea noastră va semăna, mai ştiam de pe-atunci, cu orele de somn ale după-amiezilor din copilărie: dormi profund, visezi, te zvîrcoleşti de cîteva ori şi, cînd te trezeşti, constaţi că lucrurile au rămas la fel în lipsa ta; poate doar puţin mai multă ordine, dar, în rest, eşti aceeaşi grămăjoară de carne ambulantă.

Programul era destul de încărcat. Aveam cursuri de dimineaţă pînă seara, cu „ferestre“, cum se spunea în limbaj profesoral, pe care oricum nu le petreceam decît prin cafenele, unde stăteam la discuţii, împreună cu diverşi prieteni mai mult sau mai puţin întîmplători. Iubirile platonice se desfăşurau ca pe bandă rulantă, sub formă de puncte mişcătoare apărute la orizont. Pentru cei mai mulţi, eram două bune prietene care nu-şi găsesc locul pe lumea asta şi nu fac altceva în afară de faptul că stau şi „croşetează“. Numai cîţiva credeau că ştiu adevărul despre noi. Dar noi eram singurele care cunoşteam adevărul adevărat, că habar n-aveam, de fapt, ce ni se întîmplă, dar că ni se întîmpla ceva destul de frumos. Timpul cursurilor curgea obositor. Scriam mult, pagini interminabile pe care aliniam cuvinte străine, ca-ntr-un şirag de mărgele de sticlă, cum întîlneam în bazarurile de pe litoral, întindeam ca pe nişte rufe la uscat propoziţii opace, fără mesaj pentru mintea mea înfăşurată într-o placentă autoprotectoare. Stăteam una lîngă alta în băncile de lemn, aplecate peste foaia de hîrtie, şuşotind din vreme-n vreme despre fleacuri şi aşteptînd cu nerăbdare să evadăm din încăperea prăfuită, să ieşim la aer. În pauze, o luam la picior pe culoarele facultăţii, urcam şi coboram scări pînă la extenuare, pînă cînd ne linişteam şi ne lăsam pe trepte ori ne ascundeam la capătul vreunui culoar cufundat în întuneric. Ne bîrfeam colegii, ne povesteam vise pe care le psihanalizam după ureche, ne mîncam sendvişurile, beam cafea în pahare de plastic, răsfoiam cărţile abia cumpărate, ne uitam pe

fereastră, apoi una la alta, mă uitam la cum se îmbrăcase Alex în ziua respectivă, dacă îşi potrivise pantalonii cu bluza şi aşa mai departe. Pauzele mai mari dintre cursuri le petreceam într-o cafenea din imediata apropiere a facultăţii, pe care o găsisem întîmplător în desele noastre hoinăreli. Încăperea mare, sub formă de L, cu scaunele şi mesele de plastic, avea un aer ponosit, cu figurile ciudate care-o populau, cu jucătorii de bridge cufundaţi în cărţile lor, acesta era locul unde aveam să ne pierdem mai bine de jumătate din timpul studenţiei. Aici Alex s-a îndrăgostit şi mi-a mărturisit trădarea, aici am întîlnit şi eu un biet artist care mi-a făcut zile amare un an întreg, după care a dispărut fără urmă, într-un orăşel de la mare, unde aerul sărat, îmi spunea el, îi va cicatriza rănile. Dar, pînă să plece, multe s-au mai întîmplat.

Artistul meu stătea în cămăruţa unei case vechi de pe lîngă Foişorul de Foc, într-o mizerie nemaivăzută, pe unde se mai puteau desluşi destul de greu urme de civilizaţie. Întruchiparea desăvîrşită a formei fără fond era trupetele de cartier care se trezeşte brusc într-o lume mofturoasă. Întîlnirea noastră nu a fost însă deloc întîmplătoare. Într-o seară, cum stăteam cu Alex în cămăroiul ei din mansardă, înfofolite în plapumă pînă la nas şi trăgînd cu urechea la zgomotele de pe acoperiş, auzim brusc un ciocănit în uşă… ca şi cînd persoana de dincolo crescuse din cimentul culoarului ori se furişase tiptil, ca un animal de pradă, iar acum îşi momea victima înainte de a-i sări la beregată. M-am ridicat din pat şi i-am deschis. Ne cunoşteam din vedere numai, ceea ce nu ne-a împiedicat însă să stăm o noapte întreagă la taclale, să vorbim despre cunoscuţi (şi din ăştia aveam, slavă domnului, o grămadă), să bem din brandy-ul adus de el, să adormim toţi trei ca nişte prunci şi să ne trezim a doua zi de dimineaţă jenate, străine şi pline de regrete, noi, iar el, fericit şi gata să o ia de la capăt. Deşi seara următoare,

după ce Alex mă ameninţase că se sinucide dacă o părăsesc, i-am jurat solemn că artistul ăla cu nume ridicol nu însemna nimic pentru mine, peste numai cîteva zile m-am pomenit iarăşi cu Renato la uşă. Alex plecase pentru o vreme din oraş. După alte discuţii udate cu brandy, Renato mi-a prins mîinile, strîngîndu-mi-le cu putere, şi mi-a declarat limpede că mă doreşte cum nu mai dorise în viaţa lui o femeie. Şi, mai din plictis, mai din curiozitate, m-am culcat cu artistul ridicol şi am ţinut-o tot aşa un an de zile. Alex nu s-a sinucis, dar a omorît totuşi un pui de pisică în seara în care, întorcîndu-se, m-a găsit bine-mersi cu Renato în aşternuturi. A scos un geamăt scurt, a ieşit vijelios din cameră şi am mai apucat să văd pe fereastra care dădea spre stradă un ghemotoc roşcat plutindu-mi prin faţa ochilor, într-un ultim zbor de rămas-bun. Dacă nu m-ar fi cuprins disperarea pe loc, aş fi rîs cu o poftă nebună – arătarea aia mică fluturîndu-şi blăniţa şi mutrele noastre împietrite de uimire. S-a întors în cameră, s-a aşezat pe scaun şi i-a zîmbit artistului, stăpînindu-se. Apoi i-a spus pe un ton egal:

— Maestre, afară, jos, pe trotuarul acesta plin de urmele tălpilor noastre nepăsătoare, zace un biet pisoi flămînd şi jigărit. Spală-l, hrăneşte-l şi apoi adu-ni-l gata pentru o viaţă nouă.

La scurt timp, Alex s-a îndrăgostit nebuneşte de un student teolog şi mi-a dat de înţeles că pot pleca liniştită cu artistul meu. Aşa am şi făcut. Începînd cu acele zile, am inaugurat perioada „camerei împuţite“, cum singură am numit-o. Mă împărţeam între facultate şi casă, între notiţele de curs şi după-amiezile de sex în care ne călăream pînă la dezgust, pînă simţeam că încep să mi se ia sute de piei şi rămîn doar un pumn de gînduri zdrenţăroase. Dădeam pătura la o parte şi săream direct în baie, unde rămîneam ore întregi bălăcindu-mă în cadă, meditînd asupra îmbinării plăcuţelor de faianţă, cu ochii lipiţi de modelul

anost şi cu degetele de la picioare pipăind fundul căzii, pe care credeam că voi găsi în aşteptare peştişorul de aur. Atunci mi-am adus aminte de o poveste pe care o citisem pe la şase ani, despre o fetiţă care, ca orice curioasă, pleacă de acasă, se rătăceşte în lume şi nu mai găseşte niciodată drumul de întoarcere. Nu mai ştiam cine o scrisese, nici cum se numea sau ce desen avea coperta cărţii. Tot ce ţineam minte era că povestea mă urmărise ani întregi ca o mică fantomă, producîndu-mi multă amărăciune şi melancolie. Fir-ar să fie, mult am mai plîns cînd am citit-o, şi încă şi mai mult cînd mi-am adus aminte de ea. Boceam sub duş de mama focului, combinînd secreţia alcalină a ochilor mei cu firişoarele de apă ce mi se prelingeau pe faţă, grăbite să ia drumul tunelului întunecos care mi se căsca sub picioare. După-amiezilor le urmau serile scăldate în fumăraia şi mirosurile puturoase ale barurilor de pe Lipscani. Pe Renato îl găseam deja instalat la o masă, sporovăind cu prietenii lui, majoritatea exersînd cu strălucire fel şi fel de meserii fictive, cu ifose de mari cunoscători într-ale vieţii şi-ale dragostei. Mă priveau cu profund dispreţ, în semn că le răpisem conducătorul de trupă şi că puneam în primejdie astfel unitatea ei, însă atitudinea lor nu aveau nimic evident, care să mă facă să găsesc un pretext destul de solid pentru a-mi lua tălpăşiţa *pour toujours*. Mă amestecam printre ei în tăcere, la început mai timid, ca mai apoi să mă confund pînă la ultimul căscat de plictis cu inamicii aceia ai mei beţivani, mă sprijineam de umerele lor molicioase cînd trebuia să schimbăm crîşma, făceam poştă aceeaşi sticlă şi eram, pe scurt, regina balului. În grup, fetele veneau şi plecau, numai Renato rămînea veşnicul îndrăgostit de mine. Într-o seară, pe cînd ne consumam povestea de amor, ne apăru ca din senin în raza privirii o tipă planturoasă, înaltă, cu o figură impertinentă şi rîs strident, vorbăreaţă şi cu gesturi largi, de operă.

A fost de ajuns să mă duc pentru cîteva minute la toaletă, că Renato şi tăbărîse pe fată cu întrebări şi propuneri mai mult sau mai puţin directe, în timp ce nici ea nu-şi pierdea timpul cu mărunţişuri, băgîndu-şi mîna pîn' la cot sub masă, în nădragii lui. I-am zîmbit dulceag bietului meu artist, i-am făcut chiar cu ochiul şi am şters-o direct în cămăruţa infectă, unde pentru prima oară m-am cocoţat în pat, am luat o carte în mînă la întîmplare şi am început să sorb cuvintele, să le înghit pofticios cu tot cu coajă. Dacă m-ar întreba cineva acum de ce m-am despărţit de artist, i-aş răspunde sec că nu ştiu.

Îmi aduc aminte de primul sărut al lui Alex, rezemată de pervazul ferestrei de la ultimul etaj al facultăţii, cu buzele lipite de buzele mele, aflate de cealaltă parte a geamului, în timp ce încercam să-i demonstrez, cocoţată pe tabla alunecoasă a acoperişului, că şi fetele pot zbura. Povestea noastră a crescut firesc, cu atingeri întîrziate, cu schimb încrucişat de haine, procedeu prin care căldura şi mirosul corpului uneia treceau în stăpînirea celeilalte, cu singurătăţuri împărţite în două şi cu plăpumi aidoma, cu nopţi în care ameţeala alcoolului ne împingea pe culoarele ovale ale clădirii, bîjbîind aiurea şi lovindu-ne una de alta. Obosite, ne opream în două puncte ale cercului ca să constatăm că stăteam, de fapt, în unul şi-acelaşi. Nu, între noi nu erau sex sau fantezii terminate în masturbare şi orgasm, pentru că firele ce ne legau nu duceau decît spre săruturile inocente şi spre spaima de trupuri răsfirate pe cearceaf şi spre oribila lumină a dimineţii. Dar erau mirosuri de vin fiert cu scorţişoară, ceai cu lămîie, parfum de mosc, bomboane cu nucă de cocos, prăjituri glazurate, zorzoane peste zorzoane, teancuri de cărţi, vorbe-n vînt, haine aruncate care-ncotro, nopţi albe, agitaţie, nelinişte, linişte, tăcere, somn, vis, uitare, acum, cînd Alex e departe de toate astea, în micul ei orăşel, cu secretul fericirii

pus bine, în şifonier, printre puloverele de mohair. Apoi a mai fost şi teologul care i-a zdrobit inima, după care am alergat după-amiezi întregi cu sufletul la gură, numai să i-l aduc înapoi, aşa cum stupid îi promisesem într-o seară, cînd hainele amorezului ei dispăruseră din şifonier ca prin farmec, lăsînd în urmă-i doar o şosetă desperecheată. L-am vînat pe străzi, l-am condus de nenumărate ori acasă, într-un subsol unde poposeau atîtea feţe necunoscute, că nu le mai ţineam şirul, îi cunoşteam programul pe dinafară, orele de trezire, de masă şi de tăvăleală, îi clasificam iubitele după înălţime, coafură, stil, vîrstă şi culoare, mă uitam la el cu teamă şi cu admiraţie, pînă într-o zi, cînd s-a întors brusc din drum şi a alergat după mine în timp ce mă furişam într-un gang, în speranţa că nu mă va vedea. Mi-a relatat pe scurt viaţa lui, chiar în intrîndul acela întunecos şi umed: mi-a spus care era preţul unei partide de sex, care era regula de aur (niciodată de două ori), m-a asigurat că doctorii sînt prietenii lui cei mai buni, că nu se atinsese niciodată de iubita mea, chiar aşa mi-a spus, că ştia, da, da, ştia…

Parc, primăvară, după-amiază caldă, cer senin, alei pietruite, copii alergînd, zigzag, femei singure, bănci proaspăt vopsite, pantofi prăfuiţi, transpiraţie, vagă oboseală, cîini în călduri, iubiţi încolăciţi, zăpadă topită, pisici moarte, lumină galbenă, bună ziua, un firişor de salivă, dale asimetrice, vaporaşe, mirosuri acre, ciocolată Snickers, cutii de Fanta şi de Coca-Cola, cutii de gunoi, îngheţată la cornet, bărbaţi, costume uşoare, semne discrete, un fluierat, chitări, cliclacul aparatelor foto, cărucioare, camere video, smiorcăieli, discuţii, gesticulaţie, masturbaţie, călărie, căluţi de lemn, maşinuţe, sex oral, Hugh Grant, raţiune, simţire, răbdare şi tutun, Marlboro Country, mari scriitori români, muzeul Eminescu, pături, caşcaval, cîrnăciori prăjiţi, hotdog, înainte, Mţii

Stîncoşi, cowboy, 1955, viaţa, aventura, *nu contează imaginea*, *ba contează imaginea*, *eşti frumoasă*, *eşti o floare, eşti un crin, eşti parfumul… Aimez-moi*, **iubire, trepte, căzături, biciclete, mai departe, roşu, amintiri, blitz-uri, mişcă-te, ură, dar poate că, la dreapta, copaci, frunze, gărgăriţe, fustiţe, fluturaşi, bărzăuni, şliţuri descheiate, omizi blegoase, trenuleţe, penisuri erecte, seară, tot înainte, malul lacului, bărci, găuri, înec, moarte, statui, capete căzute, mucuri de ţigară, chiloţi rupţi, vase de sînge, lame Gillette, luptă, bere Ursus, telefon public, pălăvrăgeală, tăcere, debarcader, poduri, vîrfuri de case,** *asta nu e o insulă*, **centru sportiv, observator, copii avortaţi, ambalaje, graffiti, ruine, timp, Swatch, şobolani, rîme, pescari, aer, chewing gum, minijupe, lăcomie, bulimie, vîsle, vome, inorogi, amintire, sunete sparte, roţi pe asfalt, mulţimi, pietriş, fete blonde, cuminţi, pulpe dezlipite, dumnezeu, călare pe-un nor, seducţie, parfum, circulaţie, menstruaţie, prietenie, iubire, stare civilă, inel pe deget, copii dolofani,** *mamă, nu sînt ceea ce par a fi…*

doi

Renato şi bucătăria

Bucătăria noastră avea ceva din gustul prăjiturii cu cremă de lămîie pe care mama o făcea de îndată ce-mi exprimam despotic pofta de „ceva dulce“: în încăpere, adulmecam un aer plăcut, reconfortant, pereţii aveau tencuiala căzută, mobilerul-colţar pe care îl călăream indiferentă la caznele mamei de a-l păstra curat lună se asorta cu chiuveta din faianţă albă şi cu plăcuţele discrete ce tapetau toţi pereţii, era, pe scurt, camera prin care treceam, unde nu zăboveam niciodată mai mult de cîteva minute sau, mai tîrziu, preţ de o şuetă, cu părinţii mei, la o cafea. Bucătăria îmi mai amintea de moş Crăciun şi de clipa în care am ştiut cu precizie că bătrînelul ăla închipuit chiar există, poate pentru simplul motiv că eu însămi îl zărisem pe geamul care dădea spre fundul curţii, călare pe tomberoanele de gunoi. M-am uitat atunci pentru prima oară cu compasiune la oamenii din faţa mea, care îşi spuneau pe deasupra „în toată firea“ şi care fumau pipă şi ţigarete. Credeam că fumul gros de tutun îi împiedică să vadă ceea ce eu reuşeam să percep cu atîta claritate, din bucătăria cu miros de blat de tort abia scos din cuptor. Mama mă scărpina pe scăfîrlie şi-şi vedea în continuare de treabă, prefăcîndu-se că mă ascultă. Of, mamă, crezi că nu ştiam de pe vremea aceea că nu era decît un joc, că ajungea să ţîrîie un pic telefonul şi mă lăsai baltă cu vedeniile mele cu tot? Că jocul cu nasturii, cu mica mea bucătărie improvizată, cu crăticioare şi oale din cutii de chibrituri, cu păpuşi pe care le găuream la gură ca să le pot îndopa mai bine, cu scăunelul mic din lemn pe care trona ţanţoş globul lumii, cu cartea jerpelită pe care o purtam după mine prin camerele întunecoase, dar în special la

bucătărie, încăperea cea mai adultă – că toate astea nu erau decît un fel de a-mi spune *cam aşa arată viaţa privită de la înălţime*? Ei bine, eu ştiam şi tocmai de aceea mă furişam în serile de iarnă din dormitor, rătăcind prin apartamentul nostru labirintic şi speriindu-mă pînă şi de propria-mi umbră. Cineva ar putea spune că orice copil se sperie de întuneric şi vede fantome peste tot. Nu ştiu, s-ar putea să aibă dreptate, deşi, dacă stau bine să mă gîndesc, ochiul care mă privea din tavan şi liniile luminoase care mă ţintuiau de pat şi omul-arc care dormea sub mine şi lemnul vorbitor de la căpătîi şi glasvandul viu al uşii erau cît se poate de reale. Singura cameră prietenoasă rămînea bucătăria, unde mama prăjea chifteluţe, făcea mîncare de spanac, tăvălea găluştele cu prune prin pesmet, prepara peşte înăbuşit în vin, de mă ameţeam numai cu mirosurile, storcea morcovii, dîndu-mi să beau cumplitul suc portocaliu cu ajutorul căruia mi se promisese că aveam să văd cu ochiul liber pînă hăt, pe Marte, pe scurt, bucătăria era locul pe care-l vizitam de cel puţin trei ori pe zi. Un exemplu nevinovat e că pînă şi despre tava cu bunătăţuri de fiecare dimineaţă, care mă aştepta pe birou după ce mă întorceam de la baie, ştiam că venea de acolo şi acolo urma să se şi întoarcă, ceea ce îmi dădea un vag sentiment de înstrăinare şi tristeţe geloasă. Aceeaşi tăviţă pe care, ani buni mai tîrziu, aveam să-i duc lui Renato nu mai puţin de cinci căni de ceai, într-o după-amiază mizerabilă de primăvară. Şi Renato, în bucătăria mea, avea aerul unui motan jigărit şi flămînd care tînjeşte după mîţa dichisită a vecinului.

Mama credea pe vremea aceea că voi deveni, fără discuţie, o persoană extrem de importantă şi nu ştiu cum făcea, dar reuşea să-mi transmită fidel credinţa ei, astfel că nu intrasem bine în liceu şi deja eram sigură nu numai că pot mişca vapoare din loc dacă mă concentram cu atenţie, dar şi că

Dumnezeu îmi vorbeşte prin intermediul vocilor din pereţi. Mai credeam că înăuntrul meu sălăşluiesc zece pisici sălbatice care erau, într-o dimensiune paralelă celei în care-mi duceam eu anost existenţa, zeiţe păgîne. Toate astea îmi dormeau undeva în minte şi, mai tîrziu, nu am mai văzut rostul de a le mai trezi fie doar şi pentru cîteva minute, atît cît m-aş fi amuzat pe seama lor, amintindu-mi-le.

My Sweetest Box

Tot mama era cea care mă punea să dorm în fiecare după-amiază, fie că era vacanţă, fie şcoală, fie vară, fie iarnă sau orice alt anotimp de trecere, eram supusă aceleiaşi cazne zilnice cu precizia unui ceas elveţian. Mereu grijulie, atentă la tot ce mişca în casă şi în preajma noastră, mama avea păreri de nezdruncinat şi vai de capul celor care ar fi îndrăznit să o contrazică, încercînd să-i demonteze eşafodajul gîndirii sale „sănătoase“, precum singură şi-o aprecia cu modestie.

Liniile albicioase, subţiri îmi jucau prin faţa ochilor, apropiindu-se, dansînd deasupra mea, înfăşurate în vălătuci gri, brăzdaţi din cînd în cînd de irizări aurii. Dacă închideam brusc ochii, şerpişorii albi îşi continuau dansul, prelungindu-se pînă în nervurile gîndurilor mele amorţite, impregnîndu-mă cu o bună dispoziţie molipsitoare. Îi vedeam de astă dată semnalizînd şi metamorfozîndu-şi culoarea din roşu aprins în violet şi albastru indigo, alunecînd molatic din hainele lor cenuşii direct în stomac, dîndu-mi o stranie senzaţie de excitare, deşi la vremea respectivă nu înţelegeam prea bine sensul real al acestui cuvînt. Mă gîndesc totuşi că trebuie să fi intuit eu ceva din moment ce în locul şerpişorilor

alburii se iveau pe nesimţite figurile înţepate şi provocatoare ale Roxanei, Ancăi sau Simonei, colegele mele de clasă de care mă lega o atracţie aproape sadică. Dar tipele astea nu zăboveau prea mult timp în aşternuturile mele curate. Toropeala în care mă prăvăleam transforma şerpişorii în mase gelatinoase, aidoma unor jeleuri de zmeură sau căpşune ornate cu moţuri de frişcă pe care se prelingeau lenevoase dîre de sirop gros. Odată ajunsă în miezul somnului, nu mai pridideam să mă înfrupt ca un căpcăun din bunătăţuri, să mă zvîrcolesc printre aromele de îngheţate, prăjituri, torturi şi citronade, printre care se mai strecura fără explicaţie şi un vag miros de tutun de pipă, ca o dorinţă dosită prin rafturile conştiinţei mele aflate în curs de fermentaţie. Şi mirosul se transforma într-un firicel de fum care colinda şi-mi cotrobăia prin cele mai ascunse cotloane, ca mai apoi să se întoarcă treptat la şerpişorii alburii ce-mi perforau pereţii etanşi. După somnul de după-amiază, a urmat romanul (*Pardaillan şi Fausta***, *Cei trei muschetari*, *Tess d'Urberville*, *Jennie Gerhardt*, *Pe aripile vîntului*, *Forsyte Saga*, *Nora*, *Roşu şi Negru*…) – posesiv, mîncător de timp, amant şi prieten, cu care-am făcut casă bună timp de aproape cinci ani, nelipsit de pe măsuţa de la capul patului. Ne închideam amîndoi în dormitor, iar el îmi vorbea cîte-n lună şi-n stele. Dar mai cu seamă m-a ajutat să-mi fac prietene, femei de o frumuseţe năucitoare de care, în scurt timp, m-am îndrăgostit nebuneşte. Începusem să îmbrac pantaloni bărbăteşti, îmi tăiasem părul foarte scurt, unghiile retezate din carne, purtam pe încheietura subţire ca o aşchie un ditamai ceasul, găsit prin sertarele bunicii, îmi mai pusesem şi o eşarfă la gît pentru a fi cît mai dandy cu putinţă (nu mai ştiu de unde furasem chestia cu cochetăria masculină, dar nu mă**

gîndeam niciodată la mine cît timp mă găteam, ci o făceam mai mereu pentru iubitele mele imaginare) şi reuşisem într-un sfîrşit să-mi creez o imagine de mare cuceritor şi totodată să-mi atrag antipatia tuturor colegilor mei, fie ei fete sau băieţi. Următoarea perioadă a venit firesc, cu un amănunt care ţinea deja de recuzita dandystică: ţigara. După-amiaza, plutind în norişori albaştri, de ţigaretă. Baudelairiană, ar spune unii mai citiţi, tipic adolescentină, ar fi spus tatăl meu dacă ar fi aflat pe atunci ce făceam. Îmi astupasem ferestrele cu draperii negre, lungi (dintr-un material pe care-l găsisem uitat într-un ungher al debaralei) şi stăteam nemişcată ore întregi, ghemuită turceşte pe covor şi pufăind ţigară după ţigară. Îmi închipuiam că nu peste multă vreme voi putea pune stăpînire absolută peste corpul meu rebel şi că nu va mai fi nevoie să mănînc, să beau sau să mă duc la toaletă. Dar, pe măsură ce trecea timpul, băieţoiul cu pantaloni şi sacou de velours se metamorfoza într-o domnişorică îndrăzneaţă, fumătoare şi depresivă, îndrăgostită de tot felul de lucruri, care mai de care mai bizare şi mai neînsufleţite, de la bricheta roşie brăzdată de dungi metalice pînă la jurnalul voiajor uitat în cele din urmă în tren, pe drumul spre munte. Ultima însemnare din acest caiet era rezultatul unei stări euforice, de novice călătoare. Mă îndreptam spre un cătun din apropierea Buzăului, unde se afla pe atunci Mădălina, cea mai bună prietenă din toate timpurile, o adolescentă nici frumoasă, nici urîtă, cu nişte imenşi ochi culoarea liz-taylor, cu un profil colţuros, cu mîini fine şi degete lungi, prietena mea Mădălina era cea mai şireată dintre şirete şi pe deasupra şi foarte pisicoasă, sugerînd perfid, pentru necunoscători, inocenţa. Mă aştepta în gară cu tatăl ei, un individ nesuferit din cauza staturii

sale scunde şi a inelului de pe mîna dreaptă care-mi dărîma toată teoria cu privire la perfecţiunea microcosmosului în care vesel trăia Mădălina. De la gară, am mai mers preţ de încă trei sferturi de oră cu maşina, un Trabant bleu, pînă am ajuns în satul cu doar douăsprezece familii unde locuia bunica prietenei mele. Într-o curte enormă, stăteau rînduite trei case albe, plus un mic pavilion făcut din lemn, paie şi cărămidă, sub care se aflau cuptorul, o masă şi nişte scaune debile. Am stat acolo aproape o lună de zile, fără să facem altceva decît să mîncăm, să dormim, să fumăm seara ţigări mentolate şi să chemăm spiritele strămoşilor ei pentru a le întreba dacă vom fi fericite în dragoste. Într-o noapte însă Mădălina mi-a spus pe un ton subţire că mă iubeşte şi că era convinsă că nu ne vom despărţi niciodată. Dormeam singure în casa din fundul curţii, avînd libertatea deplină să desferecăm toate închipuirile care ne frămîntaseră mintea pînă în acea clipă: ne dădeam în cărţi, în bobi de fasole, făceam un soi de spiritism diletant cu beţigaşe de chibrit pe care le aruncam aprinse într-un pahar cu apă, aşteptînd cu sufletul la gură să vedem pe cine vor alege duhurile pentru o scurtă tacla, ne ghiceam în ceştile de cafea lăsate „la scurs“ de dimineaţă, pe fundul cărora zaţul gros formase deja chipuri de monştri, capete de cîini, cotoroanţe şi inimioare străpunse, povesteam întîmplări stranii care se petrecuseră în copilăria adîncă… La sfîrşitul unei astfel de nopţi, cu cearcănele ca nişte coroniţe în jurul ochilor, Mădălina mi-a declarat iubire veşnică.

Iubeam şi eu, ca orice fată de cincisprezece ani, un băiat blond spălăcit care trecea drept frumuseţea liceului. Numai că imaginea lui abia de mi-a mai rămas schiţată pe undeva prin depozitul de amintiri, în timp ce figura

răutăcioasă a Mădălinei, cea care mi-a promis într-o după-amiază de vară că nu mă va părăsi, îmi răsare-n gînd şi acum din vreme-n vreme. Nu mai ţin minte cînd m-a abandonat angelicul meu amorez, dar ştiu precis pînă şi nuanţa de roşu care mi-a aprins privirea atunci cînd Mădălina mi-a mărturisit că nu vrea să ne mai întîlnim, nu mi-a mai răspuns la telefoane şi, într-un trist final, m-a anunţat pe acelaşi ton sclifosit că ne vom mai vedea pentru ultima oară ca să-mi dea lucrurile adunate la ea. După tot ce ne spuseserăm, după jurăminte de credinţă şi confesări pe ton scăzut, Mădălina îmi arunca valiza în nas, dîndu-mă afară din viaţa ei veselă, cu părinţi indulgenţi şi apartament de bloc cu trei yale la uşă. Rămîneam singură, fără după-amiezi de odihnă, fum albastru de ţigară sau literatură-pansament. Însă durerea pricinuită de pierderea Mădălinei nu am putut s-o uit nici acum.

Pe Mădălina am mai întîlnit-o într-o seară cînd, pe un ger cumplit, stînd cu Alex şi încercînd să ne reacomodăm cu micile amănunte pe care le presupunea traiul împreună, am întrebat-o cîte grade credea că sînt afară. Nu voiam doar să ştiu ce ar fi mai potrivit să-mi pun pe mine înainte de a ieşi, ci mai ales să-i aud glasul sunînd familiar în cămăroiul nostru, însă ea… ei bine, ea nu dădea semne că ar fi vrut să mă ajute. Stătea sprijinită de perete, îmbrăcată într-un tricou negru cu trei floricele brodate pe piept şi-şi bălăngănea piciorul prin aer fără poftă. În cameră era o căldură insuportabilă, cu arome de cazan încins, şi numai gîndul de a ieşi în frigăraia de afară îmi dădea frisoane. Alex îşi concentrase însă toată atenţia în vîrful papucului dezlipit, părînd profund plictisită. Ştiam că mai tînjea după teolog, ceea ce mi-a

accentuat iritarea, aducîndu-mi totodată în faţa ochilor imaginea blăniţei roşcate care fîlfîia încă prin dreptul geamului. Viaţa mi s-a părut îngrozitor de nedreaptă. Am ieşit cu grijă pe culoar, lăsînd uşa larg deschisă, spre disperarea lui Alex, care-mi ţipa în urmă de frig şi enervare. Culoarul îngust avea ferestruici ce dădeau direct pe acoperişul glazurat cu gheaţă, făcînd un fel de dreptunghi asimetric care forma curtea interioară. Mai era şi un mic donjon pe care nu-l distingeam decît imprecis, singura cale de acces la el fiind pe deasupra, traversînd tot acoperişul şi făcînd echilibristică mai apoi pe marginea jgheabului, acolo unde spaţiul era îngust de aproape un cot. Toate astea le-am descoperit abia după ce am ajuns în micul balcon, unde bătea un vînt năprasnic, de-mi îngheţaseră urechile şi mîinile şi capul… O mai auzeam destul de neclar pe Alex lamentîndu-se în spatele meu şi bocănind pe tabla care trosnea din toate mădularele, în timp ce eu realizam o coregrafie imprecisă pe jgheabul învelit într-o pojghiţă fină de gheaţă. După ce am sărit în balconaş, m-am uitat în urmă şi am văzut-o mergînd de-a buşilea, concentrată la fiecare centimetru parcurs. Era ca atunci cînd o auzeam vomitînd înăbuşit în baie; numai că, de data asta, îmi doream ascuns s-o văd plutind prin faţa mea, făcîndu-mi cu mîna în semn de adio. Îi ţipam necontenit:

— Cîte grade sînt afară? Spune, cîte grade sînt? Mie mi se pare cam frig!

în vreme ce ea se mai oprea locului, înţepenită de spaimă şi ger. O auzeam strigîndu-mă pe nume, repetînd ca o maimuţică aceleaşi sunete. Ghemuită în donjon, în aşteptarea ei, am adormit şi am văzut-o în vis pe Mădălina. Se făcea că era din nou cea mai bună prietenă a mea, că ne aflam într-un sat din apropierea Buzăului, că ne iubeam ca două adolescente şi am ţinut-o tot aşa pînă cînd m-am trezit cu un corp dureros de parcă aş fi fost un măr

căzut din copac şi scofîlcit. Erau –20°C. Dar asta am aflat-o abia mai tîrziu, ascultînd Radio Romantic. Drumul spre balconaş a devenit pînă la urmă un adevărat ritual. Undeva, înăuntrul meu, am o stranie convingere: că înălţimea aceea şi groaza care ne dilata insuportabil timpul petrecut pe acoperiş şi jongleria noastră cu zboruri mortale ne-au salvat. Redeveniserăm pe neaşteptate cele care cu ani în urmă se întîlniseră pe culoarele reci ale facultăţii.

Prima zi de studentă a semănat oarecum cu perioada de preşcolărie, petrecută în cochilia trupului meu. Învăţasem de una singură, pe dinafară, toată *Gramatica Academiei*, iar seara, după ce îmi epuizam forţele în memorări stupide de exemple de anacolut sau elipsă, mă băgam mulţumită în aşernuturi şi îi citeam pe Cioran şi pe Eliade. Ultimul îmi ocupa aproape două rafturi de bibliotecă şi încă mi se părea puţin pe vremea aceea. Ascultam Doors şi Led Zeppelin şi Rolling Stones şi Bob Dylan, scriam poezii filozofice şi mă spălam pe cap în fiecare zi, obsedată de curăţenie şi de ordine. Purtam aceleaşi haine terne şi eram de o tristeţe iremediabilă. Cînd am intrat pe uşa facultăţii, credeam cu tărie că am deja acces la misterul universal şi la cunoaşterea absolută. Mai deunăzi, citindu-mi însemnările din perioada cu pricina, nu am reuşit să-mi reprim un sentiment de disconfort faţă de notiţele mele de cugetătoare. Însă, pe atunci, sinuciderea, moartea şi infinitul (despre care nu am încetat să vorbesc nici acum) mi se păreau a fi o joacă de copii răzgîiaţi. Asta pînă ca hainele mele mohorîte să se întîlnească din întîmplare cu nişte pantaloni de blugi galbeni cumpăraţi din Franţa şi un tricou de bumbac culoarea oului de raţă. S-au atras într-un mod misterios, aşa cum se întîmplă în orice mare iubire.

Printre colegele mai apropiate lui Alex se număra şi o individă, frumoasă altfel, cu un cap parcă pictat, cu sprîncenele curbate într-un

semicerc aproape perfect, cu ochii albaştri daţi cu creion dermatograf negru de o mînă sigură, cu nasul cîrn şi gura botoasă, ai fi zis nemulţumită, dacă nu ai fi ştiut despre cine e vorba. Prietena lui Alex (căci în scurt timp avea, în orice caz, să-i devină) era de asemenea o persoană grasă şi îndesată, astfel că, dacă o vedeai aşezată, era fata de care te îndrăgosteai pe loc, iar cînd o surprindeai rostogolindu-se în timp ce mergea, ai fi zis că e sora ei geamănă şi mîncăcioasă. Şi, ca să închei, mai era şi extrem de bîrfitoare, ceea ce m-a făcut într-un tîrziu să-mi pierd cumpătul şi să-i declar în sinea mea ură eternă. Alex însă părea să nu observe nimic din toate astea, ba chiar participa pofticioasă la discuţiile duse în surdină şi acompaniate de priviri nestingherite care îşi încolţeau prada. Poate că supărarea mea nu ar fi fost încă atît de mare dacă nu aş fi picat eu însămi în storcătorul de defecte al prietenei grăsane. Nu-mi ierta faptul că sînt slăbănoagă, că stăteam mai toată ziua cu nasul în cărţi şi, pe lîngă toate celelalte cusururi găsite de ea, pe care ar fi, oricum, inutil să le înşir aici, mi-l mai descoperise şi pe acela de neiertat: că eram îndrăgostită timid de Alex.

Îi urmăream gesturile, rîsul, culoarea fardului din obraji, sticlirea ochilor, privirea razantă de cochetă şi, în gîndul meu, îi pipăiam deja pielea feţei, îi luam pe mîini pudra şi mă mîzgăleam cu ea, o sărutam înnodîndu-mi cu meşteşug limba de limba ei ascuţită şi clevetitoare, îi sorbeam saliva ca pe o Coca-Cola într-o zi de vară călduroasă, o pipăiam pe şolduri, pe coapsele împlinite, pe sînii cărnoşi, pe pulpe, îi simţeam deja sudoarea fricoasă strecurîndu-i-se pe picioare. Dar ea se hlizea ca o proastă cu grăsana şi-şi dădeau în continuare coate. Am recurs la toate tertipurile cunoscute pentru a-mi acorda o cît de mică atenţie, fie şi amicală, însă Alex se simţea protejată în compania prietenei, singură cu puhoiul de cuvinte

care se prăvăleau, bombardîndu-i mintea cu fel de fel de prostioare şi răutăţi terapeutice, astfel că nu mai avea nevoie şi de mine. Cîteodată, perfid, cînd se nimerea să ne aşezăm una lîngă alta la curs, îşi băga nasul sub lobul urechii mele şi producea un sunet de plăcere, semn că aproba parfumul cu care mă dădusem. Prinzîndu-i slăbiciunea, începusem să achiziţionez parfumuri foarte sofisticate, în ton cu dispoziţiile sufleteşti, cu vremea de afară, cu culoarea îmbrăcăminţii mele şi cu mesajul pe care voiam să i-l transmit: dulcege ca o bucătărie scăldată în mirosuri de prăjitură cu blatul însiropat; înţepător-excitante ca o mînă care se plimbă printre picioarele femeii, producîndu-i hipertermie, ameţeli şi greţuri, gîdilîndu-i nările deschise în unghi ascuţit, făcînd-o să se gîndească nemărturisit la măscări; obosite, mirosuri de flori muribunde care, pe lîngă aroma lascivă, mai emană şi un iz de mortăciune, de stamină şi pistil supuse testului luminii şi al căldurii, flori care ţi se ofilesc la butonieră sau în glastră, cu apa neschimbată de săptămîni; parfumuri de dimineaţă, somnoroase şi cu urdori la ochi, ca aerul de afară în coliziune cu atmosfera stătută din camera de vise, care te urmăresc prin încăperi şi ţi se leagă de pijamale, de chiloţii curaţi abia scoşi din sertar, de ciorapii lycra şi chiar de sutienul dantelat pe care nu reuşeşti niciodată să ţi-l închei la spate (oricum vei renunţa în curînd la el); de mirosul ăsta nu scapi decît prin parfumul greţos de merişor al săpunurilor ieftine, puse de adolescente sfioase şi fără dare de mînă prin lenjeria intimă, iar înlocuitorul lui premerge fîs-fîsurile pretenţioase ale legitimelor sticluţe de culoarea uleiului sau a şampaniei răsuflate; acestea din urmă deveniseră centrul preocupărilor mele, de cînd descoperisem că Alex era mare degustătoare de parfumuricale. Ce cărţi, ce film, teatru sau cheltuieli inutile, cînd, în dulăpioarele mele, rafturi aşteptau încă goale să le garnisesc cu nume celebre: *8ème jour*, *Samsara*, *Amarige*, *Rive*

Gauche, *Face à Face*, *Cantate*, *Champagne*, *Shalimar*, *Pleasures* şi cîte şi mai cîte. Totul a început însă într-o singură zi, spre sfîrşitul anului universitar. Stăteam în holul mare al facultăţii, pe băncuţa de piatră şi aşteptam rezultatele la examen. Oameni de tot felul se perindau dintr-o parte în alta, traversînd preocupaţi culoarul şi îndreptîndu-se spre sălile de curs. Alex s-a aşezat lîngă mine şi am început să discutăm fără noimă, despre profesori, materii de examen, şcoală etc., pînă cînd i-am simţit din nou nasul apropiindu-mi-se tiptil de gît şi inhalînd mirosul pielii îmbibate cu licoare. Venind pe neaşteptate, gestul ei m-a uimit, făcîndu-mă să dau înapoi. Ea însă a repetat mişcarea mai insistent şi m-a descusut:

— Auzi, cu ce parfum te-ai dat?

iar eu i-am răspuns *Aimez-moi* cu o voce stinsă, strîngînd din pumni ca să nu explodez. Mi-a atins uşor mîna cu vîrful degetului, mi-a pipăit unghia arătătorului, articulaţiile proeminente şi podul palmei, i-am microscopat striaţiile buzelor şi adînciturile porilor, ne-am adulmecat, am ştiut că nu peste mult timp ne vom mai căuta.

Peste nici patru luni de la incident, ne-am întîlnit într-adevăr. Eu aproape o uitasem, ocupată cu distracţii de vară şi schimbări radicale în atitudine. Începusem o etapă nouă, în care machiajul, bluzele cu decolteuri adînci, pantalonii strînşi pe coapse şi fustele lungi şi negre îmi fasonau existenţa. Alex, în schimb, adoptase o ţinută anostă, uneori chiar şleampătă, afişînd un dezinteres aproape enervant în ceea ce privea aspectul vestimentar. Cîtăva vreme am bănuit-o că pozează pentru a atrage atenţia asupra ei, căci era unul dintre lucrurile care, abia mai tîrziu aveam să descopăr, îi plăceau cu deosebire. Numai că neglijenţa aceea arborată impertinent mai avea şi o garnitură de tristeţe, împănată cu ochi roşii de plîns şi faţă palidă. Cu toate astea, Alex se făcuse încă şi mai mişto. Nici acum nu ştiu exact ce i s-a

întîmplat, pentru că instinctul egoist îmi reprima orice încercare de a îndrepta ceea ce se dovedise a fi fost în folosul amîndurora. Observam de undeva din afară, pîndindu-i orice grimasă a feţei sau direcţionare a privirii, că se îndepărtase definitiv de prietena ei supraponderală, rămînînd la un moment dat singură cuc. O întîlneam adeseori la bibliotecă, prăvălită peste cărţoaiele vrăfuite pe suportul de lemn vopsit albastru, făcîndu-şi conştiincios fişe, notiţe, observaţii pe care mai tîrziu şi le-a aruncat fără umbră de regret direct de pe acoperiş, cînd stăteam amîndouă pe marginea tăbliei, cu picioarele spînzurate în gol şi cu foile de curs în braţe, prefăcîndu-ne a învăţa.

— Îmi pierd vremea de pomană – mi-a mărturisit într-o zi de mare plictis. Stăteam la aceeaşi masă, pregătindu-ne un seminar, cînd ei i-a venit ideea să mergem la un film, să le lăsăm dracului de cărţi, fiindcă ea se săturase. Vrei? – m-a întrebat pe un ton plîngăreţ.

Între timp însă, pasiunea pentru Alex îmi slăbise substanţial, pierdută probabil pe la festivaluri de jazz pe unde avusesem ocazia să întîlnesc lume bună, artişti, actori, fotografi şi să-mi etalez ifosele mele, abia zărite prin fumul ţigărilor de foi. I-am răspuns afirmativ, urmînd să ne întîlnim la o oră anume în faţa cinematografului Scala, numai că eu ştiam încă din clipa în care i-am promis cu seninătate *voi fi acolo* că minţeam cu neruşinare. Pur şi simplu, îmi era lene. Începusem să umblu cu un tip subţire şi extrem de snob. Susţinea că eram singura femeie adevărată din viaţa lui, ceea ce mi-a produs satisfacţie într-atît încît, preţ de cîteva luni, nu am părăsit apartamentul, vorbind despre creme, mărci de cămăşi, culori de stofe, preţuri de pantofi şi aşa mai departe. Semăna, abia acum îmi dau seama, cu o femeie delicată, pretenţioasă cu bărbaţii şi foarte îngrijită cu ţinuta ei, de aceea într-o seară, ca să ne amuzăm, am hotărît să facem

schimb de haine. În seara aceea ne-am şi despărţit, plecînd unul cu hainele celuilalt.

My Sweetest Box

Renato semăna incredibil de mult cu băieţelul-balerin xilogravat pe cutia mea de dulciuri. Era o figurină cu mîini şi picioare suple, încălţat în nişte cipici de balet. Aveam sentimentul că mă priveşte din cutiuţă cu reproş şi dragoste. Ajunsesem în cele din urmă să mă îndrăgostesc de arătare, să vorbesc cu el în fiecare seară şi, atunci cînd reuşeam să-mi păcălesc gardienii, s-o car cu mine chiar la grădiniţă, în după-amiezile de somn obligatoriu. Îmi băgam cutiuţa sub plapumă şi mi-o strecuram pe sub pijamale, pipăind-o cu pielea burţii. Am avut o mare satisfacţie în ziua în care l-am văzut rotindu-şi ochii de la stînga la dreapta şi ciupindu-mă de burtică, pe sub pledul tras peste cap. Toată ziua mă îndopam cu bomboanele pe băţ stivuite cu grijă în cutie ori mă mozoleam cu ciocolata semitopită, învelită în staniol auriu pe care, după ce devoram conţinutul, îl netezeam cu unghia, convertindu-l în semn de carte. Cutia a luat pe nesimţite rolul depozitarului de bijuuri. Îmi strînsesem cu timpul clipsuri de plastic în formă de steluţă, mărgele transparente cu reflexe violachii, brăţări din lemn, inele colorate care ar fi putut să-mi acopere toate degetele de la mîini (inclusiv de la picioare), ba într-o vară, privindu-mi nemulţumită cîrnăciorii mijiţi prin sandale, mi-a venit ideea să-mi mai înnobilez laba piciorului punîndu-mi cîte un belciug colorat pe degetul mare. Spre marea mea nefericire însă, m-am făcut de rîs în faţa micilor furii de prieteni ai mei, care nu acceptau în ruptul capului extravaganţele şi mofturile.

Dani, un puştiulică simpatic, vecin de pat cu mine, manifesta o gelozie aproape curioasă. Făcea desene în care apăream eu, ca o răşchitoare, cu mîinile ridicate profetic în sus şi cu părul zburlit, sub formă de trei beţe trase din creion, în timp ce pe alte beţigaşe mai firave, cu care mi se termina talpa piciorului, se înfăşurau cîteva rotocoale imprecis făcute din cariocă galbenă. Într-una din acele după-amiezi, cînd mă străduiam să adorm cu gîndul la camera de acasă unde mă aşteptau Kiki şi cutia de dulceţuri, Dani s-a proţăpit lîngă patul meu şi, cu rugăminţi miorlăite, a reuşit să mă-nduplece să-l primesc înăuntru. Ne-am cuibărit amîndoi fericiţi nevoie mare şi am început să ne-ntrecem în minciuni:

— Hai ne luăm la întrecere… hmmmm… am găsit! să vedem cine minte cel mai bine. Începe tu, că eşti fată.

— Biiiiiine. Stai un pic să mă gîndesc…

— Ehehe, nu se pune. Dacă nu spui ceva, asta înseamnă că nu poţi. Te-am băăătuuut, te-am băăătuuut/ Ia-o iar de la-nceeepuuut…

— Dani! – ţip ascuţit – să ştii că, dacă nu taci, te spun că ai ascuns macaroanele de la prînz în burta Garofiţei (Garofiţa era cea mai nesuferită păpuşă din cîte văzusem vreodată). Am găsit! – mă extaziez. Auzi, măi, Dani, Angela Similea sînt eu. Da, da, nu e gogoaşă ce-ţi spun, eu cînt *Trenul galben fără cai* **şi-mi pun părul pe bucle. Treaba ta dacă nu mă crezi… oricum n-am să-ţi dezvălui secretul.**

— Auzi, îmi vine să dorm de oboctis şi plictinos. Ia ascultă la mine. Eram într-o seară în cameră şiiii, cum stăteam eu aşa, văd prin geamul de la uşă… ăăăă… văd lumină la părinţii mei. Şi mă duc pe furiş şi o văd pe mami înghiţind o bulină. Zicea că copiii se fac cînd iei *Copilorol*. **Şi cică e pe bune, asta. E, ce mai zici?**

Mă scol din pat, mă-ndrept spre scaunul pe care mi-am aruncat din mers hainele şi-mi iau, fără ca el să mă vadă, şosetele groase de bumbac. Mi le îndes pe rînd în pijama, de-o parte şi de alta a sternului, şi mă arunc din nou în aşternuturi, înghiontindu-mă în Dani. El se foieşte, nedumerit şi puţin stingher:

— Ce naiba faci?

— Ia pune mîna aici – şi-i duc palma umedă la pieptul meu crescut ca un aluat de gogoşi.

Dani se sperie, apoi începe să-mi pipăie neîncrezător ciorapii ghemotociţi, îi strînge mai întîi timid, apoi din ce în ce mai vîrtos, cu furie, îi văd în ochi mici sclipiri de animăluţ şi mă prefac şi eu că mă doare, chiţcăi pe de-o parte, pînă ce nu mă mai pot abţine şi izbucnesc în rîs, în vreme ce Dani ţîşneşte val-vîrtej din pat, hohotind de plîns şi umilinţă.

— Schilodenia pămîntului! – îmi aruncă el printre lacrimi, încercînd să se răzbune, dar eu chicotesc mai departe, fără remuşcări.

După orele de somn, am grijă să ştie aproape toată grupa noastră ce i-am făcut lui Dani. Află şi mama şi se cam sperie. O mai întreb de ce băieţii au creioane-n pantaloni. Rîde iarăşi, dar tot nu ştie ce să creadă.

Îi e teamă să mă întrebe sau să afle adevărul. Dar o surprind cîteodată privindu-mă nedumerită, ca pe un *alien*. Veneam, plecam şi timpul trecea fără ca mama să se lămurească ce e cu mine.

Îmi pierdeam după-amiezile pe la cinematecă. Stăteam de obicei la balcon, atîrnîndu-mi picioarele printre barele de la balustradă. Îmi băgam nasul în despărţiturile alea şi încercam să mă concentrez doar asupra feliilor de peliculă din care ciuguleam frînturi de fraze şi imagini îmbucătăţite. Erau zile cînd sala era arhiplină, stăteam prinşi în îngrămădeala de suflete năduşite

şi ne lipeam ochii de pînza colorată pe care se desfăşurau cu repeziciune poveştile regizorilor mei preferaţi. Şi erau Antonioni, Buñuel, Visconti, Rosselini, Truffaut, Godard, toţi plicticoşii. Mă strîngeam în vecinul meu de loc şi, cu privirea înlăcrimată de impactul trecerii de la întuneric la lumina puternică din desfăşurarea de cadre, uitam de restul lumii. Rămîneam uneori aici chiar preţ de cîteva rulări la rînd, ca sub o plapumă călduroasă. La cinematecă, pe întuneric şi amorţeală, nu mă puteam gîndi la Alex şi la teologul ei, nu-i mai vedeam încolăciţi în îmbrăţişări dezgustătoare. Odată stinsă lumina, toţi nervii îşi redirecţionau capetele înspre exterior, simţindu-mă ca în celula visată de-atîtea ori cu ochii deschişi, alături de nişte oameni indiferenţi mie, constrînsă să-mi petrec cu ei cîteva ore din viaţă, ore care la urmă deveneau potenţiali fetuşi ai unor mari pasiuni. În întuneric mi-am lăsat mîna sub mîna celui de lîngă mine, stînd astfel fără gînduri, sub efectul razelor artificiale ale ecranului cinema. În întuneric m-am sprijinit de genunchii lui Renato, pe care nu apucasem încă să-l cunosc, deşi ocazii avusesem destule. În întuneric m-am îndrăgostit de vocea care, sîsîită, mi-a oferit un loc şi alune, probabil fiindcă îmi auzise stomacul chiorăind mahalageşte. În întuneric, am adormit cu Alex la un film, dimineaţa, şi nu ne-am mai trezit decît la penultima reprezentaţie, cînd afară se înnoptase şi căzuse pe deasupra şi prima zăpadă din anul acela. Alex mi-a adus aminte atunci cum am lăsat-o să mă aştepte în faţa cinematografului Scala, cu puloverul de bumbac gri fluturîndu-i în vînt.

Am surprins mişcarea mîinii, de la stînga la dreapta, măturînd aerul, şi vîrful nasului adus în jos, şi şnurul de la pulover atîrnînd în jurul gîtului, şi mica sclipire a nasturelui de la palton, şi salutul ei puţin cam rece. I-am răspuns ostentativ la fel, ca să-nţeleagă că am uitat-o, dar Alex continua să mă privească cumva, într-un soi de oblicitate tăcută şi

motănească, fără să adauge nimic. În holul facultăţii nu mai rămăseserăm decît noi două, prefăcîndu-ne că aşteptăm. În fond, eram destul de fericite de prezenţa aceea reciprocă, roase pe dinăuntru de curiozitatea intervalului de timp în care nu ne mai văzuserăm.

Am plecat împreună spre casă, dar am ajuns la Hanul lui Manuc, în crama goală. La început a fost mai greu, cu iscodiri răutăcioase şi cu trimiteri directe, din partea ei, la ziua în care o amăgisem cu promisiuni. Apoi, după ce hala pustie a început să se populeze cu omuleţi de sticlă colorată şi cu locuri pe care nu le mai vizitasem de o bună bucată de vreme, am început să ne simţim mai bine, să ne lungim picioarele pe sub masă şi să ronţăim covrigeii cu susan care aveau să ne însoţească mai tîrziu prin toate vagabondările noastre. Apoi am tăcut. Ne încrucişaserăm bocancii pe sub masă şi ne mîngîiam astfel, încinse de vin şi căldura locului. M-a rugat să o duc pînă la toaletă. De aici a pornit totul, de la răul ei, de la bocete şi nas borcănat de plîns, de la capul ei lăsat pe umărul meu, de la închisoarea-acasă şi de la fugă, de la părinţi habotnici şi saţietate. Mi-a pipăit, în timp ce plîngea, jugulara şi m-a sărutat cu gura năclăită de salivă acolo, în veceul fără geamuri din subsolul hanului. M-a întrebat ce fel de prieteni am.

— Ştii, i-am spus, la 18 ani eram îndrăgostită lulea. Îl iubeam pe spălăcitul ăla de coleg al meu atît de tare… Aş fi vrut să cresc dintr-o dată mare, să fiu admirată, să merg în fiecare sîmbătă seara la petreceri, să-mi cumpăr haine noi şi să pot să-mi dau buzele cu roşu. În loc, eu mi-am pus inelul pe deget şi am plecat cu el. Auzeam că Mădălina făcea haz, spunînd că nici nu s-ar fi aşteptat la alt lucru din partea mea. Nu numai că nu mă mai interesa viaţa liberă de adolescentă, dar mă apucasem sîrguincios să şterg praful prin casă, să dau cu aspiratorul, să mă fîţîi prin bucătărie cu caietul de reţete al mamei în mînă şi să

scormonesc prin crătiţi şi oale adevărate. Le mîzgăleam cu tot felul de măsuri, de lichide şi prafuri, de uleioase şi cleioase, după care aruncam conţinutul în coşul de gunoi. Visam fără prea mare rîvnă la viitor. Să-ţi spun cum arăta el:

era o cameră văruită, cu o singură fereastră, fără perdele. Pe pereţi, stăteau scrijelite nume de fetiţe, versuri de melodii, dedicaţii amoroase. Se mai vedeau urme de scotch dezlipit, ca şi ţînţarii striviţi pe perete sub formă de teste Rorschach. Într-un colţ, aproape neobservat, era scris de o mînă puţin nesigură numele lui Kiki. Fugara şi proscrisa, curajoasa mea Kiki, pe care am iubit-o nebuneşte din clipa cînd am văzut-o intrînd pe uşa încăperii, călcînd peste jucării şi cutiuţe colorate de carton cerat. Eram colegă de bancă pe atunci cu fratele ei mai mare, de care mă lega o prietenie atît de strînsă, încît ajunseserăm să ne cumpărăm ghiozdane şi haine la fel. Deveniserăm nedespărţiţi; călăream împreună în timpul orei de citire, întrecîndu-ne cu mare dibăcie, ţineam hăţurile strîns încercînd să-l întrec, dar el era întotdeauna mai ager decît mine. O luam pe scurtături, săream garduri de mărăcini şi ne aventuram prin cele mai periculoase hîrtoape, biciuindu-ne nemilos armăsarii de vinilin. Cîteodată mi se mai rupea cureaua de la ghiozdan, aşa că trebuia să abandonăm cursa pentru o dată viitoare, declarîndu-mă pînă atunci învinsă. Mamei îi plăcea colegul meu şi, ca să-mi facă într-o zi o surpriză, l-a chemat împreună cu soră-sa pe la noi. Aşa am întîlnit-o pe Kiki. Am plăcut-o la prima vedere: era cumplit de vie şi de iubăreaţă. De cum ne cunoscuserăm, începuse să-şi plimbe mîinile cu admiraţie pe rochiţa mea cu căpşune la guler, îmi vorbea conspirativ la ureche, ca să-l facem gelos pe fratele ei, mă gîdila, prefăcîndu-se a cînta la coastele mele şi mă pupa ori de cîte ori îmi prindea obrazul aproape de obrazul ei bucălat. Cînd începea să rîdă, chiuia de mama focului,

zdruncinînd canapeaua şi se arunca mai apoi pe covor, dintr-o săritură, începînd să împrăştie nasturii cu care ne jucam neobosite. După cîteva ore de zbenguială, ne băgam sub birou şi ne ghemuiam, gudurîndu-ne una pe lîngă alta. O dată, într-un exces de intimitate, Kiki mi-a mîngîiat pieptul plat şi m-a rugat să-i arăt forma bumbişorilor mei maronii. Mi-a pretextat că, vezi doamne, ea îi avea în formă de inimioară şi că voia să vadă dacă nu cumva toată lumea se află în situaţia ei privilegiată. Mai spunea Kiki, rotunjindu-şi buzele pretenţios, că în sfîrcurile acelea deformate stă sufletul şi că la ea, uite, a dat pe dinafară. Mi-am ridicat conştiincioasă tricoul şi am lăsat-o să-mi rîcîie cu vîrful gheruţelor pielea ciocolatie încreţită de frig şi nedumerire. Cerculeţul regulat al sfîrcurilor mele a dezamăgit-o pe Kiki şi, ca să-şi demonstreze superioritatea, şi-a săltat rochia peste cap, aruncîndu-şi-o de pe ea, şi a rămas doar în chiloţii tetra. M-a pus să fac acelaşi lucru. Apoi s-a apropiat şi şi-a suprapus jumătate din trunchi peste al meu, apropiindu-ne micile monezi de ciocolată, pentru confruntare. Într-adevăr, sfîrcul lui Kiki semăna cu o inimioară parcă decupată din desenele scrijelite pe bănci.

— Ştii ceva, mi-a spus ea atunci, hai să zicem că ăsta ar fi cadoul meu pentru tine.

Şi, luînd o foarfecă din cutia de croitorie, şi-a apropiat-o de piept, înfigîndu-şi fără milă vîrful ascuţit în piele. Nu a ţipat. I-au dat doar cîteva bobiţe de lacrimi, după care mi-a mărturisit:

— Doare.

M-am oprit. Alex mă asculta, puţin cam obosită de alcool. Am plecat amîndouă cuminţi, potrivindu-ne paşii. Drept să spun, nici una nu ştia spre ce se îndreaptă. Prima dată cînd am intrat în mansarda de care cred că am mai pomenit, mi s-a părut că mă aflu într-un cutioi de păpuşi stricate. Mă întîmpina un enorm cazan care alimenta toată clădirea cu căldură, poreclit mai tîrziu

Mastodontul. Două paturi dispuse în unghi drept şi o etajeră improvizată din stinghii erau toată recuzita acelei încăperi. În ea ne-am instalat noi confortabil şi în paturile acelea cu arcuri sărite ne-am cuibărit ca-ntr-un cocon, atinse de un somn bolnăvicios. Am dormit în tricou şi-n chiloţi, spate-n spate, ca doi camarazi.

— Da, am să-ţi spun aproape tot. Veneam în fiecare zi acasă la oră fixă, fără abateri din drum. Hălăduiam prin casă cercetînd cu privirea cele mai mici colţuri, cele mai nebănuite neregularităţi ale pereţilor, fiecare bucăţică de parchet. Am vrut, în acele zile lungi ca nişte macaroane, să-mi cunosc locul în care îmi voi petrece restul vieţii. Am vrut să fiu stăpînă peste firele de praf, peste coşul de gunoi, peste scamele de pe covor şi peste rafturile din cămară. M-am gîndit că e bine să-mi cunosc lenjeria şi detergenţii. În aşteptare, priveam pe fereastră pelicula străzii, maşinile repezindu-se pe dinaintea mea, ignorîndu-mă răutăcios, şi număram trecătorii care avuseseră din întîmplare drum prin faţa casei. Vecinii nu-i puneam la socoteală, ei erau firele de rezistenţă care mă legau de loc. Mă imaginam peste cîţiva ani cu părul retezat scurt, vopsit într-o culoare călduţă, îmi pipăiam obrajii animaţi de un fard discret, buzele asortate şi mîinile manichiurite, vedeam pe gaura cheii, în debara, costumele aliniate milităreşte, într-o ordine numai de mine ştiută. Mai găseam prin sertare sutiene, ciorapi de mătase, furouri şi jupe. Etajera de la baie era plină cu tot felul de cosmeticale. Dar ce vedeam cel mai bine era un borcănel de culoarea verde fistic, care aducea cu crema de faţă a mamei. Pe dosul lui erau scrise în franţuzeşte instrucţiunile de folosire. Figura oglindită avea acum un sentiment de mulţumire. Mintea mea nu putea să meargă mai departe, oprindu-se aici.

La sfîrşitul primei săptămîni petrecute aproape în întregime împreună, Alex a plecat în orăşelul ei

de provincie, fără să mă anunţe în prealabil. Am stat toată duminica gîndindu-mă la ea şi, spre seară, cînd am simţit că răbdarea mea se apropie de final, am luat drumul înapoi spre casa ei, aşezîndu-mă turceşte pe cimentul din faţa uşii, odată ajunsă acolo. Am aşteptat aşa aproape patru ore, ciulind urechea ca un animăluţ abandonat. Şi ciudăţenia pămîntului a fost că, tocmai în clipa în care am aţipit pentru cîteva clipe, Alex a urcat, încărcată de sarsanale.

— Cred că n-ai venit degeaba aici. Cred, hmmm, da, cred că trebuie să-mi spui ce vrei şi apoi mai vedem.

— Păi, ăăăă, nu ştiu – mă bîlbîiam penibil –, n-am ştiut cînd ai plecat. Am fost nefericită. Sînt nervoasă şi din cauza ciclului, ştii tu cum e asta. Da' ia zi, de fapt, de ce-ai plecat?

Alex rînjea cu dinţii puţin mînjiţi de ciocolată. A deschis fermoarul sarsanalei pe care o trîntise în mijlocul camerei şi a scos de acolo un pachet cu prăjituri făcute de mama ei şi o sticlă de plastic plină cu vin roşu. Ne-am dus în bucătăria improvizată pe unde noaptea mişunau gîndacii şi ne-am aşezat la masă.

— Cred că ar fi cazul să-ţi mai laşi şi tu unghiile alea să crească puţin. Prea ţi le tai din carne. Dacă-ţi plac prăjiturile, o să-i spun mamei să ne mai trimită.

— OK.

— Şi poate n-ar fi rău să vorbim cu cineva să ne repare şi becul din faţa uşii. Azi era să calc pe tine. Ca să nu mai vorbim că am putea să cădem pe spărtura aia din zid, într-o zi, cînd ne ia valul (era un cadru de uşă care dădea în gol, chiar în imediata vecinătate a uşii ei, lăsat aşa de mult timp). O să vorbeşti tu cu ei?

— OK.

— Auzi, da' altceva nu ştii să spui?

Îmi ascultam inima bătînd leneşă în piept. Alex se sculase de la masă şi trecuse dincolo. Am auzit-

o cum s-a trîntit pe pat. Obrazul ei alb, pistruiat pe pomeţi, îmi apărea în faţă, rămas în dreptul scaunului pe care şezuse. Ca o mîţă cuminte, m-am dus după ea, m-am întins şi eu şi mi-am pus capul în poalele ei. Se repezeau înapoi amestecate toate imaginile, cădeau înăuntru, intrau în striaţiile blugilor ei, rîuleţe de amintiri făcîndu-şi loc prin material spre nu-ştiu-unde. Doar figurina lui Kiki mai rămînea lipită de suprafaţă, plimbîndu-şi degetele prin părul meu şi invitîndu-mă pentru o ultimă oară să ne confruntăm piepţii cu micile buline maronii, să încercăm să ne dezlipim de acolo inimioarele ieşite pe dinafară. Dar cerculeţele crescuseră între timp atît de mari, încît ne acoperiseră tot corpul, eram două pete enorme pe cearceaful apretat şi nu ne mai deosebeam una de alta. Eram două bucăţi de ciocolată topită, fiecare jinduind s-o hăpălească pe cealaltă. Hai să ne jucăm de-a mama şi de-a tata, hai să zicem că tu eşti prinţul, iar eu, Cenuşăreasa, hai să ne privim forma buricelor, hai să vorbim cu omul-arc şi să-l rugăm să ne ducă departe de aici, undeva în ţara zaharicalelor, hai, nu te prosti, arată-mi cutia ta vorbitoare (mi-ai spus că mi-o arăţi, nu-i aşa?), hai, iubeşte-mă, dacă nu vrei să încalec pe primul nor şi s-o şterg.

Supărare, acadea, Herculane, pete roşii, bosumflici, sperietura naibii, băiatul dirigintei, iubire, apreschiuri, sinucidere, fete peste fete, mode, şeptic, gheaţă, telefon acasă, nefericire, întîlniri, cochetărie, teamă, creion colorat, medie la purtare, sex, nebunie, fugă, rucsac kaki, pantaloni cadrilaţi, tibi, dor de părinţi, singurătate, sendvişuri, rotofeaţă, ciorapi de bumbac, şorţuleţ, apret, mama, tricouri transpirate, aşchiuţă, ibrice murdare, coli, sugative, cruzime, pic, Calea Rahovei, covrigei, sugiuc, vise, cristi şi costel, viitorul, izmeneala,

umbrele, tîrguiala, contractul cu Dumnezeu, convorbirile, jurnal de tabără, foi Lica, Lămîiţă, cozonac, stafide şi dafin, costumul gri al tatei, fusta mea plisată, ochiul mamei, fulgul, abţibilde, caramele, colecţie, staniol, semn de carte, agenda roşie, vraja mării, sanchi balamale, de kiki, de miki, de mine, KIKI, cî-i-cî-i, da, da, kiki, ki?, k'k', chi-chi, key-key, spre poartă, uşă, caramba, kiki, uşcheala, kiki, şterge-o, măi kiki, lacrimă, obraz, sărătură, kiki, pulpiţe grăsane, kiki, te-am iubit, kiki, m-ai trădat, ca o iubită adevărată, kiki, pick-up, Semnal M, supărare, kiki, socată şi dulceţ, kiki, băşcălie, kiki, iubitul bătrîn, geamantan cu vechituri, uitucenie şi camfor, kiki, uşa de la debara, iubire şi halva, kiki, de ce naiba, kiki, de ce?

trei

Rubicub

Trei, doi, unu… şi! Zi, toarnă tot sacul, ai încredere în tine. Nu te teme că lumea te va judeca aspru. În fond, ce ai tu cu lumea asta? Nu te interesează dacă te vor arăta mai tîrziu cu degetul, dă-i înainte, vorbeşte fără întrerupere, povesteşte-le cum a fost. Păăăăi, să vedeţi, nu prea mi-ar plăcea să vă spun, nu sînt deloc bună la aşa ceva. Cuvintele îmi atîrnă de gît ca bolovanii. Şi apoi, nu cred că v-ar interesa povestea asta. Hai, hai, nu te mai codi! Trage aer în piept, umflă-ţi plămînii cu litere mari, ţine-te de nas şi bagă capul dedesubt, sub fustele noastre înfoiate de nerăbdare. Zi-ne ce ţi s-a mai întîmplat, zi-ne cu lux de amănunte. Nu ne lăsa să stăm aici degeaba, nu ne lăsaaaaaa! nu ne lăsaaaaaa!

My Sweetest Box

Veneam acasă cu nişte ochi cîrpiţi de somn şi buimăceală şi mă trînteam în pat îmbrăcată, adormind profund. O visam pe Alex. O construiam din bucăţele mici de imagini împrăştiate pe pardoseala anticamerei unde aşteptam să se întîmple ceva. Orice. Dimineaţă mă spălam sumar şi abia de mă îmbrăcam, că şi ieşeam pe uşă val-vîrtej, fără să mai privesc înapoi ori să aud strigătele ascuţite din urma mea. Mahmurită, vinovată de minciună şi prea multă imaginaţie, călcam apăsat pe trotuarul murdar de un amestec de zăpadă topită şi praf, privindu-mi cu stupoare picioarele. Mergeam. Ce lucru uimitor de simpatic, să tai aerul cu tot corpul bolovănos şi să ai sentimentul că, de

fapt, te strecori, că nimeni nu te vede, cînd în realitate toată lumea te mătură cu privirea. Mergi în lungul trotuarelor cu cuvintele atîrnîndu-ţi de poala paltonului, îţi imaginezi că au început să zboare primprejurul tău ca nişte steluţe verzi, te simţi umilit, te simţi îmbrăţişat, iubit de mîinile care-ţi pipăie fundul în autobuz, în aglomeraţie. Dai drumul hăţurilor de vinilin, caietelor şi cărţilor, foilor de hîrtie pe care scrisesei epistole nemăsurate, dai drumul degetelor reci, le laşi să se plimbe de nebune pe unde le-o veni, iar tu ai vrea să te culci, să dormi mult şi uneori, doar uneori, ai vrea să nu te mai trezeşti. N-ai ştiut niciodată ce făcea Alex în timpul liber. De la o lună la alta, figura ei se schimba pe nesimţite. Era în continuare destul de rezervată. Deşi ne petreceam zilele şi serile împreună, ajungînd să ne mărturisim intimităţuri, rămăseserăm două colege amabile una cu cealaltă. Încă nu îi spusesem cît de mult o iubesc. Mai precis, nici măcar eu nu ştiam. Dar absenţa ei de la şcoală sau răcelile ei necontrolate sau perioadele cînd se închidea în cameră, refuzînd să-mi răspundă, au generat cele mai cumplite suferinţe. Pe atunci am început să mă furişez la frigider, în miezul nopţii, şi să înfulec ce-mi cădea sub mînă. Apoi luam drumul cămării, unde îmi umpleam ochi un păhăroi de vin alb. Mă întorceam în pat, sorbind mecanic băutura care ştiam că mă va ajuta să uit şi să adorm. Nu îmi doream altceva decît să vină ***A Doua Zi*****.**

(Dragă Kiki,

Ce dor mi-a mai fost! Am strigat zile întregi după tine, doar-doar te vei întoarce, aşa cum mi-ai promis în pragul uşii, cînd ai şters-o grăbită, lăsîndu-mă în mijlocul nasturilor împrăştiaţi pe jos. Cînd m-am îndrăgostit

prima oară, cînd mi-am vopsit părul roşu, cînd am fumat prima ţigară, cînd am luat prima pastilă, cînd mi-am pus prima oară sutien, cînd am dansat, cînd am flirtat, cînd mi-am pus inelul şi cînd l-am aruncat mai apoi, cînd mă gîndeam la tine – mă gîndeam la tine, Kiki, şi încă te mai strigam. Am crezut că vei apărea din burţoiul meu umflat peste măsură, dar burţoiul a pocnit ca un balon înţepat şi dinăuntru nu au ieşit decît nişte bucăţele roşii, în formă de inimioară sau de turtă dulce. Mai tîrziu, am crezut că vei ieşi din budinca pusă la rumenit în cuptorul cu microunde sau din sărmăluţele în foi de viţă care mi s-au împrăştiat prin cratiţă, cu maţele desfăcute, sau chiar din sticla de şampanie destupată de ziua mea cu mare tam-tam, cînd toată lumea mi-a pus „ştampile“ pe obraz, cum obişnuiai să spui, numai tu nu, numai tu nu… În fine, Kiki, abia acum pot să-ţi zic tot adevărul: în ziua aceea, cînd am ieşit în faţa blocului unde abia te mutasei, noile tale prietene mi-au dezvăluit un lucru îngrozitor de frumos, care atunci însă m-a făcut să te privesc cu dispreţ. Te văzuseră într-o după-amiază, pe geamul camerei tale de la etajul VIII, dormind tolănită în pat, iar din gura întredeschisă ţi se prelingea un firişor continuu de salivă. Mi-au mai povestit cu lux de amănunte – iar eu le-am crezut! – că făcusei o mică pată pe pernă, în formă de inimioară. Fiindcă rîdeau cu aşa poftă, am rîs şi eu. Cînd te-ai întors, în locul feţei tale bucălate nu puteam vedea decît firişorul de salivă care, puţin cîte puţin, începea să-ţi acopere toată figura. Dintr-o dată, nu te-am mai iubit, jubilînd în sinea mea de caraghioslîcul situaţiei: aşadar nu erai tu chiar cea mai cea, de ajunseseră şi toantele care tîndăleau pe băncuţa de la intrarea blocului să rîdă de tine.

Eram în liceu încă şi mă simţeam nefericită. Mă plimbam pe străzi de una singură, aşteptînd-o pe Mădălina să iasă de la meditaţii sau doar de dragul hoinărelii, îndesînd călcîiele în pantofi şi lăsîndu-mă în voia lor, prin prăfăraia şi mizeria Bucureştilor. *Mă scuzaţi, domnişoare firicele de praf, că vă deranjez iar. Dacă nu vă supăraţi, am să trec tot pe-aici şi la întoarcere. La revedere, firicelelor!* **Şi mergeam înaintînd somnambulic, pornită în căutarea maturităţii. Nu reţin prea bine acele zile în care bîjbîiam prin aerul uscat în speranţa că mă voi întîlni cu marea iubire. O uitasem definitiv pe Kiki, iar de Alex habar n-aveam încă. Nu aveam nici cea mai vagă bănuială. Nu exista decît prezentul, un prezent cam rîios şi şleampăt, pe care-l căram în spate, în rucsăcelul meu de piele, alături de cărţi şi caiete studenţeşti. Am intrat în parcul de la Facultatea de Drept. Am hălăduit pe potecuţele întortocheate şi cenuşii, urmărind destul de des limbile ceasului, în aşteptarea orei şase şi a Mădălinei. Era semiîntuneric şi puţin răcoare, eram pusă pe expediţii, aşa încît am luat-o de-a lungul zidului facultăţii, încercînd să desenez cu creta un inel împrejurul clădirii. Am părăsit curînd traseul, atentă la porţiunea din spatele căminelor, unde se întindeau spaţii largi de bălării crescute haotic, din care aleile ieşeau parcă ciufulite. M-am strecurat ghemuită pe sub crengi, ca prin tunelul pe care-l tot visam cînd eram la grădiniţă şi mă lăsam iubită de Dani, înaintînd ca şi atunci, cu ochii închişi. Am ieşit pe lîngă zidurile Operei, călcînd îngreţoşată peste mizerii, ambalaje de biscuiţi şi mere stricate, resturi, excremente şi rîuleţe de urină îngheţate peste noapte, cu gînd să fac micul ocol al clădirii în cîteva minute, pentru ca mai apoi să mă pot întoarce pe drumul obişnuit. Numai că m-au furat esplanada din faţa Operei**

şi parcul învecinat de unde se auzea un zumzet surd, de stupărie. Mi-am pus sub fund un ziar şi m-am întins pe lespedea dintre două colonade, sprijinindu-mă cu spatele de perete. Deşi îmi era frig, nu mă puteam dezlipi încă din loc, plimbîndu-mi ochii peste fotografia dinaintea mea, pe acoperişurile Cotrocenilor, pe turlele înţepate ale bisericii Elefterie, pe podul dichisit pe deasupra căruia mişunau maşinile, pe cerul groaznic de albastru, bălţat într-un colţ cu roşu şi violet, stăteam aşa, înveselind pietroiul clădirii cu apariţia mea multicoloră, cînd am văzut în stînga, imprecis, doi oameni îmbrăţişaţi în mijlocul aleii, într-o strînsoare nesănătoasă. Se scăpau din braţe pentru ca mai apoi să-şi reia încolăcirea, să se prindă în cleşti cu şi mai mare zel, vizibil îndureraţi. Au repetat gestul de mai multe ori, cu ochii strîns închişi. De aici, dragă Kiki, începe însă povestea:)

Dimineţile din mansardă erau teribil de lungi. Frica de lumină ne împiedica încă să privim începuturile zilelor cu detaşare. De aceea, în perioada cu pricina, cele mai multe dimineţi mi le-am petrecut pe drum, repezindu-mi picioarele pe gheaţă sau asfalt încins, în căutarea unor soluţii mai simple. Dacă ştiusem vreodată ce însemna cuvîntul **acasă**, deja îmi era greu s-o mai spun. Casa mea era undeva între două puncte nu foarte îndepărtate, între două fete, între Kiki-caraghioasa şi Alex-depresiva, între fericirea de a mă usca, bătînd străzile, şi tentaţia inexplicabilă a mîncărurilor în miez de noapte. **Cecul, Magazinul Victoria, Poliţia Capitalei, Casa de Modă Venus, Romarta copiilor, Universitate.** Mama, care mă privea din ce în ce mai rar în ochi, de teamă să nu descopere adevărul. Dar adevărul pentru mine era un soi de fandoseală, atîta zbucium şi căutări pentru cîteva cuvinte sughiţate

mă făceau să mă scîrbesc de şcoli, cărţulii şi oameni prea deştepţi. Ne dădeam întîlniri în locuri imprecise, pe care trebuia să le descoperim în timp scurt şi cu punctualitate, străzi ce ne rămăseseră o dată întipărite în minte, iar acum era nevoie să le tragem de-un capăt dinăuntru, cu grijă, ca să nu rupem firul amintirii. Alegeam la întîmplare un număr de casă, o oră, şi întîlnirea începea să crească pe măsura unui făt-frumos. Odată am hotărît să ne vedem la marginea Bucureştilor, dincolo de Casa Scînteii, pe maidanele fostelor schelării. Răşchitoarele crescute din pămînt îmi apăreau ca nişte semne, indicîndu-mi drumul cel mai scurt la capătul căruia mă aştepta Alex ronţăind covrigei. O vedeam clipind din ochii înlăcrimaţi de frig, o surprindeam nervoasă bătînd darabana cu vîrful pantofului în caldarîmul îngheţat, mă băgam pe sub paltonul/puloverul/bluza ei, pînă la sînii zgribuliţi care se strînseseră dedesubtul zdrenţelor, înfundîndu-mi capul între ei, îi încolăceam cu disperare mîinile în jurul gîtului şi o sărutam, căutîndu-i buzele crăpate, îi înmuiam pieliţele în salivă, cu genunchii tremurînd de emoţie şi neîncredere, mă gîndeam la ea, la cîrlionţii ei caraghioşi, la pometii daţi cu fond de ten, lucioşi, bronzaţi pe frigul ăla nemaipomenit, la genele contorsionate spre arcade, la gura dezarticulată, la coapsele ei plutind în aer prin pantalonii şleampeţi, la tot corpul care mă aştepta la piciorul schelăriei, dacă mă aştepta, asta, mă rog, nu aveam de unde s-o ştiu…

Am luat autobuzul pînă la Liceul de Poligrafie, după care a trebuit să merg pe jos. Drumul era îngheţat. Picioarele îmi alunecau şi, în plus, mîinile înroşite îmi înţepeniseră în buzunare, de frig. Am făcut la stînga, pe un drum încă mai plin de hîrtoape, şi am trecut prin dreptul unor porţi imense date de perete. Acolo, am zărit-o pe Alex, cu mîna la ochi, plictisită de aşteptare. Avea o

pelerină largă, care cădea împrejurul ei, camuflîndu-i contururile. Nu am recunoscut-o decît după un timp, după ce a făcut cîţiva paşi spre hala părăsită. Omul care mă condusese pînă în apropierea schelăriei mi-a spus că pe acolo se fabricaseră înainte auxiliarele pentru construcţii. Căina „ziua de azi“, cînd mîna de lucru nu mai e cerută, cînd maşina a luat locul omului şi chestii de-astea. Înainte să ne despărţim, mi-a bălmăjit cîteva cuvinte, ceva de genul:

— **Familia, copiii, casa în general s-au dus dracului. De-acuma, lumea e a ciudaţilor.**

M-am îndepărtat repede de el, cu frică să nu se ia după mine. Era deja cinci după-amiaza şi, mă rog, nu erau chiar locuri de promenadă, iar eu mă simţeam în sfîrşit cam obosită de jocul nostru stupid care nu ne mai aducea nimic spectaculos. Se terminase căutarea. Tot ce făceam acum era să colindăm de zor oraşul în dorinţa de a ne întîlni întîmplător. Căutam o coincidenţă plăcută. Tipul m-a lăsat în pace şi şi-a continuat drumul, în timp ce eu am rămas să mă zgîiesc la pelerina sub care aveam convingerea că o s-o găsesc pe Alex. Fiindcă nu mă văzuse, m-am gîndit să o urmăresc, curioasă cum îi dădea prin cap să mă aştepte: **nervoasă, nerăbdătoare, plictisită, ca la început sau ca la sfîrşit, crezînd că nu e văzută sau imaginîndu-şi că ar fi, poate chiar ştiind, rămînînd cu spatele special, fără să se uite la ceas, dar consultîndu-l pe furiş, pe sub palton, cu ochii cotrobăind cu importanţă, printre norişori şi fulguleţi.** M-am furişat pe lîngă resturile de caroserie bulucite grămadă, apoi pe lîngă tabla buclată a hangarului plin ochi cu alte fierotanii, strecurîndu-mă înăuntru pe urmele pelerinei de culoarea gri şobolan.

Eram în preajma Crăciunului, un Crăciun palid, căzut în tomberonul de gunoi pe care odinioară îl călărise voinicește, îl înghiţiseră mizeria şi cumplita mea dorinţă de somn, urmată de pofta de

haine sofisticate şi de vopsele de păr, de fel şi fel de mărunţişuri sub care îmi îngropam camera zilnic. Acasă, unde se pregăteau cozonacii, sarmalele, prăjiturile glazurate, ruladele de porc şi alte delicatesuri pe care numai mama ştia să le alinieze în cuptor ca pe nişte soldăţei, lipsa mea începea să nu mai intereseze pe nimeni. Lucrurile care-mi aparţinuseră la un moment dat începuseră să-şi ia zborul prin camere, uituce şi imponderabile, fugindu-mi de sub degete. Sub pernă, depozitasem restul de amintiri, pe Kiki şi inelul galben, casa mea goală care nu a fost niciodată a mea, care a fost de fapt o închipuire, tot acolo, în pufuleţul acela de care mă speriam cumplit cînd eram mică, mai pusesem nopţile de singurătate, cînd visam că mă regulez cu tot felul de indivizi ciudaţi, cînd eu, de fapt, ştiam bine că în realitate nu-mi plăceau decît frumoşii cu care să mă fălesc atunci cînd ies în lume. Rămăsesem în minte doar cu Alex, cu data, ora şi locul întîlnirilor noastre, cu dorinţa din ce în ce mai neîntemeiată de a mă iubi la fel cum îmi imaginam că o iubesc şi eu pe ea. Crăciunul era o porcărie, Dumnezeu nu exista, nu era prietenul meu, nu Era, şi aş fi vrut, în acele zile spălăcite ca un tricou decolorat, să fiu undeva pe drum, pe scaunul unei maşini sau pe podeaua unei încăperi unde să stau şi să nu fac absolut nimic. Nu am vrut să mă prefac că sînt fericită şi că îmi place viaţa, cînd mie numai de asta nu-mi ardea. Voiam să mor subit, să mă transform în ceva mic şi invizibil, să mă cuibăresc în ochiul lui Alex şi să pot privi de acolo liniştită filmul cu sărbătorile de iarnă. Da, dar mai voiam după aceea să mă trezesc şi să-mi văd în continuare de treabă, cu viaţă, părinţi, iubiţi, copii şi tot tacîmul. *Ia zi, moş Crăciun, ai putea să-mi aduci aşa ceva?* Stăteam în hangarul îngheţat, urmărind cum femeia în pelerină caută un loc unde să se aşeze, cum se aşază pe jos, în mizeria şi prăfăraia ultimelor zeci de luni de cînd nimeni nu

mai călcase pe acolo, în fund, cum îşi depărtează puţin picioarele, cu o mînă sprijinindu-se în spate şi cu alta căutînd pe sub rochie, aşteptînd puţin momentul şi prinzîndu-l în minte, închizînd ochii şi masturbîndu-se, sub privirea mea obosită de somn şi de frig. Am închis şi eu ochii, dar, cînd i-am deschis, am văzut-o pe Kiki în faţă, rujată şi pomăduită, cu tenul puţin trecut, pe care se vedeau urme groase de pudră şi rimel uscat, pictîndu-i în picăturele căzute la întîmplare obrazul. Stătea turceşte chiar la picioarele mele, cu fusta plisată ridicată peste genunchi, pe sub care i se vedeau pulpele albe, părul ca o gaură fără fund şi, abia ghicită, vulva ca o dungă roz-pămîntie, altfel foarte copilăroasă în poziţia ei, trăgîndu-mă de palton să mă aşez şi eu. Am rămas puţin pe gînduri, dar a început să se hlizească în felul ei caracteristic, puţin răutăcios, şi mi-a zis direct că sînt aceeaşi fricoasă de acum hăt! ani, că de aceea s-a şi întors, pentru mine, dar că-i cam pare rău, că nu prea meritam şi alte îndulcitoare de-astea. M-am înduplecat, aşezîndu-mă pe pelerină, şi ne-am luat imediat zborul. Kiki mă ţinea de mînă şi-mi explica pe un ton scăzut cum ajunsese ea acolo, pe ce căi ocolite a trebuit s-o ia, vorbea fără încetare, de aceea nu mi-am putut da seama prea bine ce spune decît mult mai tîrziu, cînd am înţeles că pomenea ceva de găluştile care-i crescuseră sub urechi, îmi sublinia din glas că fusese foarte nefericită între cei patru pereţi albi şi că suferise cu acele alea înfipte în spate, care-i dădeau nişte ameţeli cumplite.

— Te-am strigat în gînd, mai ales cînd simţeam că adorm şi că nu mai pot să mă scol, te visam cu figura ta răutăcioasă rîzînd de mine. Da’ chiar, ia zi-mi, de ce cotcodăceaţi atunci? Rîdeaţi de mine, nu-i aşa? În fine, nici nu mai trebuie să-mi spui. Mă îmbrăcaseră într-o pijama imprimată cu cireşe şi asta îmi aducea aminte de rochia cu căpşune pe guler, ce mi-a mai plăcut! Mi-au potrivit perna sub

cap şi mi-au sărutat, pe rînd, obrajii. Ardeam. Mi-au spus să nu-mi fie frică, mi-au spus că totul va fi bine, că o să văd eu. Dar eu nu mă gîndeam decît la tine, la aluniţa de pe obraz şi la sînişorii tăi rămaşi pe vîrful degetelor, la furnicătura dintre picioare, urmată de o căldură imprecisă care mi s-a răspîndit mai apoi prin tot corpul, dar mai ales pe pulpe, ca jetul de apă fierbinte. Mă gîndeam la tine, să ştii, chiar şi atunci cînd am simţit cum alunec în aşternutul-plic, cum doctorul pune limba pe lipici şi presează mai apoi energic partea cu expeditorul, cum deja m-a închis şi e pe punctul de a mă expedia undeva la dumnezeu, un domn foarte săritor, mi se spunea, aşa cum sînt crăciunii din reclamele cu Coca-Cola, şi, deşi strigam după ajutor, mă mai gîndeam că poate se va găsi totuşi cineva să pomenească numele şi adresa ta. Respiram din ce în ce mai greu, iar mama mă ţinea de mînă, parcă să nu cad. Am trecut pe aici doar ca să văd ce mai faci. Aşa că, ia zi, ce faci?

Ne-am oprit un pic din zbor şi Kiki şi-a aranjat părul care-i flutura în toate direcţiile, zburlit. Apoi şi-a băgat mîna între picioare şi a scos de acolo un iepure. Ba, cred că asta e mai degrabă o amintire de pe vremea cînd eram mică şi mergeam la circ. Da, cred că asta trebuie să fie.

I-am văzut mai întîi din spate, nu foarte precis, dar mai apoi am ştiut sigur că sînt doi bărbaţi, destul de înaintaţi în vîrstă, unul dintre ei avea chiar părul cărunt la tîmple şi pielea de la bărbie puţin adusă în jos. Bănuiam că se certaseră foarte tare şi că, în cele din urmă, ajunseseră din nou unul în braţele celuilalt. M-am strecurat în spatele coloanelor ca să-i pot auzi mai bine. Cel mai înalt şi, pare-se, mai tînăr îl ameninţa pe grizonat că se omoară dacă nu-i spune adevărul. Grizonatul în schimb încerca să-i explice că greşeşte, că nu l-ar înşela pentru nimic în lume. Nu înţelegeam cum vine asta, să-l înşele. Cei doi se priveau într-un mod

ciudat, cu o disperare în priviri pentru mine de neînţeles. În spatele unui stîlp, chiar la picioare, am zărit un pui de pisică mort de ceva vreme, intrat în putrefacţie şi îngheţat în starea aia intermediară. Nici acum nu ştiu de ce, dar m-a pufnit rîsul, am rîs pe înfundate uitîndu-mă ba la ciudaţii ăia doi, ba la mîţa terciuită de timp şi de trecuta căldură a verii. În cele cîteva clipe de neatenţie, indivizii păreau că ajunseseră la o înţelegere şi acum îşi reluaseră îmbrăţişările. Pînă să cobor treptele, mi s-a părut că-i văd sărutîndu-se, amestecîndu-şi conturul profilurilor într-o formă continuă, cu ochii strînşi de silă, credeam eu. Unul dintre ei îşi prinsese partenerul de gît, cu ambele mîini, pregătit parcă să-l sugrume. Poate chiar la asta se gîndea, că, după ce-l va fute în cur de două-trei ori, îl va lichida, ca să uite de toată povestea. Ca să-şi poată trăi mai departe viaţa ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Exact, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat…

Am fugit de-am rupt pămîntul, Kiki, am lăsat neterminat inelul tras din cretă pe zidurile clădirii Dreptului, am ajuns acasă şi m-am băgat sub un şuvoi de apă fiartă, numai să pot jupui senzaţia greţoasă care mi se întindea ca o rîie pe tot corpul. Mi-am băgat capul sub o pernă groasă, doar n-oi mai auzi gemetele scurte, de plăcere, ale sărutului pleoscăit care răsuna pe aleea parcului de la Operă. Am sunat-o pe Mădălina şi mi-a răspuns taică-su. Am luat un creion şi-o hîrtie şi am încercat să-ţi scriu o scrisoare, indiferent unde ai fi fost, mă gîndeam că tot ai să o primeşti, să-ţi spun verde în faţă că mă scîrbise profund gestul tău, că erai şi tu una dintre ciudaţi şi că îmi părea rău că nu am descoperit asta mai devreme, să le fi putut spune şi vecinelor tale de bloc istoria, să se amuze şi ele, să fi putut rîde nu doar de firicelul de salivă prelins pe obraz, ci şi de mintea ta

bolnavă, ce rău îmi mai părea că nu mă distrasem pe seama ta la timpul cuvenit, că nu te lichidasem atunci, sub biroul din lemn lăcuit unde ne ghemuiam ca nişte veveriţe, căci acum vedeam bine că era prea tîrziu. Îi compătimeam pe ciudaţi, la fel cum te compătimeam şi pe tine. Dar la tine mă mai gîndeam şi cu dor, în clipele foarte dese cînd eram nefericită. Şi cum altfel să fi fost la 16 ani?

Ei, Kiki, în prima zi cînd te-am cunoscut, mi se făcuse frică să nu te dezamăgesc. Mă temeam că nu voi fi la înălţimea aşteptărilor, că nu voi putea ţine pasul cu picioarele tale de miriapod, grăbite să graviteze în zeci de mii de direcţii deodată. Ne-am pus în fund una lîngă alta, sprijinite de peretele alb, şi ai început să-mi povesteşti ce visasei cu o seară înainte. M-ai minţit că mă visasei chiar pe mine şi eu, ca o bleagă, te-am crezut imediat. Am tras împreună concluzia că eram predestinate (nu a fost chiar ăsta cuvîntul, dar, mă rog, cam pe-acolo băteam), drept care am hotărît să semnăm un legămînt, am hotărît că trebuia să ne unim pe viaţă (viaţă, un fel de-a spune, căci eram convinse că vom trăi etern). Am scrijelit cîteva propoziţii pe perete, sub care ne-am trecut numele. Nu ştiu cum s-a întîmplat, dar, între timp, numele meu s-a şters, în vreme ce şi azi se mai poate descifra, dacă rîcîi puţin cu vîrful unghiei, KIKI, ortografiat imprecis.

Mama mi-a spus, la puţină vreme după ce te-ai strecurat pe uşa de la intrare a camerei mele, că nu te voi mai revedea, dar că există mereu speranţe. Da, chiar aşa mi-a zis, senină, de parcă eu n-aş fi ştiut că treaba cu speranţa nu era decît o gogoaşă umflată. În seara aia, am udat perna pînă la ultimul fulguleţ şi am mai jurat în plus să nu mă îndrăgostesc niciodată. Nu ştiu ce însemna pe atunci iubirea pentru mine, poate ceva asemănător unui tort de

portocale sau unei Coca-Cola într-o zi toridă de vară, în fine, era asemănătoare întru cîtva vacanţelor mele la mare, mici timpi extratereştri, cărora nu le supravieţuiau decît pricepuţii într-ale lîncezelii, cei pe care îmi plăcea să-i numesc în gînd vacanţieri.

Bineînţeles că închipuitele noastre întîlniri întîmplătoare nu puteau continua prea mult. Mai plictisite, mai atrase de forfota oraşului şi în special a barurilor snoabe, ne-am reorientat spre lume. Pachetele de dimineaţă erau tot la locul lor, pe birou, în numărul ştiut. La fel cafeaua şi părinţii. Mîinile mai erau la locul lor, picioarele, capul, piepţii, oasele, cartilagiile, mă rog, cam totul era pus în ordine. Cu gîndul însă îmi dădeam încă întîlniri cu Alex pe coclauri şi o aşteptam în ger, vizitată de felurite vedenii. Într-o zi, pe acelaşi frig cumplit, uitîndu-mi mănuşile acasă, mi-am băgat o mînă în buzunarul paltonului ei şi am mers aşa, palmă în palmă, tot drumul pînă la şcoală. Dar, fir-ar să fie, tot la început ne aflam. Colac peste pupăză, într-o seară, purtînd discuţii savante într-un grup de prieteni savanţi, am ajuns să vorbim şi despre ciudaţi. Unul dintre băieţi, la care Alex se zgîise toată seara fără prea mare succes, ne-a trîntit-o în faţă, că el avea un prieten, că-l iubeşte, că nu vede de ce s-ar ascunde şi aşa mai departe. Apoi s-a întors brusc spre mine şi mi-a spus în gura mare:

— Şi tu, dacă ai fi cinstită, ai recunoaşte că ţi-a picat cu tronc tipa de lîngă tine (vorbea de Alex, pe care încă nu o cunoştea), dar ipocrizia ta nemăsurată te împiedică s-o spui.

A rîs şi s-a sculat de pe fotoliu, ieşind pe uşă val-vîrtej. Am rămas toţi cu gura căscată. După ce îi făcuserăm poponari, pederaşti, ciudaţi, futincurişti şi altele şi mai scîrboase, unul dintre noi se ridicase şi ne pusese la punct. Eee?! Ce n-aş

fi dat să fiu eu în locul lui, să mă fi iubit şi pe mine Alex şi să aibă curajul s-o trîmbiţeze în gura mare. Dar ea a fost prima care a început să rînjească şi să facă glume pe seama incidentului, ba a mai pomenit cu puţină superioritate şi de mine, a spus nu ştiu ce despre ideea cu întîlnirile, de am crezut că o azvîrl pe fereastră. Mi se părea incredibil ca tocmai ea să dea dovadă de atîta meschinărie şi, în seara aia, m-am hotărît să mă desprind de Alex şi să zbor. Ne-am despărţit la colţ de stradă. Ne-am promis solemn că ne vom suna a doua zi, de dimineaţă, la prima oră. Dar nici una nu s-a ţinut de cuvînt. Am vorbit abia după un an de zile şi atunci foarte greu, încercînd să înnodăm firele rupte. Nu am simţit nevoia să o aud, nu a vrut să mă vadă, să mai ştie ce gîndesc despre seara aceea. Cu Sergiu, un băiat frumos şi destul de inteligent, de care Alex aproape că se îndrăgostise, m-am mai întîlnit. A suplinit absenţa ei cu atîta talent, încît ajunseserăm să ne comportăm ca doi iubiţi. Dar nu l-am văzut niciodată pe prietenul lui, iar cînd îl rugam să mi-l arate, îmi replica mai mereu că greşise în ceea ce mă priveşte, că eram o fată cît se poate de normală şi că aşa trebuia să şi rămîn, că întîlnirea cu amîndoi ar fi putut afecta legătura noastră şi poate chiar ar fi trezit sentimente false în sufletul meu, puţin bolnav. Da, mi-a zis că doar sufletul îmi era bolnav, dar că în rest sînt OK.

Cu Sergiu am colindat drumurile în lung şi-n lat. Ne aruncam în trenuri şi plecam, uneori chiar fără să ştim încotro. Ne trezeam în cîte o gară, iar el îmi spunea să nu-mi pară rău, că în locul acela poate că oricum nu aş fi ajuns dacă nu ar fi fost întîmplarea. Călătoream în general singuri în compartiment, dacă nu chiar în tot vagonul. Mă lungeam pe canapeaua prăfuită şi vedeam printr-un tavan ireal cum se bulucesc imaginile deasupra şi cum îmi retează faţa în fugă. Apoi îmi mutam privirea spre Sergiu şi spre caietul lui de însemnări în care făcea observaţii despre mine, despre

drumuri, despre vecinii noştri de compartiment şi despre viaţa mică, în general. Dar pe vremea aceea încă nu ştiam că mă închisese în caietul ăla şi nu mă mai lăsa să respir în voie aerul de libertate. Mă uitam cu admiraţie cum îşi mişcă mîna dintr-o parte în alta, cu ustensila de scris împungînd foaia albă, îl priveam oblic şi asta îmi dădea un sentiment de putere, imaginîndu-mi că-l văd printr-o lentilă metafizică (cui îi arde poate să rîdă cît vrea!) prin care, dacă s-ar fi privit, nu ar fi putut distinge nimic. Mă înşelam. I-am văzut mai tîrziu o poză, făcută la Braşov, în faţa Bisericii Negre, exact în această ipostază. Se cunoştea foarte bine şi m-a învăţat şi pe mine să fac acelaşi lucru. Pentru asta, i-am rămas profund nerecunoscătoare. Dar călătoriile nu aveau nimic de-a face cu autoreflecţia şi cunoaşterea de sine, nici cu alte bla-bla-uri din astea, ci ne trăgeau prin albeaţa zilelor mai repede, parcurgeam timpul cu trenul, iar mie îmi dădea impresia unui deznodămînt grăbit. Cineva s-ar putea întreba dacă mă îndrăgostisem de tovarăşul meu de călătorie. Jur cu mîna pe inimă că NU. Erau mai multe lucruri la un loc, dar, în primul rînd, era faptul că mă asculta vorbind despre Alex. Pe care nu o uitasem, oricît de mult aş fi încercat.

Dar să spun despre Sergiu:

de ce?

fusese îndrăgostit, ca orice băiat la 18 ani, de o femeie cu vreo cîţiva ani mai mare decît el. Punîndu-şi în mişcare toată artileria grea, l-a sedus cu uşurinţă, a acceptat să stea împreună o săptămînă, să mimeze fericirea, după care a plecat. Fără să dea nici o explicaţie, s-a întors în căminul ei roz, refuzînd să-i mai răspundă la telefoane. A aşteptat-o pe la colţuri de stradă, a ameninţat-o că vorbeşte cu bărba-su, a strîns-o puţin de încheietura mîinii, ei i s-a umezit coada ochiului. Oricum, după un an de zile, Sergiu a înţeles repede că nu are acces la nici un compartiment al minţii ei

schematice. Cam aşa mi-a spus, cerîndu-şi scuze pentru exprimarea incorectă.

cum?

— Eram o grupă de patru băieţi şi o singură fată printre noi. Toţi intraserăm din primul foc la facultate, eram nişte pîrliţi care nu prea ştiau ce-i cu ei pe lumea asta. În fine, beam de stingeam, mai întîi ca să facem pe grozavii, apoi de poftă, ca spre sfîrşit să pilim toţi din nevoie, să ne injectăm în vene tone de alcool şi să ne aburim ochii cu fum de ţigară. Dintre noi, numai unul era mai special. Am să-ţi spun doar că era total dezinteresat de amănunte. Putea să stea ore întregi fără să scoată un sunet, trăgînd la măsea şi rămînînd treaz. În primul an nu l-am observat, însă începusem să aud tot felul de lucruri, că fetele, puţine cîte erau în anul nostru, înnebuniseră după el şi că îl vînau pe oriunde se ducea. Ne întrebam deseori cu cine îşi pierde vremea cînd nu e cu noi, însă îţi dai seama că nu aveam curajul să-l întrebăm direct. Într-o zi, ne-am hotărît să îl urmărim după ce pleacă de la crîşma facultăţii. Era foarte probabil să se ducă acasă. Numai că dimineaţa prea era plin de cearcăn şi posomorît ca să pot crede că îşi petrece noaptea dormind. În seara aia, am băut iarăşi ca porcii, aşa că, la sfîrşitul ei, doar eu am mai rămas entuziasmat de ideea cu spionatul. Au plecat toţi acasă, iar eu m-am luat pe urmele lui. Ce să-ţi spun, poate doar văzîndu-l ţi-ai putea da seama de ce în seara aia nenorocită, în loc să-l trag de mînecă şi să ne ducem să regulăm nişte boarfe ieftine, am preferat să mă ţin scai după el. Am mers aproape o oră, colindînd străduţele din Schitu Măgureanu. Nu am văzut că, de fapt, ne învîrteam în cerc pînă nu mi-a urlat cît îl ţinea gura, avertizîndu-mă că vrea să intre într-un bloc şi că mă aşteaptă sus, că-mi lasă uşa deschisă sau ceva de genul ăsta (în timp ce Sergiu vorbea, făceam baloane mari de gumă; şi, ca să spun drept, mi se acrise de atîta sporovăială şi poveste; poveşti

aveam şi eu gîrlă, dar nu-i plictiseam niciodată pe alţii cu ele; mi le spuneam cînd eram singură, noaptea). M-am pierdut cu firea pentru cîteva clipe, dar asta n-a durat prea mult. Am urcat cu un lift mic cît o cutie de chibrituri („Ei, pe naiba!“ – am simţit eu nevoia să spun, ca să nu creadă cumva că nu-l ascult) şi am ajuns la etajul cinci, ultimul, de altfel, unde am găsit într-adevăr uşa deschisă. Îmi cam tremurau izmenele pe mine, dar am intrat pînă la urmă, după ezitări penibile pe care mai mult ca sigur că le-a simţit străbătînd ca un curent de aer cele două camere. Stătea pe o comodă mică, sprijinit în cot. Trăgea din nou la măsea şi, pentru prima dată, l-am văzut fumînd. Habar n-aveam că fumează. M-a invitat să mă aşez lîngă el, bătînd cu palma în perniţele canapelei. Fiind îngustă, stăteam înghesuiţi ca doi soldaţi la apel. Cred că de-aia m-a şi momit în încăperea întunecoasă în care am început să-i descopăr secretele şi unde am sfîrşit prin a fi mîncat de ele. Mă asculţi?

Am mormăit un „îhî“ nu prea convingător, dar lui oricum nu-i mai păsa. Voia cu orice preţ să-mi toarne o „lecţie de viaţă“, aşa cum stupid li se spune chestiilor ăstora, şi momentul era cît se poate de nimerit, acum, cînd înţelesese că începusem să mă gîndesc iarăşi la Alex.

— Mi-am promis să nu stau mai mult de o jumătate de oră. Era cumplit de tîrziu şi mi-era lehamite de drumul pe jos pînă acasă. M-a servit şi pe mine cu o ţigară şi ne-am lungit amîndoi, sorbind pe rînd din paharele care în cîteva minute s-au golit şi s-au umplut la loc de mai multe ori. Apoi a început să vorbească, dar eu eram mult prea obosit să-l mai ascult. Nu-i auzeam decît vocea, răguşită de alcool şi tutun, îi urmăream profilul, vîrfurile buzelor mişcîndu-se în sus şi-n jos ca nişte bucăţi de sine stătătoare, cum ni se spunea în şcoala generală despre nu ştiu ce naiba, îi vedeam pupilele, pielea întinsă pe nas şi firele scurte şi

ţepoase de barbă. Însă, ce să vezi, în fracţiunea de secundă în care şi-a întors privirea spre mine şi m-a fixat cu ochii ăia, parcă am avut-o în faţă pe caraghioasa de soră-mea, aşa cum stătea cînd era mică, în vîrful patului, cu picioarele ghemuite sub ea, smiorcăindu-se după cîte vreun flecuşteţ. La fel îmi cerşea din ochi iubire sau atenţie, de îmi frîngea mereu inima, cu căutătura aia a ei, naiba ştie ce a fost, tot ce ţin minte e că ne-am prelins pe jos şi, culcaţi pe covor, pironind tavanul, am întins mîna spre mîna lui şi i-am mîngîiat podul palmei. Nu a trebuit decît să se rostogolească o dată ca să ajungă lîngă mine. Şi apoi să-mi las obrazul pe încheietura mîinii lui, să mă prefac puţin mai moleşit decît eram în realitate, că s-a şi îndoit asupra mea, şi-a lipit buzele plinuţe direct pe buzele mele, fără menajamente, umplîndu-mi gura. Poate-ţi imaginezi că mi-a fost scîrbă. Nici vorbă. Din cauza băuturii sau a mai ştiu eu ce, am intrat înăuntru, m-am prelins printre măselele lui, am devenit brusc o carie fără fund, am căzut în craterul infinit al rosăturii, în timp ce resturi vesele de mîncare îmi făceau cu mîna din alte prăpăstii. Vocea lui îmi suna în intestine ca o trompetă spartă, ca să nu mai vorbim de momentele în care îşi dregea glasul, plin de importanţă, zdruncinîndu-mi inima şi ficatul (o bobiţă de fasole), precum şi rinichii, care răsunau ca două tamburine. Apoi a început să-mi umble pe sub tricou, şi-a băgat capul pe dedesubt, plimbîndu-şi vîrful limbii profesionist pe tot pieptul, de-a lungul coastelor pînă spre buric, simţeam cum îşi freca blugii de blugii mei, de parcă ar fi vrut să ne-o tragem prin pantaloni. Cred că eram şi puţin caraghioşi. Oricum, la el se vedea experienţa, în timp ce eu arătam ca un urs abia sculat din somn cu puşca în ureche.

şiiii?

— Umblam deja împreună. Eram „camarazi“, deşi singura noastră colegă, o tipă foarte mişto, de altfel, a mirosit povestea şi începuse să se

eschiveze atunci cînd o invitam cu noi la pileală. Spunea, în glumă, dar ochii ei erau foarte serioşi, că nu vrea să ne strice prietenia şi că aşa ar trebui să facă şi ceilalţi. Ne amuzam, însă adevărul era că ne simţeam ameninţaţi. Nu am fi vrut să se afle.

— Şi, ia zi, pînă la urmă s-a aflat sau nu?

— Bineînţeles că da.

Mă săturasem să-l ascult. Pentru mine, toate poveştile de amor sunau la fel. Nu era nimic spectaculos în bălmăjirea lor, tot farmecul (vreau să zic farmecul amintirii lor) rămînea undeva în stomac, ca un gol de aer. În rest, numai **vorbe, vorbe, vorbe…**

patru

Ecstasy

My Sweetest Box

În clipa asta, am o singură amintire bine fixată pe retina minţii: eram destul de mică (la vîrsta la care, dacă cineva te întreabă: „Cîţi ani ai?“, trebuie să stai puţin, să cugeţi, să-ţi foloseşti toate degetele de la mîini şi apoi să silabiseşti apăsat, după care să te încrunţi, obosită) atunci cînd începusem să mă plimb cu bunicul prin cartier. Ne plimbam în special pe Dealul Mitropoliei, seara, iar drumul puţin şerpuit, urcuşul (mi se părea pe atunci) cumplit de abrupt, copacii înalţi care puneau guler clădirilor din vîrful dealului, ţepuşa bisericii şi altele îmi satisfăceau grozav gustul pentru lugubru. Bunicul ăsta era o simplă închipuire, dar şi acum îmi place să-l învii printre amintirile mele, pentru a nu rămîne complet singură pe dealul înfiorător al Mitropoliei. În orice caz, cum mă plimbam aşa, trasă de drum înainte, am avut o viziune. Nu ştiu dacă mi s-a părut sau poate chiar am văzut-o pe Kiki, dar era exact cu un an înainte de a o cunoaşte cu adevărat. Ştiu că lucrurile astea pot suna ca nişte prostii, dar mie chiar aşa mi s-a întîmplat. De pildă, tot în vremea aceea, visam repetat că mă aflam într-un labirint şi căutam cu disperare un fluture frumos, alb şi enorm. Bineînţeles că nu găseam niciodată calea spre centrul labirintului, acolo unde se adăpostea lighioana, dar despre toate astea am citit mai apoi într-o carte şi mi s-a părut cel puţin ciudat. Pe Kiki însă pot să jur că am văzut-o proţăpită

în mijlocul aleii, chiar sub arcada porţii care închidea platforma. S-a lăsat pe vine şi după aceea drept în fund, cu picioarele strînse turceşte, şi a început să arunce cu castane în mine. Ca să-mi demonstreze că nu e o simplă închipuire, mi-a făcut un ditamai cucuiul în frunte. După ce m-am apropiat de ea, m-a prins de mînă şi mi-a zis că vrea să-mi arate ceva. Fiind seară, am bîjbîit prin curtea Mitropoliei pînă să ajungem în locul pe care-l căuta. Era o fereastră joasă, la demisol, cu perdele de nylon, culoarea piersicii coapte. Camera era luminată foarte slab, astfel că nu se puteau zări decît siluete vagi. Mă rog, Kiki o tot ţinea pe-a ei, că vede perfect ce se petrece înăuntru şi că, dacă o să mă uit şi eu mai bine, o să văd că cei doi oameni, care purtau rochii lungi şi negre, sînt acum dezbrăcaţi şi stau prăbuşiţi unul peste altul. Kiki mă ţinea strîns de mînă şi m-a convins pînă la urmă că i-am văzut şi eu. Adevărul este că mi-i descria cu atîta lux de amănunte, încît ar fi fost şi greu să nu cedez. Am început să rîdem înăbuşit, în faţa ferestrei, tresărind şi căscînd ochii de frică la orice trosnitură sau scîrţîit de primprejur. Frica noastră era prefăcută, fiindcă exact pe atunci aveam credinţa că putem zbura la orice mic pericol care s-ar fi ivit în calea noastră. Kiki mi-a spus în seara aia că trebuie să ţin minte toată viaţa clipele petrecute acolo, împreună. Am făcut chiar schimb de inele (ea avea unul de tinichea cu piatră roşie, în timp ce eu purtam o scoică tăiată rotund, care mi se potrivise pe deget din prima). O aveam de la mare şi o iubeam foarte mult. Mi se spusese că pot asculta clipocitul apei în pereţii ei. Nu încercasem încă să pun urechea în conul acela care-mi sălta ca un moţ pe inelar, însă nu mi-a părut cîtuşi de puţin rău că i l-am dat lui Kiki înainte de a auzi muzica apei. În fond, dacă aş fi

avut chef de mare, puteam să mă duc s-o ascult oricum, pe cînd pe Kiki nu ştiam sigur cînd aveam s-o mai revăd.

Tot şcoala ne-a făcut să ne-ntîlnim din nou. În perioada aia nu mai aveam deloc bani. Rămăsesem singură acasă. Cu viaţa dezlînată pe care o duceam, banii lunari pe care mi-i trimiteau părinţii mei, plecaţi mai tot timpul pe undeva, nu-mi ajungeau nici măcar două zile. Cînd rămîneam lefteră, începeam să mă împrumut pe la prieteni, vecini şi tot felul de cunoştinţe. Îmi creasem un adevărat lanţ de creditori. Sergiu îmi aducea mîncare, însă şi el începuse în ultimul timp să se îmbrace prost şi să slăbească fără explicaţie. Într-o zi, urcînd cele cîteva scări care duceau spre apartamentul meu, a leşinat. L-am descoperit lungit pe trepte, cu gura întredeschisă, din care îi curgea un firişor de sînge. Ca în filme. Trebuie să recunosc că, pentru cîteva fracţiuni de secundă, mi-am imaginat că murise, constatînd cu mirare că nu aveam nici pic de regret, nici cea mai vagă părere de rău. Răsuflam uşurată că nu va mai trebui să înghit infinitele lui istorii de amor. Sergiu s-a mutat la mine, pentru a nu mai trebui să facă zilnic drumul cu sarsanaua plină de mîncare. Şi-a adus cele cîteva lucruri şi m-a anunţat că se instalează în cealaltă parte a apartamentului, care era destul de mare ca să găzduiască o armată întreagă. Nu ne vedeam prea des şi nici nu mai venea să-mi înşire poveşti pe aţă. Ne întîlneam cel mult pe firul de la telefon, cînd voiam să vorbesc şi constatam că el nu-şi terminase încă discuţia. Ne mai ciocneam, şi atunci nu tocmai întîmplător, în zilele în care veneau întreţinerea, telefonul, apa şi gunoiul. Pe masa din sufragerie se strîngeau maldăre întregi de facturi, unele plătite, altele nu, erau însemnele (singurele, de altfel) ale vieţii noastre în comun. Îmi aduceau aminte, într-un

mod destul de indirect, de casa mea unde am stat mai mult singură, numărînd maşinile de pe stradă, de inelul dosit prin nu ştiu ce casetă cu bijuuri, de cutiile cu detergenţi nefolosite, de piramida de rufe puse la călcat, de singurele ferestre fără perdele de pe stradă, de plictiseli cumplite, de somnolenţe care semănau cu stări de boală prelungită, de vise, tot felul de vise, care mai de care mai năstruşnice şi mai irealizabile.

Nu era nimeni acasă cînd am adus-o prima oară, după aproape un an, pe Alex. Ne întîlniserăm într-o zi mohorîtă, în care figura ei îşi schimba culorile de la un minut la altul. Avea în priviri un soi de lehamite inexplicabilă. Poate de aici mi s-a făcut milă de ea, poate mi-a zgîndărit din nou pasiunea mea ascunsă, făcîndu-mă să uit neghiobiile pe care le spusese cu numai cîteva luni în urmă. Am coborît împreună în băruleţul de la subsolul facultăţii şi ne-am luat cafea. Am tîndălit cîteva ore, trăgînd de ceşcuţele alea, vorbind nimicuri şi măsurîndu-ne circumspect zîmbetele şi cutele de pe frunte. Chiar mi-a trîntit-o la un moment dat că i se părea că m-aş fi maturizat. Am dat din umeri, doar ca să par indiferentă, însă remarca ei îmi înţepa timpanele. Apoi i-am propus, sau poate că ea mi-a propus mie, mă rog, nu mai ştiu foarte sigur, să mergem să mîncăm o prăjitură. Şi anul acela am mîncat dulciuri cu nemiluita. Am devorat cofetării întregi, am încercat toate sortimentele de prăjituri, îngheţate, bomboane şi sucuri, mîncam cîte trei-patru feluri într-o cofetărie, pentru ca în mai puţin de o oră să ni se deschidă din nou apetitul. Ştiam toate locurile unde se puteau consuma dulceţuri, sub orice forme s-ar fi aflat ele. Am trecut şi prin faza de intoxicaţie, ceea ce nu ne-a împiedicat să ne continuăm turul de forţă. Ca să nu mai vorbim despre ce luam la pachet. De fapt, *pachet* e un cuvînt prea mic pentru sacoşele cu care plecam încărcate: torturi de ciocolată, torturi diplomat, torturi cu cremă amaretto, cu

arome de migdale, cu cremă mocca, prăjituri flancate cu bezea, siropuri curgînd alene pe burţoaiele de frişcă, straturi de creme aliniate în mii şi mii de culori (lămîia alături de mahonul de cacao, rozul delicat al zmeurei cu amestecul de ciocolată cu lapte frecat cu unt şi zahăr), patinoarul întunecat al glazurilor şi al zahărului ars pe care moţăia mai mereu cîte un turnuleţ de alte şi felurite creme, cei doi bulgăraşi de zăpadă lipiţi la mijloc cu cremă de cafea neagră, amăruie, prin care găseai pitite stafide şi nuci pralinate, cupele transparente prin care se vedeau globuleţe de îngheţată înotînd deja prin sucul de ciocolată, purtînd tichii în formă de limbi de pisică, mingiuţe negre pistruiate cu nucă de cocos rasă, înăuntrul cărora găseai cîte o vişină alcoolizată sau două-trei alune prăjite, albuşul de ou proţăpit băţos pe o masă gelatinoasă, semitransparentă, portocalele soldăţoase flancînd parapetul vreunei tarte, blaturi însiropate de savarine ca nişte bureţi îmbibaţi, pandişpanul înecat în mere şi norişorii de spumă plutind bonomi prin sosul gălbui numit nici acum nu ştiu de ce *lapte de pasăre*, gura de căpcăun a *indienei* în fundul căreia se vede o limbă mare şi umflată din cremă de vanilie – pe ea, în special, o mîncam cu minuţiozitate, pentru a prelungi parcă la nesfîrşit clipa aceea savuroasă: îi dezlipeam încet capacul, întinzînd ca un elastic de crema ţeapănă pînă ce mă asiguram că nu cade pe de-alături; apoi strecuram tichia în gura larg deschisă, avînd grijă totodată să nu scutur nici măcar un firicel din zahărul vanilat cu care era pudrat moţul; mai departe, culegeam crema albă cu vîrful linguriţei, lingînd-o încet pe toate părţile, pentru a nu scăpa vreo dîră din delicatesă; cînd înfigeam mai adînc instrumentul de explorat plăceri în gura căscată, toată crema se răsfrîngea peste dinţii neregulaţi ai fălcuţelor, în farfuria mînjită de amestecul de sosuri leşinătoare, cu linguriţa încercînd năbădăioasă să recuperez resturile – erau

zbuciumările mele în faţa prăjiturii aşezate cumsecade pe hîrtia ondulată. M-aş mai putea gîndi la cataiful zdrenţăros din care se prelingea cea mai insinuantă şi mai dulce dintre zemuri sau la baclavalele siropoase, mai ceva decît cataiful, îndesate cu nucă măcinată şi cu miere şi cu cîte şi mai cîte, de nu le mai ţineam rîndul. Prăjiturile astea mi se perindă prin minte ca nişte bărcuţe de hîrtie care plutesc cu importanţă pe lîngă un trailer enorm. Au apărut ca-ntr-un Halloween al amintirilor, s-au destrămat în mii şi mii de bucăţi, le-am rumegat pe tăcute şi abia după ceva timp am reuşit să le diger, cu multă greutate, în minte, scuipînd resturile greoaie pentru stomac.

Am ajuns acasă şi ne-am înfundat în camerele din faţă ale apartamentului, separate de restul încăperilor. Nu-mi mai era teamă de ce avea să se întîmple, fiindcă undeva, într-un colţişor întunecat al cutiei în care păstram labirintul şi fluturele lui enorm, o propoziţie stătea la pîndă, fîlfîind din aripi ca un refren de Beatles: *Let it be, let it be!* Nu-mi mai păsa. Alex nu mai era tipa extraordinară care-mi zăpăcise minţile, nu mai era lunatica de pe culoarele facultăţii care bîjbîia după carne proaspătă şi ronţăia kilograme de mere, cu cotor cu tot. Nu mai avea cerculeţul diafan deasupra capului, nici reflectorul care-o lumina pieziş. Nu mai era decît un simplu aparat fonator, cum învăţasem la facultate, de unde, împinse de o forţă străină, ieşiseră ca nişte ghiulele învechite cuvintele ei. Şi, deşi aproape date uitării, ele stăruiau, rătăcind prin labirintul pe care nu reuşeam încă să-l închid.

Am scormonit prin cămară după ceva băutură şi, într-un sfîrşit, am găsit o butelcă plină cu vin roşu, de ţară. Apoi am prădat frigiderul de ce mai avea prin rafturi (nu mare lucru, ţin minte) şi ne-am înfundat în camera mea. Am băut şi am vorbit. Glasul ei suna gros între pereţii camerei, lipindu-se parcă de tencuiala zidului, în timp ce umbra ei

rămînea undeva în spate, bîţîindu-se caraghioasă cu un vag tremurici.

— Ţii minte ce stupide mai eram – îşi aducea ea aminte cu superioritate –, ce ne mai pierdeam timpul prin tot oraşul căutîndu-ne una pe alta? Nici nu ţi-am mai spus atunci, dar erau zile cînd îmi venea să nu mă mai scol din pat, să zac aşa în neştire şi să mă fac că uit de întîlniri date pe nu ştiu unde. Nu, zău, şi acum, cînd mă gîndesc la ele, mă apucă groaza. Atît timp cheltuit pentru nişte mofturi. Îţi dai seama cîte am fi putut face în loc?

Îmi venea să o omor. Mă abţineam din greu să n-o întreb ce dracului putea fi mai frumos decît să ne prefacem, măcar şi pentru cîteva ore pe zi, că sîntem nişte căutătoare, nişte scormonitoare de întîlniri. Mă necăjea că nu înţelesese scopul jocurilor noastre, dar nu aveam curajul să i-o spun direct, de teamă să n-o zbughească pe uşă şi s-o pierd din nou. Pe nesimţite, reintram în farmecele ei, trăind cu iluzia (iar asta făcea jocul şi mai ingenuu) că mă aflu în afara oricărui pericol. Ne-am cocoţat în pat şi am mai sorbit din cănile cu vin. Simţeam, şi probabil că ea simţea la fel, cum sîngele începe să prindă viteză, îmi vizualizam arterele ca pe nişte imense autostrăzi pe care maşinile rulau rapid, viteze pe care ochiul nu e obişnuit să le descompună în bucăţi inteligibile, astfel că totul se amesteca, prelungindu-şi formele într-o imagine semivoalată. De fapt, ăsta e cuvîntul care mă surprindea cel mai bine: eram într-o stare de semivoalare, eram o fotografie în mişcare, eram un buton apăsat înainte de vreme, în fine, eram foarte vorbăreaţă, şi Alex era la fel. S-a întins, sprijinindu-se cu mîna de marginea patului, şi m-a îmbiat să-mi aşez capul la ea în poală.

— Auzi, dar pe tipul ăla simpatic, ciudatul, l-ai mai văzut? Se cam supărase la ultima întîlnire. Cred, adăugă ea după cîteva clipe de gîndire, că şi noi am fost idioţi. Nici nu-mi pot da seama ce mă apucase. Poate că mă speriasem imaginîndu-mi-i

pe ceilalţi vorbind la fel pe seama noastră. Pe atunci, nu aş fi putut înghiţi una ca asta (îşi băgase degetele pînă la jumătate în părul meu, răsfirîndu-l de-a latul palmei; cu cealaltă mînă, mai exact cu vîrful unghiilor, îmi trasa cercuri imaginare în dreptul locului unde stătea spînzurat, pe dinăuntru, omuleţul). Acum însă văd lucrurile mult mai simplu. Cred că, dacă ţi se aprind călcîiele după cineva, nu mai trebuie să-ţi pese. Mergi înainte şi calci peste cadavre cu nesimţire, te porţi ca un apucat. De fapt, aici e chichiţa, nu, să ajungi să nu te mai intereseze ce se întîmplă în jurul tău, să te crezi jumătate din buricul pămîntului (avea obrajii roşii şi era la a treia cană de vin; volubilitatea ei şi spăşenia pe care mi-o arunca în ochi erau în strînsă legătură cu cantitatea de alcool îngurgitată; numai că raţiunea mea începuse să moţăie şi ea, corpul prindea greutate considerabilă, cufundîndu-se în tapiseria patului, coborînd încetul cu încetul în adîncitură, printre arcuri şi bureţi, către ţara iubirilor interzise).

Ne chercheliserăm amîndouă, stăteam împreună într-un pat, strînse una în alta, în cameră era aproape beznă (am aprins un lampion în colţul opus al camerei, dar nu au ieşit la suprafaţă decît nişte contururi slabe), am fumat două ţigări cu iarbă pe care le cumpăraserăm de la un coleg, ne-am amuzat de situaţie, ne-am strîns în braţe, ne-am îmbrăţişat; s-a aplecat peste mine, cu ochii puţin umeziţi (Cristoase, ce-o mai iubeam!), mi-a mîngîiat fruntea, pentru prima oară îmi era frică de sex (care-mi bătea ca o inimă între picioare), părul ei, în cădere, a făcut un zid opac în jur, puteam să cred că am adormit (însă ştiam perfect ce se întîmplă, eram jumătate din buricul pămîntului); i-am simţit mai întîi răsuflarea pe obraji, apoi buzele şi limba făcîndu-şi loc, saliva puţin sărată, pentru ca treptat să nu mai simt nimic; adică palmele care coborîseră de pe umeri pe sîni, prin bluză, cu mişcări oarecum grăbite să nu strice efectul. Însă

eram aşa de încordate, încît nu după multă vreme am obosit. Ne-am dezbrăcat cu repeziciune şi ne-am băgat sub cuvertură. Am adormit în cîteva secunde.

My Sweetest Box

Puţin după ce am început clasa întîi, cartierul unde locuiam a început să fie demolat – Antimul, cu casele vechi în care stăteau acum ciocolatiii, cum le spuneam ţiganilor de pe străduţele alea, nişte oameni de altminteri simpatici. De la o zi la alta, clădirile se împuţinau văzînd cu ochii, iar drumul spre şcoală devenea de nerecunoscut. Noroc că mai existau cîteva puncte fixe: covrigăria de unde ieşeau mai mereu mirosuri îmbietoare, curtea borşăresei, cu plăcuţa ATENTIE CINE RAU**, croitoria unde mi-am făcut primul compleu de domnişoară, cizmăria şi cizmarul chelios aşezat în faţa rafturilor îndesate cu tălpi şi pantofi scîlciaţi, un părculeţ mic, mînăstirea unde mergeam să mănînc colivă după ce ieşeam de la ore şi, în sfîrşit, şcoala. Casele cădeau ca muştele parfumate cu Flit, în schimb punctele de rezistenţă ale cartierului există şi azi, scăpate ca prin minune. Au dispărut mirosurile de covrigi, dar firma a rămas neschimbată, pictată în albastru siniliu. Vizavi, curtea îngustă, cu dale denivelate, în capătul căreia se putea zări o tăblie, încă de pe atunci ruginită şi schelălăitoare, pe care scria** BORŞ**. Şi cizmarul a rămas, şi rafturile lui de unde azi se pot cumpăra băuturi alcoolice. Toate sînt la locul lor, mai puţin şcoala, singura căzută victimă buldozerului.**

Ţin minte că nu veneam direct acasă, ci mă abăteam fie prin părculeţ, fie pe la biserică, pe unde mă cunoşteau aproape toate babele

pioase, fie hălăduiam pe străduţele, mi se părea mie pe atunci, întortocheate, trecînd pe lîngă munţi enormi de moloz sau schelete de case. Asociam corpurile acelea de cărămidă cu nişte cadavre, de aceea poate majoritatea viselor mele din copilărie erau morbide, înecate în flori ofilite, în fluturi morţi, în căderi de la înălţimi ameţitoare şi în mult praf. Visam praf cu nemiluita, precis din cauza traseului zilnic (stînd acum să rememorez, visele mi se aşază supărător de insistent peste realitate). Aveam cîteva prietene cu care mă însoţeam în drum: era una care-l avea pe vino-ncoace, cu un păr şaten, împletit într-o coadă lungă, lăsată pe umăr. Înnebunită să facă poze, ori de cîte ori trebuia să se ofere cineva voluntar pentru fotografia de la panou, ea era prima: nici grasă, nici slabă, purta şorţuleţe care abia de-i acopereau fundul şi avea pe deasupra guleraş alb cu dantelă pe margine. Asta mă scotea din minţi de admiraţie, drept care m-am ţinut de capul mamei zile în şir, numai să-mi confecţioneze şi mie un guleraş dantelat. Mama însă era cam distrată în ultima vreme şi, deşi mi-a promis, nu s-a ţinut de cuvînt, spre marea mea bosumfleală. Mai aveam o colegă, băieţoasă şi îngîndurată de ziceai că-i un filozof precoce. Iute de minte, s-a prins imediat că devenisem copiuţa prietenei noastre şi nu scăpa nici un prilej pentru a mă deconspira. Cum lesne se poate înţelege, o uram în tăcere, dar plină de respect. Totodată, nu voiam să ajung ca ea, să încep să ştiu. Ea era însă cea care îmi făcea fel şi fel de cadouri, de la ciocolăţele Cibo, grisine şi ciubucuri la bănuţi de ciocolată şi monede de trei lei, stanioluri cu modele şi culori, creioane cu mină 0.3 (o raritate pe atunci!), abţibilduri cauciucate şi, surpriza-surprizelor, un Strumpf sub formă de capac, pe care-l puteai folosi la nevoie şi ca mascotă, în

timpul lucrărilor de control. Ce să mai vorbim, eram dependentă de cadourile ei care curgeau în valuri, la fel şi situaţiile penibile în care mă punea, dezvăluindu-mi mica slăbiciune. În fine, ultima era o sclifosită, cu buzele mereu strînse a dispreţ, lăudîndu-se (eu o bănuiam de tromboneală) cu bogăţiile care-i zac în casă şi cu o debara imensă, plină de haine aşa cum vedeam că se purtau prin revistele nemţeşti de modă. Venea în sprijinul celor spuse o casă acoperită cu iederă, flancată de un gard înalt, de fier. Fortăreaţa prietenei nu a fost nicicînd străpunsă de privirile noastre leşinate de curiozitate. Cu toate astea, eram împreună, nedespărţite în incursiunile prin dărîmături, acolo fiind locul unde ne împărtăşeam cele mai tainice secrete, multe inventate pe moment, pentru a întreţine focul discuţiei. Aflasem în astfel de conversaţii, duse pe moţul vreunui morman de moloz sau al unei piramide de cărămizi care stătea să se surpe, că în perimetrul acela fuseseră pe vremuri îngropaţi bolnavii de ciumă (ni se explicase şi nouă ce boală înfiorătoare era, cum îţi pica pielea de pe tine cu carne cu tot) şi că, răscolind pămîntul, aveam şanse bune să-i vedem apărînd pe răposaţi cu boala cuibărită în dantură (ni se spusese că doar dinţii mai rămîn). Şi, deşi numai imaginea ne dădea fiori, continuam să răscolim printre gunoaie şi să escaladăm ruinele caselor în speranţa că vom descoperi ceva cumplit (de frumos sau urît). În miezul confesiunilor se mai ivea din cînd în cînd şi o frîntură de adevăr, pe care l-am întrevăzut abia mult mai tîrziu, aşa cum a fost, de pildă, cel despre sora cea mare ale cărei gemete se auzeau sacadat în camera învecinată, prin pereţii subţiri ai apartamentelor din blocul-turn. Înţelesesem doar că maică-sa plecase de acasă şi

nu rămăsese decît tatăl, care le încuraja la cochetărie şi emancipare.

— El îi cumpără îmbrăcăminte şi o scoate duminica la plimbare.

— Şi tu de ce nu te duci cu ei? o întreabă înţepata.

— Mie mi-a spus să aştept, să cresc mai mare. Nu-mi fac probleme, îmi va veni şi mie rîndul.

Încă nu ne lămuriserăm care era legătura dintre gemetele surorii mai mari şi plimbările de duminică în familie, însă bănuiam că soră-sa trebuie să fi fost foarte bolnavă. Tot la fel, nu înţelegeam de ce micuţa filozoafă nu vorbea niciodată despre părinţii ei şi nici cum putea mama înţepatei să poarte ochelari de soare în miez de iarnă. Dar parcă mai aveam timp să ne gîndim la astfel de nimicuri în mijlocul decorului înspăimîntător prin care treceam zi de zi, ispitindu-ne să ne abatem din drum şi să intrăm cît mai departe, în inima deşeurilor. Alături de şobolanii care colcăiau prin mizeriile aglomerate de-a lungul străzilor de acum simbolice, mai erau şi barăcile cu muncitori despre care auziserăm că răpiseră fetiţe de vîrsta noastră şi le închiseseră în cutiile alea de fier cu grilaje la uşi şi la ferestre. Într-o zi, părîndu-ni-se că distingem ţipete într-una dintre barăci, ne-am strecurat în spatele ei, ne-am lipit urechea de tablă şi ne-am pus pe ascultat. De partea cealaltă se auzeau voci înfundate, sunet de sticle căzute, uneori rîsete groase. Tot ce puteam înţelege clar erau înjurăturile pe care de la un timp le colecţionam. Şi mai era cîteodată un zgomot, ca de arcuri, însă rămînea la fel de misterios ca icniturile surorii de dincolo de perete. Ştiu că sora cea mare a fugit mai tîrziu cu un individ cu peste douăzeci de ani mai în vîrstă decît ea,

care-i promisese că o va plimba prin toată lumea. Sper să se fi ţinut de cuvînt!

Pe drumul spre casă, plin de pericole mai mult sau mai puţin reale, am reînceput să te caut. Cu gîndul mereu la seara în care rătăcisem pe la geamuri slab luminate, îmi închipuiam că, prefăcîndu-mă că am uitat, te voi întîlni ca din întîmplare. Umblam cu prietenele mele ore întregi, într-o zi am zdruncinat din temelii pînă şi conducerea şcolii, alertată de familiile cuprinse de disperare, după ce constataseră că dispăruserăm fără urmă. Ne-au găsit pe băncuţa din faţa mînăstirii, înfulecîndu-ne sendvişurile, cu picioarele atîrnînd istovite. Cînd ne-au luat la întrebări (proferînd ameninţări cu scăderea notei la purtare), mi-ai apărut prin faţă ca un norişor, invitîndu-mă la plimbare. Am ieşit din clasă val-vîrtej, ca să te prind. La cîteva zile, am căzut bolnavă la pat, cu temperatură, nas-arteziană şi capul copt bostan, stînd ghemuită sub aşternuturi ca-ntr-un cocon de unde aşteptam să-mi iau zborul. Mama venea în fiecare dimineaţă cu un castron plin cu brînză de vaci frecată cu smîntînă şi cu o cană de ceai fierbinte. După ce mîncam grozăveniile alea, după ce le vomam la distanţă de nici cinci minute, picam într-un somn adînc, „de sinteză“. Să nu rîzi, dar Alex mi-a explicat mai tîrziu că, în clipele acelea de cădere în organismul minuscul, mintea mea s-a văzut pusă în faţa viitorului. Numai că imaginea care mi s-a arătat atunci a fost, din păcate, o cacealma, pentru că şi eu am trişat, trăgînd cu ochiul. Te-am văzut pe tine, Kiki, venind în spatele fratelui tău, cu o cutie enormă pe care urma s-o deschidem împreună. Dar, cînd am deschis-o, nu am găsit decît o grămadă de nasturi, i-am răsturnat pe covor şi ne-am jucat cu ei. A fost haios.

Mă dau jos din pat, rămîn în fund, pe margine, sprijinindu-mă în mîini, în timp ce cu picioarele caut pe pipăite papucii, îi găsesc, îmi bag tălpile în deschizătura de la care porneşte grota încălţării, aşa cum o priveam pe vremea cînd eram mică şi mă jucam cu nasturii de lemn care îmi cădeau cîteodată în papucii aruncaţi vraişte. Clipesc de cîteva ori din pleoape pînă ce reuşesc să le ţin ridicate mai mult de două-trei secunde, semn că somnul s-a dus, apoi mă scol brusc, ca şi cînd aş fi hotărîtă să nu mai întîrzii nici un minut, însă picioarele se fărîmiţează, corpul mi se lasă ca un aluat căzut, mi se face somn din nou – un somn cumplit. Mă scol. Ies din cameră, trec prin alte una, două, trei, ajung în faţa uşii de la baie. Apăs pe clanţă, însă uşa nu se deschide. Aştept. Mă arunc pe canapeaua cu tapiserie verde (e rece şi, din cauza culorii, am senzaţia că mă întind pe iarbă) şi adorm imediat. Mă trezesc peste cîteva minute speriată de timp, de maşinile aglomerate, de bănuiala că nici de data asta metroul nu va veni la timp, în fine, sînt sigură că a trecut cel puţin o oră, dar fericită să constat că m-am înşelat. Intru în baie şi înhaţ periuţa de dinţi rapid, îi aşez pe creştet coroniţa de pastă de dinţi, mă săpunesc pe mîini, apoi mă întorc la periuţă şi o bag în gură cu puţină scîrbă. Frec-frec pînă ce-mi simt gingiile şi dinţii străbătuţi de un circuit electric, mă opresc la timp (de cele mai multe ori totuşi, cîte un firicel de sînge mai străbate spuma amestecată cu salivă pe care o scuip după frecare), mă clătesc cu forţă, aruncînd bolul de apă dintr-un perete al obrazului în celălalt, şi-l scuip cu jet. După ce-mi zvîrl periuţa în paharul de plastic, mă întorc în faţa căzii, spre şuvoiul care ţîşneşte de pe ţeavă: încerc apa cu vîrful degetului (sînt în pielea goală, puţin zgribulită, deşi în camera de baie e mereu cald) şi, dacă mă conving că e ceea ce îmi e necesar în dimineaţa respectivă (şi trebuie să spun că temperatura apei variază în funcţie de dispoziţiile

mele sufleteşti), pun dopul şi aştept pînă se umple cada. Să tot stau două-trei minute. Te-ai pus vreodată în pielea unui morcov în clipa în care îl arunci cu nonşalanţă în oala cu apă clocotită? Mereu mă gîndesc la el atunci cînd mă strecor în cada cu apă caldă, aşteptîndu-mă să dau de aburii ameninţători ai fierbinţelii lichide care începe să se evapore, înăbuşindu-mă. Sub apă e un alt fel de căldură, mai seducătoare decît plapuma de dimineaţă ori dogoarea sobelor iarna, e o masă compactă care te absoarbe în intestinele ei transparente şi-ţi perforează pielea, e un vălătuc diluat prin care plutesc rămăşiţe din tine, descompusă de atîta nemeritată plăcere. Îmi sprijin gîtul de marginea căzii, ca pregătită pentru descăpăţînare, şi aştept ghilotina să cadă. Într-un sfîrşit, ea chiar cade, despicîndu-mi fruntea, lobotomizîndu-mă profesionist: într-o parte rămîne creierul leneş, într-alta geamănul gospodar, sepia lui spirtoasă. Pe unul îl voi arunca în formolul în care deja mă scald, pe celălalt îl voi înhăma la căruţa cu care plec de obicei în monstruoasele mele expediţii. Îmi construiesc scenarii pentru ziua care tocmai începe să se desfăşoare şi ele se ridică din litere mărunte, batracieni care prind viaţă şi se preling pe fundul apei, încercînd să alerge, dar alunecînd nătîngi. O văd prin apa plină cu clăbuc şi pe Alex, cu gura ei în formă de pată de căpşune, şi literele se leagă automat de mutriţa ei, scenariul creşte în juru-i, umflîndu-se asimetric: Alex îndrăgostită de mine, Alex îndrăgostită de Sergiu, de cineva, în fine, de oricine în afară de mine, momente cumplite de gelozie la capătul cărora mă ghemuiesc în pat, singură şi pe întuneric, ascultînd o muzică dulceagă, de suflet albastru. Cînd apa începe să se răcească, mă opintesc în marginile căzii şi mă ridic, derapînd uşor cu tălpile prin clăbucul alunecos. Mă limpezesc bine, termin cu un jet de apă rece, aruncat direct pe figura încă apatică, şi ies înfăşurată în prosop. Mă opresc în

faţa etajerei şi iau un borcănel cu cremă. Are culoarea fisticului şi, pe spate, o grămadă de instrucţiuni. Nu le citesc niciodată, însă există un moment în care curiozitatea mă încearcă: în timp ce aştept ca faţa să-mi absoarbă substanţa unsuroasă, s-o momească în porii nesuferiţi (mici văgăuni holbate tocmai în locurile pentru tine invizibile), întorc borcănelul şi lecturez – e un text despre bătrîneţe şi despre groaznica ei urîţenie. Arunc borcănelul din mînă şi-mi bag capul sub alt jet de apă rece. Frec faţa cu furie, pînă ce unsoarea s-a dus cu totul şi mă privesc apoi în oglindă: aluniţa din obraz, pielea întinsă, gura cu buze zdrenţuite, ochii minusculi, sprîncenele pensate, cearcănele proaspete în contrast cu figura odihnită, toate sînt ale unui om tînăr. Sînt teribil de tînără şi în chiar clipa asta am credinţa că nu mă voi schimba niciodată – da, da, niciodată…

Dar uşile, deşi închise, aveau un glasvand prin care siluetele, mişcarea şi sunetul se trădau mult prea uşor. Luni de zile, Alex şi Sergiu au fost doi străini, foşgăind prin casa părinţilor mei ca nişte insecte betege. Sergiu renunţase să-mi mai vorbească. Nu-l mai vedeam decît dimineţile, cînd ne intersectam pe la bucătărie. Apoi el pleca, nu ştiam niciodată unde, iar noi rămîneam singure, sporovăind ca şi cînd nimic nu s-ar fi întîmplat peste noapte. În fond, învăţam din nou cum să facem sex, cum să ne sărutăm pe lumină fără să stimulăm organismul cu alte porcării toxice, cum să stăm în aceeaşi cameră după ce am făcut deja toate astea şi să ne bucurăm încă de prezenţa celeilalte. Nu mai mergeam de mult la şcoală, aproape că uitaserăm gustul cuvintelor memorate şi reproduse papagaliceşte, atît de departe părea clădirea gri pe acoperişul căreia mai tîrziu aveam să facem echilibristică şi sălile ei friguroase unde pierdusem aşa de mult timp urmărind-o cu coada ochiului, aplecată peste foaia de hîrtie, concentrată toată în vîrful pixului, lăsînd dîre bleumarin şi

cocoloaşe păstoase în urma ei. Ieşeam doar din vreme în vreme să ne cumpărăm pîine şi ceva de mîncare, atît cît să nu murim de foame. Erau însă zile cînd nu aveam curajul să ne desprindem din aşternuturi, de frică să nu pierdem legătura cu vizuina caldă care ne ţinea alături. Rămîneam atunci ore întregi cu capul pe pernă, gură în gură, respiraţie şi expiraţie, furîndu-ne una alteia aerul. Nu prea vorbeam, lipsite de vlagă, însă îi simţeam mîna strecurîndu-mi-se obosită în chiloţi, printre picioare, şi cu degetele îşi făcea loc prin despicătură, pipăindu-mă, mai întîi timid, apoi ca pentru a-şi încălzi degetele. Nu era nimic excitant în gestul ei, îmi părea mai degrabă un oftat, la fel de firesc ca o nevoie minimalistă a organismului. Eu stăteam nemişcată astfel, cu picioarele puţin desfăcute în unghi ascuţit şi-i măsuram ritmul respiraţiei pînă ce, pe nesimţite, adormeam în atmosfera aia de sex stătut. Abia cînd ne trezeam (sau poate încă netrezite pe deplin) începea frămîntarea, mîinile scormonitoare şi buze coborînd printre sîni pînă sub buric, pe pîntec în jos, alunecînd spre nisipurile mişcătoare de la picioarele toboganului (în treacăt fie spus, cînd eram mică, privind din vîrful toboganului în jos, la picioare, unde se forma de obicei o gropiţă de nisip amestecat cu pietriş, aveam mereu inima cît un purice, de teamă ca, odată pornită pe panta alunecoasă, eu, un cocoloş mic de carne şi oscioare, să nu mă mai opresc, să se deschidă sub mine gura enormă a fluturelui uriaş şi să mă înghită).

Astea erau zilele şi aşa curgeau. Mai tîrziu însă, Sergiu a vrut să plece. Ce aş fi putut să-i spun oare ca să-l opresc? Şi zău c-aş fi vrut să rămînă cu noi, căci, la drept vorbind, nu-mi era prea simpatic gîndul de a convieţui doar eu cu Alex, iar pe Sergiu îl mai voiam lîngă noi, fie şi pentru a salva nişte aparenţe de care trîmbiţam deseori că n-aş

ţine cont. Bineînţeles că-mi păsa şi că nu puteam totodată să fiu la fel de dezinvoltă pe cît era el.

Mi-a lăsat o scrisoare într-un loc unde mi-ar fi fost imposibil să n-o văd: lîngă periuţa de dinţi. Îmi spunea… dar mai bine o să pun chiar vorbele lui aici… şi sfîrşea prin a mă anunţa că deja îşi luase tălpăşiţa. Printre rînduri, neexplicit, îmi mai amintea că nu regretă nici că m-a cunoscut, dar nici că acum e departe de mine şi de ifosele mele.

> Ştii bine că mi-ai fost mereu dragă. Am înţeles la un moment dat că treceai prin momente mai grele şi am decis că un prieten trebuie musai să stea lîngă celălalt cînd e la ananghie. Aşa am şi făcut, numai că tu, odată sărită peste prăpastie, ai preferat să te scuturi de mine. Fără explicaţii, mi-ai vîrît-o pe gît pe bruneta ta ştearsă şi, fiind prea ocupată să-i suceşti minţile, nu ai mai văzut că, exact sub nasul tău, eu făceam paşi spre ieşire. În fine, m-am gîndit că poate nu-ţi pasă, că poate chiar asta urmăreşti, nu am vrut să vă stric frumoasa fericire, aşa că acum plec. N-o să treacă mult timp şi-o să-ţi dai seama că, într-un mod bizar, te-ai păcălit singură, devenind ceea ce nu eşti. Cam asta ar fi. S.

I'm Nobody! Who are you?
Are you – Nobody – Too?

M-a întrebat dacă-mi părea rău şi am dat ipocrită din cap. Eram de-a dreptul năucită de veste şi ţineam periuţa în mîini ca pe-un semn de exclamaţie. Cine nu ştie ce m-a legat cu adevărat de Sergiu, prietenul nostru ciudat întîlnit la o şuetă într-o seară, în mijlocul unui grup de prieteni comuni, nu poate înţelege disperarea care mă apucase la aflarea acestei veşti teribile. Nu poate înţelege (cum nici ea nu a înţeles) de ce am plecat val-vîrtej din casă, lăsînd-o încă semiadormită, şi am pornit în căutarea lui, hotărîtă să-l aduc înapoi, orice ar fi însemnat asta.

Cîrciumă, carouri, fum, albastru, fereastră, bărbi, firişoare roşii, ochi, sculament, modele, pe vremuri, pipă, ecou, carafă, două carafe, trei

carafe, pînditori, separeuri, sex, lumină slabă, viroză respiratorie, claustrofobie, cincizeci de ani, semnificatul şi semnificantul, eu şi tu, tinereţe şi bătrîneţe, viaţă şi fără de moarte, lume fără oameni, apă fără oxigen, inimă fără artere, carafă fără vin, cîrciumă fără fum, fără Alex, fără Sergiu, fără orgasm…

Zeci de zile am umblat pe urmele lui Sergiu, dormind pe la cine apucam. Am ajuns şi pe la fratele meu, pe care nu-l văzusem de vreo şase ani, proscris de familie pentru că trăia „în concubinaj“ cu o femeie mai în vîrstă decît el cu aproape zece ani. La vremea cînd am aflat, m-am alăturat fără ezitare oprobriului colectiv şi l-am evitat pe cît posibil, chiar şi atunci cînd, cu vocea dogită de fum şi curent (lucra într-un depozit de carte), mă implora la telefon să-i împrumut ceva bani ca să-şi plătească o parte din datorii. L-am regăsit cumplit de schimbat, brăzdat în lungul şi-n latul feţei de şanţuri epidermice, de surpări de teren pe suprafaţa odinioară netedă a pielii. Fusese odată ca niciodată, iar acum nu mai era nimic. Fusese fratele meu, frumos cum rareori mi-a fost dat să întîlnesc (poate de aici şi atracţia mea pentru frumoşii care aveau să-mi populeze viaţa mai tîrziu). Acum nu mai vedeam decît o arătare caraghioasă, aşa cum îi întîlneşti pe la marginea pieţelor pe zdrenţăroşii cu feţele supte, buricele degetelor îngălbenite de tutun şi unghiile adăpostind mizeriile strînse peste săptămînă. De cum m-a văzut, m-a întrebat, cu o figură imobilă, ce căutam acolo. Culmea culmilor, a crezut pentru cîteva clipe că eu eram de data asta lefteră şi s-a oferit prompt să mă ajute. M-am întins pe canapeaua jerpelită din sufrageria lui şi mi-am pironit privirea în tavan.

— Să-mi zici dacă ai nevoie de bani, auzi? Nu cred că mai am nici eu mulţi, însă de ceva-ceva tot pot să-ţi fac rost. Chit că mă împrumut.

Şi deodată îşi înmoaie glasul:

— N-ai mai trecut de mult timp pe aici. De unde ştiai că sînt acasă?

Am dat din umeri, resemnată că trebuia să-i răspund la întrebări.

— Nu ştiu, cred că mi-am imaginat… Auzi, da' tu mai ai maidanezul ăla, cum dumnezeu îl chema?

— Troleibuz… nu, Troleibuz a murit de bătrîneţe, pe covoraşul de la intrare. În ziua morţii lui mi s-au întîmplat toate nasolelile. M-au zburat din serviciu, cică beau în timpul orelor de program şi că am uitat din cauza asta să onorez nişte căcaturi de comenzi. M-am dus să mă plimb, ca să mă mai răcoresc naibii după atîtea necazuri, am ajuns în Cişmigiu, m-am aşezat pe o bancă şi am văzut în faţă două tîrfuliţe care tot chicoteau şi-şi fluturau fustele pe la nasul meu, mi-a venit rău, mi-am băgat mîna în nădragi şi mi-am frecat penisul furios pînă ce am avut cel mai teribil orgasm din cîte mi-au fost date să trăiesc. Şi, pentru asta, scopiţii ăia de gardieni au găsit de cuviinţă să mă aresteze. Nenorociţii! Dar tu, tu ce-ai mai făcut?

Mă gîndeam, pentru comicul situaţiei, să-i răspund ceva de felul:

— Păăăi, ştii, am umblat ani de zile după o tipă cu care în ultima vreme locuiesc şi cu care obişnuiesc periodic să fac dragoste în minte. În plus, acum caut un nenorocit de poponar pe care îl adusesem în casa părinţilor noştri, ştii, cei care te-au gonit pe tine de acasă din cauză că erai prea din cale-afară. Habar n-am de ce m-a zăpăcit aşa de tare fuga asta, cert e că nu mai pot trăi fără el, îl iubesc într-un mod inexplicabil, la fel cum îmi iubeam şi cactusul pe care l-am udat (din iubire!) cîteva zile la rînd şi a murit înecat, cu rădăcinile putrezite. Sper să fi murit fericit!

Cine se sinchisea, în fond, de ceea ce făcusem eu în acest răstimp cît nu ne văzuserăm? Înţelegeam după privirea lui că e foarte bolnav, dar încă nu îmi puteam da seama ce anume avea. La

un moment dat, după un acces puternic de isterie, m-a întrebat dacă mi-e frică de moarte. Deşi clipa trebuia să fie una serioasă, m-a pufnit rîsul numai la gîndul că fratele ăsta mai mare al meu, şleampăt, împuţit şi beţivan, care îşi abandonase facultatea pentru a putea golăni în voie şi pentru a putea călări cît mai multe muieri, mă întreba dacă mă gîndesc la moarte. Mă enerva pretenţia din glasul lui care-mi lăsa de înţeles că „nu ar fi rău să mă gîndesc şi la asta din cînd în cînd“.

— Nu mă gîndesc la moarte, i-am răspuns, decît cînd văd filme cu Schwarzenegger. Şi atunci viaţa mi se pare o porcărie, iar moartea îmi face cu ochiul de pe ţeava unui puşcoci-mitralieră. Totuşi, din cînd în cînd, în momentele în care mă pomăduiesc ca să arăt mai drăguţă, mai sexi, atunci mă gîndesc într-adevăr şi la moarte, la sîngele care-mi scapă lunar printre picioare, la părul de pe pulpe topit sub ceara fierbinte şi la multe alte lucruri de genul ăsta. Poate ţi se pare că nu au nici o legătură. Da’ eu te-ntreb: ce legătură există între tine şi moarte?

Deşi nici unul dintre noi nu mai părea sigur pe ce avea să spună, a avut un moment de slăbiciune în care şi-a închipuit probabil că sîntem din nou mici şi dormim în paturile perpendiculare, cu creştetele lipite în unghi drept, urmărind dansul umbrelor pe pereţi. Tramvaiele hurducăiau pe bulevard, zguduind casa din ţîţîni. Deasupra, vecinii continuau să se certe ca turbaţii. Mai ales vocea ei străpungea tavanul ca un miros de oţet. Gazele fîsîiau în sobă. Sandu se răsucea în aşternut. Eu îl întrebam cum se fac copiii. Era frumos.

L-am auzit într-o seară respirînd mai grăbit ca de obicei. Cînd l-am întrebat dacă se simţea rău, mi-a răspuns pe un ton sfîrşit că trebuia la ora aia să fi adormit deja, s-a sculat şi a ieşit pe uşa camerei, dispărînd în întunericul din sufragerie. Deşi am stat toată noaptea cu urechea ciulită, doar-

doar oi mai auzi vreun zgomot de partea cealaltă a glasvandului, eforturile mi-au fost zadarnice. Pe Sandu îl înghiţise bezna casei care moţăia, scîncind încă din cînd în cînd la trecerea vreunui camion. A doua zi de dimineaţă a dat buzna peste mine în baie, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat, însă, din păcate, nu-l mai puteam privi în ochi fără ca mintea să nu mi-o ia razna, spre noaptea în care nu puteam decît să-mi imaginez confuz ce se petrecuse. Oricum, din noaptea aceea, am început explorările pe epidermă, trecînd peste sînii abia mijiţi spre interiorul chiloţilor tetra, printre bucliţele părului pubian. Stăteam aşa, crăcănată un pic sub pătură, aşteptînd să vină imaginaţia furioasă şi să mă poarte cu gîndul mai departe, în barăcile muncitorilor care se îmbuibau cu alcool, cu bitter de cîţiva lei suta de grame şi cu sexul fetelor pe care le priveam cuprinsă de dispreţ fiindcă îşi abandonaseră timpuriu şcoala. Mă îngrozea numai gîndul că o astfel de tipă ar putea să-mi stea în apropiere, să facem conversaţie aşa cum făceam cu prietenele mele. Pînă într-o zi cînd Sandu mi-a explicat cum vine cu plăcerea pe care o resimţeam atunci cînd mă gîdilam între picioare, băgîndu-mi degetul uneori în găurica deschisă la întretăierea pulpelor şi scormonind acolo în căutarea cine ştie cărei comori. Mi-a explicat că nu e vorba de nici o pastilă *Copilorol*, aşa cum mama îmi explicase sumar, nici de barză sau de alte comedii de felul ăsta, ci de bucăţica spînzurată la baza trunchiului băieţesc, care se îmbucă în cavitatea de carne căscată în prelungirea unghiului ascuţit al picioarelor „fetiţeşti“. După ce am aflat acest mic amănunt tehnic, visele începuseră să mi se desfăşoare în vaste decoruri de şantier, spaţii largi care se derulau în scene repetitive umplute pînă la refuzul ochiului de barăci, cutiuţe de tablă ondulată, aşa cum aveam să o văd mai tîrziu depozitată în curţile schelăriilor unde o aşteptam pe Alex. Aveam şi eu un loc, printre toate cutiuţele

alea, numai că, de fiecare dată cînd deschideam uşa, mă întîmpina figura rotundă a lui Kiki. Şi tot aşa, uşă după uşă, Kiki îmi apărea fantomatic, luînd diverse poziţii. În fine, după toată alergătura, frîntă de oboseală, dar legată de un firicel invizibil care mă trăgea în continuare de la o clanţă la alta, am ajuns în faţa uneia care s-a deschis brusc. Cînd am intrat, din cauza întunericului, am crezut că sînt singură. Nu mă pregătisem bine să mă arunc pe patul jegos aşezat chiar lîngă intrare, că aud un fîşîit într-un colţ. Mă ridic în capul oaselor şi-mi dau seama că nu sînt într-un vis, că, dacă mă apropii mai mult, o voi descoperi pe Kiki, ghemuită ciuci, cu capul rezemat de vîrfurile ascuţite ale genunchilor, aşteptîndu-mă.

Kiki îl iubea pe Sandu. Cine naiba nu ştia lucrul ăsta? Mama îl ştia, fratele lui Kiki, verişoara mea ochelaristă şi, în cele din urmă, l-am aflat şi eu. Kiki voia să se mărite cu Sandu şi, în cel mult o săptămînă, plănuia să-l ceară de bărbat. Aţi auzit bine: de-băr-bat! Am scormonit în cutia de medicamente a familiei, printre borcănaşele albe cu etichete inscripţionate sumar. Am găsit nişte pastile în formă de bob de fasole, de culoare verde. Am decapsulat bobiţele de fasole, deşertînd praful, apoi am adăugat sticlă pisată, aşa cum citisem în *Regii blestemaţi***, şi am amestecat bine. Am pus combinaţia într-un cornet minuscul confecţionat din hîrtie, iar cornetul l-am îndesat în buzunarul de la salopeta de catifea reiată cu care eram îmbrăcată. Am ieşit pîş-pîş pe uşa camerei şi m-am îndreptat spre sufragerie, unde Kiki stătea pe canapea, nemişcată. Mă privea cu ochii ficşi, cu genele măturîndu-i arcadele şi cu gura ţuguiată într-un o! de mirare. Întorcîndu-i privirea cu îndrăzneală, am constatat că deasupra noastră acoperişul se deschisese şi, căscat, în locul acela, veghea ochiul ei, cu irisul jucîndu-i obosit. Camera**

devenise o cutie de păpuşi pe deasupra căreia privirea duşmancei cerceta curioasă. Am scos cu grijă cornetul şi m-am aşezat pe canapea, ţintindu-mi din priviri victima. Ea, după cîteva momente de holbare, a trîntit capacul cutiei şi a răsărit de după perne. M-a întrebat repede ce vreau de la ea, timp în care, simultan, scotea sunete ascuţite, venite de undeva din abdomen, ca o chemare la eviscerare.

— Aş vrea să-mi înapoiezi inelul pe care ţi l-am dat acum un an, pe Dealul Mitropoliei.

— De ce, mă rog?

Am stat puţin să mă gîndesc după care i-am răspuns apăsat:

— Pentru că inelul acela ţi l-am dat din iubire, iar azi am aflat că tu eşti îndrăgostită de Sandu şi că vrei să te măriţi cu el. E adevărat?

A dat din cap.

— În cazul ăsta, am continuat, iubirea noastră nu mai există. Dă-mi inelul!

Ea a strîmbat din nas şi s-a uitat la pliculeţul confecţionat din hîrtie dictando, care zăcea lîngă mine pe canapea. L-a ridicat şi l-a deschis uşor, parcă ştiind ce se află înăuntru. A împrăştiat puţin praf din acela pe masă, şi-a apropiat vîrful nărilor şi a inhalat puternic, aspirîndu-l pe tot. M-a privit apoi cu milă, apropiindu-şi vîrful degetului de faţa mea şi urmărindu-mi printr-o atingere abia simţită conturul nasului, al buzelor, al pometilor. Ochii îi luceau, reflectînd parcă toate cioburile pisate migălos.

— Dar sîntem deja în inel, mi-a spus ea, rîzînd. Şi, la distanţă de nici zece secunde, s-a evaporat ca o pudră albă.

Am rămas singură şi mulţumită. Credeam că praful îşi făcuse efectul. Am strigat-o, pentru a mă asigura de succesul acţiunii mele, dar vocea a sunat cu ecou, ca într-o peşteră. A sunat aşa de gol, de parcă aş fi rămas singură în tot

universul, cu trupul crescîndu-mi sub piele şi presînd ţesutul ca pentru a se pregăti de un bubuit cosmic. Cînd am strigat-o a doua oară, a răspuns Sandu, gros.

Mi-a spus să mă scol, fiindcă se ivise o problemă. Mi-a arătat pata roşie de sub mine care se întinsese pe aşternutul alb, ca o meduză. M-am uitat la el cu reproş:

— Deci mă laşi să mor. Toate promisiunile tale n-au fost decît nişte tromboane.

Eram cu ochii scăldaţi în lacrimi amare. Sandu, în schimb, avea atîrnat un zîmbet de colţul gurii. Mi-a repetat să mă scol, asigurîndu-mă că nu e nimic. M-am gîndit în clipa aceea cu groază că totul era urmarea sticlei pisate pe care i-o strecurasem lui Kiki pe sub nas şi acum, drept pedeapsă, mi se scursese prin intestinele tubulare pînă jos, în punguţa unde se aduna lichidul gălbui. Şi, în locul lui, scuipasem aşchii. Aşa explicam „ştiinţific“ avalanşa de roşeaţă prelinsă pe picioare înspre tapiseria patului, prin cearceaf. Însă fratele meu, după ce m-a ajutat să mă spăl şi mi-a strecurat în mînă un ghemotoc de vată, era de altă părere: el credea că ar fi fost vorba de sîngele pe care orice femeie îl pierde o dată pe lună. Mi-a spus că, probabil, va fi lucrul care mă va face să-mi urăsc de multe ori corpul meu muieresc. Totodată, m-a mai avertizat că, deşi îmi vor mai trece prin cap astfel de gînduri, să nu uit niciodată că greşesc. Mi-a spus din nou să nu-mi fie teamă. A trebuit aşadar să-l cred.

Nu îndrăzneam totuşi, în zilele de *boală* (şi ele aveau nume foarte ciudate), să privesc în izmene. Îmi făceam igiena pe pipăite, cu ochii strîns închişi, pentru ca nu cumva dintre picioarele mele să ţîşnească ceva monstruos. Aşezată pe colacul de la veceu, cu inima cît un purice şi cu privirea înainte, îmi imaginam doar ce aş fi putut descoperi

în chiloţii spînzuraţi de genunchi, care ameninţau să-mi reveleze adevărata natură a corpului meu. Deşi mă gîndeam de fiecare dată la cuvintele lui Sandu, nu am reuşit decît foarte tîrziu să mă împac cu ideea că făceam parte din acea sectă a autodevoratoarelor. Ştiam că undeva, într-un colţ ferit al pîntecului, dormita, trezindu-se doar o dată pe lună, un animăluţ cu forme ascuţite, cu maxilare puternice, orb şi surd la rugăminţi, adulmecîndu-şi prada fără ezitare, ceva asemănător unui mutant de hidră, desprins din colţul de unde lenevos se fixase, punîndu-şi în funcţiune tentaculele care-i înconjurau gura pentru a înfuleca bucăţele din vreun organ mai apetisant. Cine naiba eşti timp de 25 de zile şi cine devii aşa, peste noapte? Unde mai pui visele, cu cratere adînci prin care aluneci, ca pe un tobogan, în giganticele decoruri subacvatice pe care ai senzaţia că le-ai mai văzut, acolo unde ai putea întîlni hidra cu opt tentacule şi te-ai înfrunta eventual cu ea, deşi ştii prea bine că eşti o fricoasă şi o sclifosită. Îl strigi pe Sandu, să-ţi vină în ajutor, dar Sandu e plecat cu cine ştie ce fufă (pe care, fie vorba între noi, eşti cumplit de geloasă) şi înţelegi că nu mai ai mult timp la dispoziţie. Cine eşti? în ce subterane eşti silită să cobori? prin ce gaură neagră va trebui să te strecori pentru a ieşi din coşmarul nopţii în care animalul cu nu ştiu cîte capete se va trezi? unde vei ajunge mai apoi?

În astfel de nopţi, Sandu mă zgîlţîia cu putere, pentru a ieşi din vis. Îmi spunea că stătea lîngă mine minute lungi, fără să reuşească să mă tragă afară din delir. Cînd deschideam ochii şi îl vedeam în faţa mea, îmi dădeam seama că totul fusese real, că, ascunsă între aşternuturi, sîngeram ruşinată.

De data asta m-am trezit fără Sandu la căpătîi. Doar tavanul afumat al camerei lui de bloc şi, în dreapta, o grămadă de reviste de modă depozitate pe măsuţa pe care praful stătea gros de un deget.

— Te-ai sculat… e bine! Fiindcă am să te anunţ ceva care pun pariu că te va bucura. Te caută o persoană care pretinde că ai vrea s-o vezi neapărat. Da' mai bine, înainte de toate, ia zi: de unde-ţi vine nefericirea?

Am vrut să-i explic, numai că de afară începuse să se audă ţiuind puternic un claxon sau o sirenă, naiba ştie, al cărei zgomot îmi zbîrnîia de-a dreptul în stomac. Vocea lui Sandu, acoperită de zgomot, ajungea acum la urechile mele bruiată. Sunetele începeau să prindă formă şi masă şi să mă lovească peste faţă, venind în viteză şi nemaireuşind să frîneze la timp. Se cuibăreau în văgăunile porilor semideschişi de peste noapte. Ceasul zbîrnîia din toate mădularele, dînd ora de trezire. Era şapte dimineaţa, cu vreme închisă şi ploaie pe săturate, era într-adevăr cam trist. Trebuia însă cu orice chip să mă pregătesc de şcoală: citire, scriere, aritmetică, poate puţin sport. Sandu, la celălalt cap al patului, mă visa în formă de îngeraş, cu sexul resorbit în pîntece, soră mistică sau cine ştie ce altă bazaconie. Însă, după ce mă ridicam din aşternut, tîrîndu-mă ca o reptilă somnoroasă prin camerele abia dezmorţite de după noapte, Kiki rămînea încă să doarmă pe locul meu.

Cînd am ajuns în holul mic, l-am văzut pe Sergiu, rezemat de tocul uşii. Sandu intrase deja în baie. Puteam să-i fac în voie toate reproşurile care mi se loveau în clipa aia de dinţi, abia aşteptînd să iasă. Nu am înţeles cum dăduse de mine, dar ce înţelegeam, şi încă foarte bine, era că tocmai el se găsise să mă certe, să-mi explice că nu plecase de supărare, ci, din contră, deoarece simţise că era momentul să ne lase (adică pe mine şi pe Alex) singure, să începem să ne obişnuim una cu alta şi, împreună, cu casa în care eu crescusem (iar el considera chestia asta, oricum, un factor de dezechilibru). Fusese mîndru de mine şi ruşinat că nu înţelesese adevărata mea fire încă din primele zile, de cînd ne-am cunoscut. M-a privit vreme

îndelungată (stătea în continuare rezemat de lemnul uşii, iar eu m-am ghemuit în faţa lui, urmărindu-i mişcarea aritmică a buzelor), într-o noapte chiar s-a strecurat în camera vecină. A întredeschis uşa şi ne-a văzut îmbrăţişate, goale, sărutîndu-ne; mi-a văzut mîinile abia atingîndu-i pielea subţire a sînilor şi buzele ţuguiate îngropate în căuşul buricului; întinse pe ditamai patul, cu cearcănele coborîndu-ne adînc, sub ochii închişi, în efortul de a nu fi atente la ce e în jurul nostru.

— Mă rog, nu am venit să-ţi împui capul cu reproşuri. Doar că… mă întreb… s-ar putea ca nici tu să nu ştii pe ce lume trăieşti. Adică, vreau să zic, înţelegi cît de cît ce ţi se întîmplă? Te gîndeşti vreodată, cînd eşti trează, la ce ai făcut cu o seară înainte?

— Asta e o întrebare?

— Şi părinţii ăia ai tăi… făcu o pauză ca să-şi aprindă o ţigară şi să pufăie în aer fumul albastru-cenuşiu. Da' ce rost mai are să vorbim despre ei? Măcar l-ai sunat pe vreunul, să le explici ce-ai păţit? Poate că se gîndesc la tine, poate că sînt îngrijoraţi sau mai ştiu eu ce!

— Nu sînt.

— Da' tu de unde naiba ştii? Vedeam că trage vîrtos din ţigară şi asta mă cam speria. În fond, nu-l mai văzusem niciodată fumînd aşa de înfocat. Uite, şi eu m-am gîndit la tine zilele care-au trecut, m-am tot întrebat cum o mai duci, dacă eşti mulţumită, chestii de-astea. În fond, situaţia ta e ciudată. Şi, în timp ce vorbea, urmărea cu vîrful pantofului desenele din covor, cu capul aplecat. S-ar putea să-ţi vină nu ştiu ce idei în cap, să te răzgîndeşti, te-ai gîndit la asta? Ce faci?

— Bine…

— Cum adică?

— Adică. Am dormit, am mîncat, m-am gîndit la cît de mincinos ai putut să fii. M-a obsedat gîndul că, atunci cînd o să te văd, nu mă voi putea

abţine să nu ţi-o trîntesc în faţă, ceea ce uite că se întîmplă deja, şi aşa mai departe.

Am încercat să-l privesc fără ocolişuri, dar simţeam cum privirea îmi alunecă pe pereţi, vădit inhibată de poziţia noastră. Într-un sfîrşit, s-a lăsat pe vine şi, sprijinit în continuare de tocul uşii, a început din nou să vorbească.

— Pe de altă parte, sînt într-o situaţie cam strîmtorată. Ştii şi tu cum e. De cînd am plecat de la tine, nimic nu mi-a mai mers grozav. Mă-ntrebam dacă ai să-mi dai nişte mărunţiş. Cu împrumut, se-nţelege.

Făcusem ochii mari cît cepele, dar el a continuat, înainte să pot articula ceva:

— Şi apoi, nici nu m-ar mira să te răzgîndeşti, înconjurată de toţi sclifosiţii ăia ai tăi. Ţopăie ideile preambalate în jurul vostru ca nişte drăcuşori în călduri. Cum ai putea tu să gîndeşti sănătos, în colcăiala aia de fandosiţi? Probabil îţi lipseşte onestitatea de a recunoaşte că eşti prizoniera bunei-cuviinţe. Fir-ar să fie, îmi promisesem că n-o să-ţi ţin predici, că n-o să te pisălogesc şi, na, acum chiar asta fac. În fond şi la urma urmelor, eşti fată mare, nu? O să te descurci tu…

Am clătinat din cap. Îl urmăream pe furiş cum încerca să găsească din ochi un loc unde să-şi stingă ţigara, însă mă simţeam prea lehămesită ca să mă scol şi să-i aduc o scrumieră. În cele din urmă, a aruncat chiştocul pe jos şi l-a storcit cu talpa.

— Mda, ia zi, ai să-mi dai ceva mărunt?

L-am lăsat să mă aştepte rezemat de tocul uşii şi m-am dus să cotrobăi prin sertare, unde ştiam că îşi ţinea Sandu banii. Am găsit în cele din urmă hîrtiile de 50 şi 100 de mii şi m-am repezit spre hol. Uşa de la baie era întredeschisă şi, prin crăpătura ei, vedeam o bucată din oglinda aburită pe care se prelingeau firişoare de apă, lăsînd porţiuni limpezi pe suprafaţa mată. Am auzit vocea

lui Sergiu şi, imediat apoi, pe a fratelui meu, pe un ton mai scăzut, şuşotind împreună. Am lipit urechea de uşa care despărţea sufrageria de vestibul, dar nu am reuşit să desluşesc nimic. Cînd am deschis-o, holul era gol, ca şi cînd nu ar fi fost nimeni acolo. M-am întors în dormitor şi l-am văzut pe Sandu în faţa oglinzii, pieptănîndu-şi părul ud, care lucea în lumina de dimineaţă. Mi-am dat seama că era mai înţelept să nu întreb nimic. Aşa că am ieşit.

Zilele pe care le-am petrecut mai departe acolo nu au fost tocmai vesele. Sandu pleca devreme şi se întorcea tocmai în creierul nopţii. Nu aş putea spune chiar că mă plictiseam, pentru că toate lucrurile din jurul meu începuseră să capete o consistenţă vie, aproape mişcătoare. Erau după-amiezi în care, stînd lungită pe patul din dormitorul fratelui meu, cu storurile trase, urmărind cu atenţie zgomotele de afară, aveam la un moment dat sentimentul că pereţii încep să se mişte. Număram dunguliţele lăsate pe tavan şi în diagonala zidului de lumina intrată prin storuri. De fiecare dată cînd trecea vreo maşină pe alee sau cînd mai bătea vîntul, mişcînd crengile copacilor din faţa geamului, dunguliţele îşi schimbau poziţia, jucînd tremurat (perceptibil numai pentru un ochi vigilent) prin cameră. Alteori cotrobăiam prin dulapuri, scoţînd hainele lui Sandu şi înşirîndu-le pe paturi, pe jos, pe unde nimeream. După ce stăteam puţin, căzută în admiraţie în faţa lor, îmi scoteam la repezeală lucrurile de pe mine şi mă îmbrăcam tacticos: îmi trăgeam mai întîi pantalonii (care-mi erau, evident, mari), apoi îmi îndesam cămaşa (cu care aveam aceeaşi problemă) în pantaloni, mă încingeam cu o curea şi îmi aruncam la urmă sacoul pe deasupra. În vestibul, găseam aruncaţi care-ncotro pantofii, majoritatea (şi, ce-i drept, erau cam mulţi!) foarte arătoşi, odinioară eleganţi şi dichisiţi, dar prăbuşiţi sub talpa lăbărţată şi lătăreaţă a frumosului meu frate. Îmi

strecuram piciorul în ei şi-i tîrşîiam pînă în faţa oglinzii. Acolo rămîneam ore întregi, urmărind cu privirea fiecare linie a corpului meu, fiecare cută a îmbrăcăminţii ce atîrna şleampăt. Răbdarea cu care stăteam aţintită astfel, nemişcată ca o sculptură vie, oglindindu-mă, părea nemăsurată. În oglindă, începeam din nou să creez scenarii cu Alex pe post de iubită afectuoasă, îmbrăcată sofisticat şi puţin cam neatentă la amănunte, mai observam şi cîţiva bărbaţi în jur cărora nu prea ştiam ce nume să le dau şi nici ce să fac cu ei. De unii îmi plăcea în mod deosebit: foste cuceriri din adolescenţă, cînd flirturile se desfăşurau pe imense cîmpuri vizuale, adevărate demonstraţii de virtuozitate în ale ocheadelor şi tirului în priviri. *Ars amandi* – ca o steluţă sclipindu-mi pe deasupra capului şi călăuzindu-mi paşii (că veni vorba, picioarele mele subţiri aveau un aspect tare ambiguu încălţate în bocancii bolovănoşi). Ţin minte că, îmbrăcată tot băieţeşte, am fost la o petrecere unde, pentru prima oară, am încercat să gust din *paradisurile artificiale* ale alcoolului. Odată înghiţită, licoarea s-a rostogolit în jos, perforîndu-mi arterele şi injectîndu-mă cu voie bună. Palmele puţin transpirate şi picioarele frînte de la genunchi de emoţie erau singurele dovezi palpabile ale primului pas făcut de bocancii mei pe planeta Euforiei. Stăteam cu picioarele ghemuite sub mine, cu mîna odihnindu-mi-se într-o mînă străină. A cui? Cine a fost ezotericul meu iubit din acea seară? N-am avut niciodată habar. Nu mai ţin minte decît senzaţia aceea de cuibăreală în adîncitura palmei lui puţin umezite de sudoare şi surescitare. Mi se cuibăriseră în straturile pielii iubirea care mi se scursese prin unghii şi neliniştea care îmi invadase neuronii la gîndul că aş putea da ochii cu ţinătorul-meu-de-mînă. La fel, băiatul pe care l-am văzut ieşind pe poarta liceului, cu umerii puţin aplecaţi şi cu capul căzut în piept. Au fost iubiri plimbăreţe, fără putere de orientare. Nu au

ştiut cum să treacă nevătămate dincolo de membrana subţire şi translucidă a ochiului. Cum să iasă în lume şi să dea piept cu realitatea. Au rămas cumva captive în hainele bărbăteşti şi în aerele mele de băieţoi revoltat.

Îmbrăcată aşa, mi-au răsărit ca după o cortină toate fostele costumaţii, ca nişte holograme simpatice, cu aspect de fantomă prietenoasă. Oglinda era locul cel mai bun prin care să le văd defilînd în şir indian prin faţa mea. Am dansat, împiedicîndu-mă uneori în pantalonii prea lungi, cu o fiinţă imaginară (mă gîndesc că era chiar Kiki, poţi să ştii?) şi am flirtat cu ea pînă am obosit, căzînd frîntă de-a lungul patului. Cînd m-am trezit, se făcuse deja seară. Eram încă sub narcoza somnului atunci cînd am auzit uşa de la intrare deschizîndu-se. Apoi nimic. Şi iarăşi somn fără vise. Şi iarăşi patul s-a mişcat puţin sub mine. Am ridicat doar o pleoapă şi am văzut faţa lui Sandu, mare de parcă ar fi umplut camera, în stînga mea. Respiraţia greoaie îi mirosea a alcool şi tutun. Era parcă mai supt, mai înnegrit de mizeria în care se bălăcea zilnic, iar prin lupa pe sub care îl priveam, mi-a însămînţat în minte un copleşitor sentiment de milă. La naiba cu fasoanele şi reţinerile de copil răzgîiat! La naiba cu mîţîiala şi scrobeala anilor de domnişorie! Fratele meu, întins pe spate şi parcă plutind prin gol, cu privirea haihui, îmi cerşea pe muteşte ajutor. M-am rostogolit pînă la el, dar n-am ajuns bine, că m-a şi apucat vîrtos de braţ şi m-a săltat deasupra. Ne-am privit ochi în ochi, microscopîndu-ne pînă la ultimul firicel de praf depus pe vîrful nasului. Şi, încetul cu încetul, fără să mai simt altceva decît respiraţia cu miros greu şi penisul excitat care îi împungea pantalonii, mi-am apropiat buzele de gura lui şi i-am vîrît limba înăuntru, aşteptînd să mă arunce cît colo, scîrbit. Cu mirare, l-am simţit furnicînd sub mine, iar faţa i se deschisese ca o frumoasă floare carnivoră. M-a sărutat pe umerii

ascuţiţi, pe braţele slăbănoage şi pe lobii urechilor. A intrat cu degetele prin şliţul pantalonilor şi a început să mă mîngîie între picioare, plin de o melancolie bolnăvicioasă. Îmi tot şoptea ceva la ureche, dar nu reuşeam să înţeleg ce spune. Mormăia un fel de poezie pe care-o auzeam de foarte departe, concentrată mai mult la mîinile lui, la gura lui umedă, la uitarea care începea să mă apese ca un bolovan. Nu m-am oprit eu. Ne-a prins însă din urmă o mică disperare, o stare de lehamite cumplită peste care nu mai puteam sări.

— De ce plîngi, Sandu? Nu-mi spuneai tu cînd eram cît un omuleţ de zăpadă că mă iubeşti şi că n-ai să laşi niciodată să mi se întîmple ceva rău? Ceţi veni tocmai acum să plîngi ca un caraghios?

S-a dezlipit de mine, s-a ridicat şi m-a lăsat răsturnată pe pat, cu hainele mototolite şi descheiate la toţi nasturii. Am fixat tavanul cu interes pînă ce am auzit din nou uşa de la intrare trîntindu-se. Nu m-am trezit pînă a doua zi de dimineaţă, cînd mi-am împachetat în grabă puţinele lucruri pe care le aveam acolo, mai ales cărţi, şi am plecat. Î-na-poi.

**Înapoi. Înapoi. Înapoi.

cinci

Ce mai faci?

— Da’ chiar, ia zi, ce mai faci? Cum o mai duci? Ce-ai mai învîrtit în ultima vreme?

— Ei, răspund eu cam în doi peri, şi eu pe-aici. Dar tu, tu ce mai faci? Cum ţi-a mers de cînd nu ne-am mai văzut?

— Păăăăi, aşa, *comme si, comme ça*. Ştii cum vine treaba. Sînt puţin sictirită de tot ce se întîmplă în jur, dar în rest e OK. Da’ te-aş întreba mai bine: ţi-a fost dor de ceva sau de cineva în mod special în lunile astea care s-au scurs?

Dau din umeri, prefăcîndu-mă că nu înţeleg. Măsor timpul care a trecut. Mie mi se păruse mai puţin. Trec în revistă toate visele, contabilizările drumurilor ei (de acasă la şcoală şi înapoi), lucrurile care i-ar plăcea încă, noua orientare a gusturilor, mîncărurile preferate, cărţi, parfumuri şi ţări, iubiri şi senzaţii necunoscute. De cîte ori nu mi-am imaginat-o dezbrăcîndu-se pentru culcare şi cuibărindu-se în plapuma pufoasă? Şi, mai apoi, închizînd ochii, rămîneam s-o urmăresc îndeaproape: cum burtica i se mişca periodic de sus în jos, cum printre buzele întredeschise inspira şi expira, cum mîinile tresăltau cîteodată, mişcate de un spasm. De cîte ori, înainte de a-mi lua inima-n dinţi să mă întorc, nu am urmărit-o plecînd la întîlniri, prin vizite, intrînd în case complet necunoscute mie (de unde mă gîndeam ce puţin ne cunoaştem de fapt). Nici măcar nu eram curioasă ce făcea acolo, înăuntru. Tot ce-mi doream, în acele zile, era să intru din nou în ritmul ei de viaţă, să mă obişnuiesc încă o dată cu prezenţa ei lîngă mine. Nu ştiu cum dracu’ s-a întîmplat, dar casa în care crescusem şi unde îmi cunoscusem (sau crezusem că mi-am cunoscut) părinţii devenise

brusc şi motivat casa ei, impregnată de mirosul şi de gusturile ei, uneori foarte îndoielnice. Privită din afară, mi se părea că aş fi violat cea mai dulce dintre intimităţuri. Aş fi vrut să mă insinuez înapoi sub formă de adiere, musculiţă sau mileu pus pe masa din sufragerie, mă rog, ceva care să nu mă oblige la explicaţii.

— Au sunat părinţii tăi de nu ştiu cîte ori. A trebuit să-i trombonesc, dar cred că n-au înghiţit. Vezi şi tu!

— Mda? Şi ce-au zis?

— Păăăi, nimic deosebit. Că vor să ştie cum o mai duci, dacă nu cumva ai păţit ceva. Am încercat să-i asigur că eşti OK, dar voiau să vorbească direct cu tine. Le-am explicat că nu am de unde să te iau, dar că, imediat ce te vei întoarce acasă, o să-i suni.

Mi-am aprins o ţigară. Am pornit să ne plimbăm pe cheiul Dîmboviţei. Nu ştiam prea bine ce am să fac. În fond, ce se amesteca acum într-o bandă moebiană era tinereţea noastră înfiorătoare, impertinenţa cu care vagabondam ore în şir, fără să ne grăbim, revolta şi încăpăţînarea cu care ripostam în faţa tuturor prostiilor lumii, dar şi bătrîneţea, iubirea mea, atracţia aproape infecţioasă către tot ce era vechi şi pe moarte, către obiecte prăfuite, firul care mă trăgea spre oameni cu pielea ridată, înăuntrul cărora mă străduiam să citesc cronologia inversă a zilelor. M-a întrebat de mai multe ori unde vreau să mergem. Habar n-aveam! Încercam într-un mod destul de rudimentar să o seduc din nou. Ştiu, ştiu că sună ca dracu'! Pentru a cîta oară? Şi pentru ce, în fond? Nu mă arătasem eu slabă cînd a fost vorba să suport de una singură greutatea zilelor împreună? Numai că, după scurta noastră despărţire, m-am întors sub formă de foaie albă, fără nici o amintire, imaginîndu-mi că, dacă îl uitam pe Sandu şi halucinaţiile din micul lui apartament, prafurile pe

care le inhalasem zi de zi, puteam lua absolut totul de la capăt. Din nou.

Din acel moment, pentru noi a început adevărata viaţă. Nu ştiu cum şi-n ce fel, prin ce minune ne-am cucerit iarăşi, pe măsură ce descopeream frumuseţea străduţelor din jurul Lipscanilor, pe care nu am încetat să ne plimbăm pînă în ultimele zile ale prieteniei noastre, cînd ea m-a anunţat că doreşte să se întoarcă în plicticosul ei orăşel de provincie. Cine te-a pus să-mi ieşi în cale, pe la concursuri de deşteptăciune, cînd toţi elevii conştiincioşi au emoţii, numai eu n-aveam, numai eu mă holbam la tine…

— Am visat azi-noapte că eram un fel de Dorian Gray. Frumos (pentru că eram bărbat). În camera cu pricina, unde Dorian încuiase oglinda, eu încuiasem hainele tale. Da, poţi să rîzi. Îmi pare rău că asta te amuză, dar chiar aşa se întîmpla. Iar tu erai un fel de stîrv care învia miraculos la atingerea luminii. Ştiu că toate bazaconiile astea se întîmplă din vina cărţilor, aşa cum se întîmplă, de fapt, şi în viaţă.

— Ai reuşit să scapi?

— Din cameră?

— Ei! Din vis, la vis mă refeream.

Pentru că ar fi fost prea frumos. În fond, ce ştia ea din tot ce se întîmplase cît fusesem plecată? Mai nimic. Din zgîrcenia cu care îi vorbeam despre aventurile mele, din bosumflările şi din arţăgoşenia cu care o întîmpinam uneori. Din foamea de autori bolnăvicioşi. Poate doar din astea să priceapă. Dar, în fond, ce dracu’ se petrecuse? Nu cu multă vreme în urmă, recitisem *René*. Puteam, ca din întîmplare, să i-o las pe noptiera de lîngă pat. Şi apoi, puţin cîte puţin, să-i strecor pe sub nas cam toate cărţile care mă urmăriseră pe mine, în care plonjasem cu ochii închişi, puteam să-i otrăvesc mintea cu visele mele livreşti şi cu droguri. Nu ştiu ce m-a oprit. Poate certitudinea, pe care o trăiam pentru prima oară, că iubeam *cu*

abjecţie fiinţa aceea slăbănoagă şi ştearsă din faţa mea. A mea.

Ne-am mutat în mansarda lui Alex. Şi am început să nu ne mai ferim. În fiecare zi, găseam cîte un prilej pentru a petrece şi, dacă oamenii nu mai puteau ţine pasul, noi în schimb mergeam tot înainte. Am poftă să repet: *au fost zilele cele mai frumoase*. Uneori, dădeam nas în nas cu imaginile noastre reflectate în vitrine. În figurile supte de oboseală şi de ierburile pe care le fumam seară de seară, în cearcănele orbitale, în vărsăturile de dimineaţă, în injecţiile ei de anemică, în haine mototolite, în somnul prelungit (mai mergeam încă la şcoală) vedeam clar, ca printr-un geam de cristal, sfîrşitul. Să vă spun cum arăta el:

era o carte pe care nu mai aveam chef s-o termin de citit; era un firicel de praf imperceptibil pe care mă chinuiam să-l prind cu mîna; era vizorul de la uşă sau gaura cheii; era receptorul prin găuricile căruia vocea mi se scurgea pe fir în jos; limbile ceasului, rotiţele, conductele de gaze, canalul de scurgere, măruntaiele televizorului, filamentul becului, contorul de electricitate (şi rotiţa zimţată care se învîrte); măruntaiele mele, atît de necunoscute şi de capricioase, mecanismul prin care funcţionam în lume; era o cecilie cam încruntată; era o carte pe care nu mai aveam chef s-o citesc.

Prietenii – nu dădeam doi bani pe nimeni! Ne înconjuraserăm de fonfăiţi şi sfîrşiseră prin a ne părăsi rînd pe rînd. De fapt, ce spun? La petrecerile noastre, cu care mă tot laud, nu eram decît noi două şi poveştile. Povesteam de ni se făcea greaţă. Poate şi de-aia am ajuns să ne săturăm una de alta, pentru că poveştile începuseră să ia locul gesturilor, dorinţei de sex, curiozităţii de a vedea cum mai e. După ce toată iarna am hălăduit pe acoperişul mansardei, patinînd pe suprafaţa oblică şi cochetînd cu înălţimea, vara, pe nişte călduri înfiorătoare, ne culcam pe tăblia

încinsă, înfăşurate în pături răcoroase. Tot acolo ne petreceam şi ziua, stînd tolănite şi învăţînd pentru examenele din sesiune. Într-o noapte însă, am început să o visez din nou pe Kiki.

My Sweetest Box

Gîndăcelul

Te-am privit după perdea, Kiki, se făcea
că te jucai fără să mă bagi în seamă, doar umerii
ţi-i mai zăream printre lacrimile de crocodil
umerii tăi ascuţiţi de păpuşă de plastic, uneori frumoşi – KIKI –
drag mi-a mai fost numele tău, burticica ta, buza de jos groasă, răsfrîntă,
pufuleţul galben de sub ureche şi de pe ceafă,
sunetul pantofilor tăi de lac păcănind pe cimentul
culoarelor,
singură, pe stradă, cu buzunarele goale,
flămînzeam, Kiki, gîndindu-mă la tine, singură,
ţineam pe încheietura mîinii
covrig cu mac în loc de brăţară,
murdărie sub unghii, pantofi scîlciaţi – drăcia dracului, oglinda din faţa mea
cu mutriţa ta în ea
reflectată. Te uitai strîmb la mine, poate chiar îmi scoteai limba,
vîrful rozaliu îţi ieşea oricum abia zărit
ca un *vino-ncoace*.
Nu mi-ai răspuns la scrisori, Kiki, nici
la telegrame de adio, ţi-ai înşirat peste tot parfumurile şi iubirea,
doar pe mine m-ai lăsat să mă gîndesc la bătrîneţe şi la altele,

la linia pămîntie dintre picioarele tale din care se căscau hăul,

stelele şi Calea Lactee, pe care mergeau agale gîndăcei lucioşi (*Tettigonia viridissima* **deschidea drumul, privindu-mă cu nişte ochi belicoşi; îi urma** *Graphosoma lineata*, **simpatică şi prietenoasă, fîlfîind uşurel din aripile înmuiate parcă-n oranjadă; şi apoi, ca o broşă,** *Ranatra linearis*, **împinsă din spate de** *Mantis religiosa*, **o simandicoasă şi-o închipuită, mi s-a părut pe atunci;**

şi mai era *Cetonia aurata*, **un muşteriu al viselor de după-amiază, din cămăruţa de chirpici, albă, în care gîngăniile îşi făcuseră colonie)**

la sfîrcurile tale – cratere vulcanice

prin care-mproşcai iubiri nătăfleţe – iubita lui Magritte nu e iubita mea e

altcineva, e o insectă, un miriapod cu răşchirăturile întinzîndu-se pofticios

spreeeee

Marthe, stînd aşa, goală puşcă, lîngă scaunul gol –

nici ea nu era iubita mea

nu e prietenă

nu e somnul de dimineaţă

nici cafeaua cu lapte – e o carte pe care cineva

mi-a întins-o cu bunăvoinţă şi-n timp ce se apropia regăseam

figura bosumflată a lui Kiki, corpul ei ca o scîndurică lîncezind resemnat

în aşteptarea buretelui clăbucit şi a apei, da, da.

Cine oare mi te-a furat?

Să fie omul-arc? să fie veioza de la capătul patului? Sau poate căpşunele de pe rochiţa şterpelită pe cînd tu dormeai?

Să fie ciupercile xilofage, pe care le întîlneam pe pielicica tînără a prunelor?

Deşi la fel de bine se putea, răzbunătoare, să te fi înghiţit frumoasele căldăruşe violacee (numite preţios şi *Aquilegia vulgaris*) **sau căpcăunele** *Paeonia peregrina*, **holbînd spre figurile noastre înverzite de mirare**

pistilul şi puricoasele stamine,

Nymphaeaceaeele **grăsane, cu aerul lor înşelător suav,**

oare ele să te fi ascuns sub frunzuliţa lătăreaţă pe care pluteau

gînditoare nevoie mare?

Mi-am înşurubat picioarele în caldarîm şi te-am ascultat

La revedere, *scrisoare* **şi alte cele…**

privindu-te cu ochii holbaţi de mînie, îmi venea să-ţi ţip *let it be*,

însă tu te jucai aşa de frumos cu şireturile bluzei mele, cu firicelele de păr care-mi atîrnau pe gît,

te prefăceai că-mi înlături scame imaginare,

îmi strîngeai mîna cu inel pe deget

şi zburaaaaaaaam pe deasupra acoperişurilor ne cuibăream

în vălătucii pufoşi, trăgeam cu ochiul la părinţi, ne jucam de-a v-aţi ascunselea

nu ploua niciodată, nu bătea vîntul, nu era frig.

Kiki.

Cînd am ajuns jos, pamponul îţi atîrna puţin într-o parte

şi pe obraz aveai cîteva fărîmiţe de biscuit, hmm…

Poţi să pleci, Kiki **şi Kiki şi-a luat zborul spre** $-\infty$**.**

Era tot ea, ca o bucată de plăcinţică tocmai scoasă din cuptor, ghemuită printre suratele ei, mă privea cu o privire bleagă, de parcă ar fi implorat iertare şi iubire. Ochii ei însă nu vorbeau şi, ca să

fiu sinceră şi să merg pînă la capăt, nici nu prea aveau ce să spună (dincolo de drăgălăşenie, Kiki era proastă foc!), dar mie îmi plăcea să-mi imaginez tot felul de mesaje subliminale, să-i văd vîrful sufletului (sub formă de bob de fasole) ieşindu-i prin irişii spălăciţi şi făcîndu-mi semne. Ha, ha! Niciodată nu a fost Alex mai dezumflată decît atunci cînd i-am povestit de păţaniile mele cu prietena din copilărie. Avea pe faţă o expresie de *Ei, şi?* care mă intimida în istorisirile minuţioase pe care atît de des eram tentată să i le fac.

— Bine, bine, şi care-i morala, unde-i chichiţa? Ar trebui să plîng? Ar trebui să-mi fac bagajele şi să plec? Să te-ascult mai departe? Nu, zău! se strîmba ea cu sictir în glas. Mai bine ai lăsa prostiile astea!

Nici acum nu am înţeles de ce o enervau atît de tare (şi atît de evident!) poveştile mele cu Kiki. În noua locuinţă în care de curînd ne mutaserăm, zilele erau numărate. Aveam mereu senzaţia (ciudată, ce să zic!) că totul era mult prea bine aranjat, înţelegerea noastră, mult prea bătătoare la ochi ca să nu-mi dea de gîndit. Şi cîtă dreptate mai aveam! Cine ar fi prevăzut, colcăind cu ochii închişi prin ditamai noianul de fericire, ce dezastru avea să vină? Curat dezastru de plictiseală!

A început doar cu artistul. A continuat mai apoi cu teologul ei infidel. Şi s-a sfîrşit cu chiu, cu vai la noi cînd, puse faţă în faţă, ne-am dat seama că nu mai aveam ce să ne spunem. Despre ce naiba să mai trăncăneşti? Ce poveşti să mai inventezi de s-o laşi cu gura căscată? Unde s-o mai duci? Ce să-i dai? Care să fie următorul gest? Cum să faci să te strecori pe uşă afară fără să te faci simţit? Să te tot duci, cu mintea aiurea, să nu trebuiască să te mai gîndeşti la ceva drăguţ, să nu te gîndeşti, să nu te uiţi la ceas, să nu inventezi scuze pentru „deprimeuri“, cum le spuneam atunci cînd eram vesele, să nu minţi, să nu înşeli, să nu furi clipele de singurătate, să nu rîvneşti la hoinăreala altuia,

chiar dacă nu crezi în altceva decît în tine, numai şi numai în tine etc.

De Renato nu m-am despărţit chiar uşor. Nu m-am despărţit deloc. Cînd am reuşit să zgîrii puţin cu gheara lumea aceea de sticlă, cînd am reuşit să scap seducţiei ei, credeam că nu voi mai scăpa niciodată. După multă vreme am îndrăznit să mă privesc în oglindă. Nu sînt o femeie frumoasă, dar ca în zilele acelea şi în cele care le-au urmat nu am fost şi nu voi fi niciodată: mai schimonosită, mai roasă de invidii şi îndoieli, mai colţuros decupată, cu nările arcuite în unghi ascuţit, cu ochii scobiţi şi lăcrimoşi, cu mîinile ca nişte scobitori, cu sprînceana dreaptă zvîcnind din vreme în vreme nervos, în fine, nici nu ştiu de ce mai înşir toate bazaconiile astea!

Seara, cînd reuşeam să mă smulg ispitei de a colinda cu golanii lui Renato prin Lipscani, prin cîrciumi, rămîneam acasă, ghemuită în plăpumi (şi era o frigăraie de nu vă pot povesti!). Cu picioarele la gură, trăgeam ca o disperată din ţigările pe care reuşeam să i le şterpelesc din buzunare şi pentru care a doua zi, sau chiar în noaptea respectivă, cînd se întorcea aburit, puţind a sex de la o poştă, cu pantalonii pătaţi, ne certam ca nişte apucaţi, sculînd aproape toată casa în picioare. Jumătate ameţită, jumătate amorţită, sfîrşeam mai tot timpul masturbîndu-mă, cu ochii fixaţi în tavan, cu buricul degetului rostogolindu-se pe bucăţica de carne vineţie, pe ritmul unei melodii pe care mi-o tot fredonam în cap… iubirea, ca o fîşneaţă (nu curtezană, nici nepreţuitele tipese sau nimfetele alunecoase şi crude), îmi scurtcircuita terminaţiile nervoase, îmi trimitea semnale în unghiile boante cu care continuam, pe firul amintirii, să rîcîi piei imaginare. Iubirea, cu construcţii funambuleşti, ridicate din corpuri vii, eviscerate de orice fel de bazaconii, trăitoare în vise de ciocolată şi-n faguri de zmeură, mereu trăitoare… În vremea aceea, ştiam prea bine, Alex stătea în cameră şi bocea

înăbuşit, cu sticla la piciorul patului. Îmi spuneau prietenii, încercam s-o mai văd şi eu cu ochii minţii, cum bea porceşte pînă îşi pierdea cunoştinţa, cum refuza să mai vadă pe cineva, cum înghiţea pastilă după pastilă şi se arunca înapoi în pat cu privirea sticloasă, cu un firicel de salivă atîrnîndu-i strîmb în colţul gurii – Kiki –, cu degetele tremurîndu-i pe cuvertura jegoasă.

— Ţi s-a urît cu binele? Nu mai ai chef de viaţă? Ai grijă, că te bat de te caci pe tine. Ai auzit? Tîrfă ordinară, crezi că, dacă mă ameninţi cu baliverne din astea, chiar o să mă doară undeva? Mă doare direct în cur, auzi, direct în cur! Şi acum, marş de-aici!

Mai auzisem că întîlnise, prin nu ştiu ce întîmplare ciudată, pe cineva. Un tip, care o învăţa să-şi facă cruci şi alte tîmpenii. Apoi am auzit altceva, că plecase într-adevăr în orăşelul ei, la părinţi, la refacere şi aer curat. Iar eu, tîrîndu-mă în patru labe prin apartamentul împuţit al lui Renato, vomitîndu-mi şi maţele după ţigările alea împuţite, care mă făceau să văd mai frumos împuţita de viaţă. Mare scofală!

șase

Miros de cafea

Stătea tolănită pe fotoliu, cu picioarele cocoţate pe măsuţa din faţa ei.

— Ei, şi?… Apoi, învîrtind şuviţa de păr pe deget: Cred că mi-ai mai spus chestiile astea de o mie de ori. S-a gîndit puţin. Nu-mi place deloc. Stai acolo, departe, te lamentezi mereu, faci din ţînţar armăsar, nu-mi place.

— Mă rog, vreau să-ţi spun că m-am hotărît în cele din urmă să mă mărit.

— Ceeeee? Kiki scoase un sunet înfundat, ca şi cînd ar fi rîs. Nu mă-nnebuni. Da' de unde l-ai scos pe acest mire miraculos? Unde naiba l-ai găsit? Se-ndreptă în fotoliu şi-şi întinse mîna spre cana de cafea, dar o lăsă imediat. Ce dracu' se-ntîmplă?

— Ţi-am mai spus în mai multe rînduri. L-am întîlnit pe tipul ăsta…

Kiki puse receptorul în furcă, încet, ca şi cînd n-ar fi vrut să trezească pe cineva. Îşi strînse picioarele sub ea şi respiră adînc. **Arabescuri, dale de piatră, pămînt răscolit cu talpa, striaţii, faţă lungă, fără poftă, încă o ţigară, ultima, Kiki, s-a cam dus, tinereţe, şi bătrîneţea înainte, Alex, cu verighetă pe deget, şi rochie de mireasă, s-a dus studenţia, iubita…**

Femeia se lasă pe spate şi respiră adînc. Cu ochiul mare se holbează pe gaura cheii, în camera alăturată. Pe şanţul unui rid merge un gîndac. Din cînd în cînd, se opreşte şi mişcă din crăcane. Ochiul clipeşte, semnalizează. Femeia se îndepărtează puţin. Are gura strînsă, a scîrbă. Ce dracu' s-a-ntîmplat, hă? Ai fost supusă şi te-au călărit toţi neghiobii, te-ai vîndut pentru un acoperiş, femeie, pentru atîta rahat de lucru? Ce chestie! Asta chiar n-am mai auzit-o! Oamenii se

îngrămădesc în jurul ei. Hei, vezi că ţi se plimbă un gîndac pe faţă. Ia uite ce mai rid! Babo! Dar ea stă, nepăsătoare. Nu dau un ban găurit pe prostiile astea. Am tot timpul înainte. Mă doare-n cur! Aşa să ştiţi! Piciorul se mişcă într-o parte, piciorul se mişcă în cealaltă parte. Corpul, de la ţîţe-n jos, pulsează ca o inimă. Emoţionată, femeia se plînge: Nu văd nimic prin gaura asta întunecoasă, nu văd nimic! În cameră e întuneric, iar fotoliul cu Kiki abia se vede. Ceşcuţa de cafea a rămas nebăută, de aceea, în încăpere s-a răspîndit un miros ispititor amestecat cu un iz de transpiraţie. Kiki stă cu ochii pe pereţi şi se gîndeşte la Alex, la ce rochie de mireasă o să-şi aleagă, la ce cadou o să-i ia, diverse. Se mira încă de cum se hotărîse aşa, brusc, să se mărite. Era curioasă să-i vadă hăndrălăul. Asta în special! Se-ntinse spre pachetul de ţigări şi luă una cu vîrful degetelor. De mîine mă las. La naiba, au ajuns să-mi pută hainele îngrozitor. Babornița văzu dincolo de gaura cheii o luminiţă. Kiki trăgea vîrtos din ţigară, ambalîndu-se. Puse mîna pe telefon şi o sună pe Alex.

— Auzi, da' ce-ţi veni cu chestia asta, cu măritişul? Unde l-ai cunoscut?

— Păi, ţi-am mai zis, e din oraş şi e prieten cu frate-miu. Cam asta e. Nu e mare brînză, dar m-am săturat, nu mai am chef să stau cu ai mei. Şi nu mai am chef să umblu nici aiurea. Aici, viaţa e mai nasoală. Chicoteşte. O aude pe Kiki dregîndu-şi vocea dincolo. Sper că nu eşti supărată…

— Aaaa, nuuuuu… făcu Kiki pe un ton prefăcut. Stai liniştită. Întrebam şi eu aşa. Te las.

Ochiul se îndepărtează de gaură. Gîndăcelul a ajuns la colţul gurii şi dă să intre. Babornița începe să schelălăie şi să dea din mîini. Se agită. Nu-mi pasă, mie nu-mi pasă de nimic. M-aţi auzit, mă doare-n cur de voi!

Apoi dă să se ridice. Ar mai avea ceva de spus, da' mai bine lasă. Îşi aruncă o privire pe fereastră. Afară, sub felinarul care-i bătea exact în cameră,

se vedeau picăturile de apă, mărite, în cădere liberă pe asfalt. În casa de vizavi, siluetele de după perdea se agitau. Kiki îşi şterse gura cu dosul mîinii. În fine… Deschise televizorul şi începu să se uite fără interes. Adică, credeţi-mă, chiar se vedea că nu are chef de privit. Renato ieşi din baie.

— Cu cine-ai vorbit, ă?

Se ghemui la picioarele ei şi din umbra enormă de pe perete nu mai rămase decît o pată înfundată. Îi puse mîinile ude pe pulpe. Apoi, cu chef de fut, începu s-o pipăie. Ea, în silă:

— Hai, hai – Kiki dă cu repeziciune din mînă. E cam devreme, nu crezi?

Avea un stil! Numai ea ştia să expedieze aşa pe cineva. Îşi cocoţase picioarele pe fotoliu, ca să fie mai convingătoare şi, cum stătea aşa, cu tricoul întins peste genunchi, Renato apucă să-i vadă, ieşite prin chiloţi, cîteva firişoare de păr negru. Se aplecă brusc şi-şi băgă capul între coapsele ei. Însă, enervată la culme, Kiki începu să urle, să-l bălăcărească şi-şi înfipse mîinile în părul lui. Trase de el cu putere.

— Te omor, gîfîi ea, dacă te mai atingi de mine, te omor…

Baborniţa chiţcăi. A căutat-o cu lumînarea. Adică, de ce stătuse în poziţia aia aţîţătoare, dacă nu-i trebuia… mă rog. Pe bărbia babei cobora firicelul de salivă care se întîlni cu gîndacul. Acesta din urmă s-a dat puţin la o parte, ca să-i facă loc. Întîmplător, firicelul făcu aceeaşi mişcare şi se ciocniră. Baba scoase un urlet monstruos. Kiki zăcea cu fruntea-n sus, cu ochii deschişi, tricoul tras pînă sub sîni. Firicelul îşi urma drumul nestingherit, pe sub bărbie-n jos.

— Cred c-ar trebui să mă spăl, se gîndi Kiki sau, cel puţin, asta e ce-a spus cu voce tare.

— Ascultă, părerea mea e că ţi-ai cam luat-o-n cap. Plec. Şi de data asta chiar să nu mai încerci să mă opreşti. S-a terminat.

— Cum adică, sări Kiki ca arsă, cum adică pleci? N-ai să pleci şi, chiar dac-o să pleci acum, o să vezi, o să te întorci. Iar tu, babo, cară-te de aici!

Baborniţa căscă ochii. Da' cu ea ce mai avea, că doar nu ea, baba, o pocnise şi-i desfăcuse cracii, să-i bage cu de-a sila dirijabilul… Baba se îndepărtă, lipindu-se de perete. Kiki rămase descumpănită cîteva secunde. Nu avea chef să se despartă de Renato. Apoi, la drept vorbind, nici nu prea avea din ce să se întreţină singură. Cum avea să reziste? Din ce avea să trăiască? Kiki se repezi ca o vijelie pe scări în jos, după Renato. Nu putea înghiţi cu nici un chip ideea că va rămîne singură. Papucii o împiedicau să fugă, îi aruncă pe drum, dar făcu o mişcare greşită şi se pomeni lăţită pe asfalt. S-a adunat de pe jos cu ochii înlăcrimaţi, şi-a părăsit papucii în mijlocul drumului şi a pornit-o în picioarele goale, hotărîtă să-l aducă pe Renato înapoi. Dar, cu cît înainta, cu atît disperarea i se strîngea ca un nod în stomac: **dacă rămînea singură, dacă Renato nu se va mai întoarce niciodată, dacă Alex se va mărita într-adevăr, dacă o va uita, ce se va face?** Şi, dacă vă închipuiţi că astea sînt nişte întrebări uşoare pentru o jumatefată-jumatefemeie, vă-nşelaţi, v-o spun drept. Aşa a colindat Kiki mai multe ore pe întortocheatele străduţe ale Bucureştilor, fără să ştie unde este sau încotro se îndreaptă. Singurul gînd era că trebuie să-şi recupereze iubitul.

— Pur şi simplu, nu mai puteam bate cu mintea dincolo de a doua zi, avea să-i povestească mai tîrziu ea lui Alex.

În cele din urmă, obosită frîntă, s-a întors acasă. Acolo l-a găsit pe Renato sforăind încet, tolănit pe pat, cu bocancii plini de noroi. Primul gînd a fost să se bucure. Apoi, cu mintea aburită, s-a aruncat lîngă el. Îi era cam jenă. Prin minte i se plimbau tot felul de gînduri. De pildă, că de mîine avea să se schimbe, că se va purta altfel, că va încerca, de mîine, să privească viaţa cu mai multă seriozitate,

poate că va încerca şi ea să pună capăt acestei nebunii. Cu inima bătîndu-i repede, să-i iasă din piept, Kiki aştepta să adoarmă. Vedea dincolo de gaura cheii ochiul baborniţei căscînd de somn. He, he, se gîndea ea, şi tu eşti cam agitată.

A doua zi, Renato a plecat la muncă, Kiki, la fel. Stătea agăţată de bara din troleibuz, înghiontită de puhoiul de oameni. În orele dimineţii, orice mijloc de transport ai lua te prinde în înghesuială. Asta măreşte supărarea. Şi apoi, mai sînt şi afişele alea inepte, cu reclame şi inscripţii tîmpite (ca la facultate, în budele jegoase, se gîndi ea), nimic nu te înviorează.

— Coborîţi la prima?

— Nu, nu, zise Kiki şi întoarse capul într-o parte. Ar fi vrut să mai lenevească un pic în pat, simţea pleoapele grele cum îi cad şi somnul strîngînd-o din toate părţile. Se trezi pe scaun, obosită deja, iar filmul călătoriei derulîndu-se acum mai repede. De nu s-ar mai termina, se gîndi ea şi, în acelaşi moment, luă hotărîrea să plece, s-o oprească pe Alex, dar care Alex, care dintre ele, ce putea să-i spună mai bine ca s-o convingă? Cînd Alex s-a hotărît să se întoarcă în orăşelul ei natal, de pildă, Kiki s-a pierdut cu firea. A simţit că trebuie să ia o hotărîre importantă. Asta era greu, aşa că s-a gîndit la un exemplu. S-a gîndit la Sergiu. Adică, dacă va păţi ca el? Era gata să renunţe la micile plăceri ale vieţii domnişoreşti? La ce visa prin ochii mamei ei cuminţi? La mariaj şi casă, cu verandă şi ghivece de flori la fereşti? Acum să te văd, iubita mea Kiki, îi şopteau insinuos buzele roşietice ale lui Alex. O să-ţi iau prietena, sora şi iubita şi o să plecăm toate trei în oraşul de provincie de unde-am venit. Ce s-a mai perpelit Kiki! Cîte calcule nu şi-a mai făcut! Ba au avut şi o discuţie. Nimic nu a făcut-o pe Alex să se răzgîndească. Kiki, pentru prima oară, părea să se îndoiască.

— De ce nu mai rămîi măcar un an, cît să-ţi termini facultatea? Ce-i aşa de rău să rămîi în Bucureşti? Şi apoi, rîse Kiki răutăcioasă, nu prea văd ce-ai să faci în rahatul ăla de provincie.

Alex se aplecă spre ea şi, cu milă, mi s-a părut, în ochi, a sărutat-o pe gură, cu căldură. Habar n-ai, părea ea să spună. Apoi i-a mîngîiat sînii ţuguiaţi, i-a atins cu buricul degetelor sfîrcurile, a tresărit, aha, s-a gîndit Kiki, nu eşti gata încă să te desparţi de mine, mai ai pînă acolo. Lui Alex îi luceau ochii de parcă s-ar fi drogat.

— Te-ai drogat? a întrebat-o Kiki.

— Păi, de ce?

Kiki a dat din umeri.

— Nu ştiu, aşa pari, nu eşti tu. Nu ştiu ce să zic, a susurat ea, gîdilată.

Alex i s-a aşezat la picioare şi şi-a pus capul pe genunchi.

— Mai ţii minte…

Nici una nu a înţeles ce ar fi trebuit să-şi aducă aminte. Nu mai înţelegeau nimic. Nu aveau, cred, unde să se ducă. Dacă ar fi mărturisit că se iubeau una pe alta, ar fi părut caraghioase. De fapt, cel mai probabil, nici măcar nu ne iubeam, era mai mult ameţeala din amestecul de *joint* şi bere. Pe vremea aia ne ameţeam foarte des şi, de cele mai multe ori, ieşeau combinaţii foarte dubioase. Pe măsură ce trecea timpul, ea părea că se îndreaptă spre bărbăţoşenie. Dirijabilul plutea între noi, ameninţător. Începuserăm să vorbim în limbaj de cartier şi altele, semn că ne trecuseră din fandoseli. Iar Alex, din mimoza de pe vremuri, nu mai păstra nimic decît gesturile drăgăstoase pentru mine. Încă nu ştiam ce înseamnă aia să te „fî“ cu o gagică. Făceam mai întîi teste în minte. Din pudoare şi dintr-un respect aproape sacru, nu îndrăzneam să ne închiriem cîteva pornografii şi să ne lămurim cum vine treaba pe viu. Iar instinctul, de data asta, ne-a înşelat. Nu ne conducea deloc unde ne purtau dorinţele. Dragostea asta, amestecată cu sex şi

ruşine, e jalnică. Kiki gîndea ca un om mare. Dar, în după-amiaza cu pricina, Alex se arătase mai deschisă experimentelor ca oricînd. Încerca să mă vrăjească. Pusese muzica noastră preferată (o chestie din Peru) şi se fîţîia de colo-colo prin cameră, cu ţigara-n vîrful buzelor. Nu se uita la mine decît în treacăt. Apoi a-nceput să-mi zîmbească ciudat.

— Nu dansezi?

— Niet, niet, nu sînt în muud (ţuguindu-mi buzele).

Dar fiindcă mă trăgea de mînă…

— E, hai, bine, dă-mi puţin clondirul ăla şi s-o punem de-un dans.

Am tras o duşcă din sticla de vin roşu, dar am simţit că mă lasă puterile şi m-am întins la loc pe canapea. Camera a început brusc să se-nvîrtă, iar maşinuţa cobora pe şine cu viteza fulgerului. Alex s-a aruncat deasupra şi a început să chiuie. N-am zis nimic, deşi părea că apasă cu sute de kilograme, chiar am vrut s-o întreb de unde naiba e aşa de grea, dar m-am gîndit că aş putea-o necăji.

— Alex, zău, dă-te jos, mă sufoci.

Dar ea se zvîrcolea în continuare şi, la un moment dat, mi-a prins mîinile şi şi-a apropiat buzele de gîtul meu, şi a început să mă lingă pe sub lobul urechii, cu precizie de profesionistă, parcă fără plăcere, doar cu o lascivitate nemaivăzută. M-am lăsat moale sub greutatea ei şi am început să respir normal, ca prin somn. Simţeam greaţă multă şi multă plăcere. Erau de toate acolo, nici măcar acum nu pot povesti! Ce să mai spun, Alex s-a-ntrecut pe sine. Şi fornăia puţin, cu gura întredeschisă, de parcă ar fi alergat. Am închis ochii. Aşteptam să văd ce o să se întîmple. Adică, ăăă, o s-o facem pînă la urmă sau nu. Am închis ochii.

Kiki, albă ca varul, s-a dat jos din pat. A privit pe fereastră la becul care bătea în cameră şi a scos

un oftat. Apoi a ridicat din umeri. Renato a întrebat:

— Ce-i, nu ţi-o fi plăcut?

Dar Kiki a rămas aşa, ca prostită, cu picioarele înfipte în covor. S-a dus la baie şi şi-a deschis dulăpiorul cu borcănaşe inscripţionate. A luat cu vîrful degetelor un tampon, l-a umezit cu lapte demachiant şi a început să frece bine ochiul. Dar ochiul s-a întors şi a-nceput să se rotească ca un titirez.

Maria Callas a murit de inimă, în 19…, şi uite-aşa, aventură, plăcere, pescuit, vînătoare, prostioare, plăcere şi vînătoare.

A doua zi m-am îmbrăcat gros, fiindcă afară ploua de mama focului, şi m-am îndreptat spre metrou. Nu ştiam foarte bine dacă „maestrul“ mă va primi. Nu cred că ştiţi măcar jumătate din emoţia care mă sugruma în drum spre casa de pe strada Dr. Lister. Voiam neapărat să mă duc cu cîteva idei deştepte la mine, să nu mă fac cumva de rîs. Pesemne nu aveţi idee ce înseamnă pentru o… cum să-i zic, învăţăcea, probabil, căci o merit, să meargă în vizită la un „om mare“. Moare de frică şi de dorinţa de a-i da peste bot. Dar ce-i ăsta, jurnal? Pe naiba, la ora 9 dimineaţa, Renato sforăia încă în pat, cu picioarele ieşite pe-afară, şi visa la secretul fericirii. Am luat-o pe jos de la Universitate spre Piaţa Operei. Pe drum, furată de nişte vitrine, am intrat să probez cîte ceva. Am dat chiar peste o bluză roşie şi mi-am adus aminte de spusele maestrului: „O fată tînără ca mata ar trebui să se îmbrace numa’n roşu“. Am plecat atunci foarte emoţionată, luînd-o ca pe un compliment făcut cu reproş. Nu mai ştiu exact cum am dat de ea, dar, odată intrată în cabină ca s-o probez, bluziţa roşie m-a vrăjit. Am îmbrăcat-o mai întîi cu frică, apoi, fiindcă mi se părea că mă prinde de minune, m-am învîrtit în vîrful picioarelor, plină de admiraţie. Mai ţin minte doar că, la lumina aia palidă, de neon, am văzut doi obraji aproape

bătrînicioşi. Mi-am îngrămădit bluza pe sub tricoul lălîu, am ieşit din cabină şi am întrebat-o pe vînzătoare cît costă rochia cu volănaşe expusă în vitrină. Vînzătoarea a fost foarte amabilă, chiar mi-a dat jos înzorzonata rochie, ca să văd cum îmi stă. Nu înceta să mă asigure că e făcută pentru mine. Am strîmbat din nas şi am părăsit magazinul, cu bluza roşie lipită de piele. Am intrat în primul gang, unde am scăpat de tricoul de deasupra. Bluza a-nceput să respire în voie. M-am oglindit prin toate vitrinele. Eram foarte mulţumită. Şi, abia acum, m-am simţit pregătită să dau ochii, aşa cum trebuie, cu maestrul.

E foarte greu să fii tînăr şi ambiţios. Cel puţin, aşa m-am simţit eu vreme îndelungată. Lui Renato nu-i puteam mărturisi toate aceste frămîntări, pe care mi le-ar fi putut specula în certurile noastre dese. Cînd l-am întîlnit pe maestru, mi s-a părut că-l prind pe dumnezeu de-un picior. Cunoscusem mai mulţi artişti, dar el părea făcut pentru mintea mea sucită. Mi-a dat, nu ştiu cum să zic, mi-a dat şansa să mă port normal, fetiţeşte, uneori chiar mă îndemna să fiu stupidă, adică să fiu „omenoasă“. Nu m-a amăgit cu vorbe dulci. Ca să vă explic mai bine, în visele mele de glorie, ascunse, mă vedeam o mare scriitoare. Încercasem şi cu desenul, dar mă atrăgea mai mult scrisul. De cînd mă ştiu, singurul lucru pe care-l fac cu plăcere e să citesc. Cînd i-am dus cîteva dintre creaţiile mele, maestrul m-a îndemnat să „facem“ o pipă, după care a recunoscut cinstit că nu i-a plăcut o iotă din ce scrisesem acolo.

— Dacă vrei să fim prieteni, trebuie să-ţi spun ce cred. Iar eu cred că nu vei fi niciodată o scriitoare bună. Poate una mediocră, cum sînt toţi cei care-mi trimit maldărele astea de manuscrise. Şi, să mă crezi, am cu tonele. Mi-aş pierde şi ăştia cîţiva ani cît mai am de trăit dacă aş sta să citesc toată maculatura. Dar cu tine simt, aşa, nevoia să fiu cinstit. Nu te pot îndemna să te apuci de nimic

special, dar cred că ai putea să fii o bună cititoare. Ai miros. Aşa că, dacă vrei, cînd o să-mi mai aducă mironosiţii ăştia manuscrise, eu o să le cer bani pe citit şi ţi le dau ţie. Tu urmează să-mi scrii pe o hîrtiuţă, sumar, impresiile tale şi capeţi banii. Nu cred că o să cîştigi mult, dar îţi vor ajunge cît să trăieşti decent. Ce zici?

Am rămas cu gura căscată, vă spun drept. Nu mă aşteptam în primul rînd să fie atît de franc cu mine. M-am întors acasă, am tras o ceartă zdravănă cu Renato, de s-au zguduit pereţii, după care m-am cocoţat în pat, plînsă. Voiam să mă despart de el. Aveam senzaţia că numai Renato poartă vina eşecului meu răsunător. Şi, recunosc, îl uram puţin şi pe maestru. Dar de-atunci trăiesc din citit. Veţi rîde, ştiu, pare greu de crezut. Cînd Renato a plecat de-acasă, mofluz, m-am ridicat tiptil, m-am îndreptat hoţeşte spre Mac-ul vechi, care hîrîia din rărunchi şi am început să derulez încet, pe ecranul luminos, textul pieirii mele. Atunci mi-au lăcrimat ochii cu adevărat, adică de oboseală şi parcă pregătiţi pentru noua lor viaţă. O uitasem definitiv pe Alex. M-am întors în pat şi mi-am pus capul pe pernă şi am adormit.

Love Me Tender

Dragă Alex, preafrumoasă regină a codrilor verzi şi a mărăcinişurilor, am tot aşteptat ca o nebună un semn de la tine. Voiam să-ţi spun (ardeam, de fapt) că sînt îndrăgostită lulea.

După ce m-am despărţit de Renato, am rămas singură cuc. Nu eu am pus punct relaţiei noastre, ci el, cărîndu-se cu o gagică ţîţoasă. Parc-am mai spus asta o dată. Într-o seară, cum stăteam eu aşa, uitîndu-mă la televizor fără chef, aud un ţîrîit la uşă. Nu aşteptam pe nimeni. De fapt, ca s-o spun de-a dreptul, nici nu m-am mai uitat pe vizor.

Aveam un sentiment straniu, ca în primăvara romană a doamnei nu ştiu cum, cînd „Vivien Leigh“ îl lasă pe vagabond să-i intre în casă, ştiind că are s-o omoare, aveam acest sentiment de abandon, de demisie de la voinţa de a mă mai apăra. Maestrul, în pragul uşii, avea o figură tînără, chiar foarte tînără, şi zîmbăreaţă.

— Hello, mi-a zis el pe un ton detaşat şi a intrat pe lîngă mine.

Am închis uşa, dar nu mă puteam gîndi decît dacă în sufrageria înghesuită era destul de curat pentru ochii înaltului oaspete. După ce a dat un ocol de inspecţie, a luat cele cîteva haine trîntite pe fotoliu, le-a pus jos, pe covor, şi s-a aşezat.

— Nu vreţi o cafea? am bîiguit eu, cam emoţionată.

— O cafea şi o ţigară. Ştiu că fumezi ca o şerpoaică, aşa că pune, te rog, pachetul la bătaie.

A scos dintr-o pungă de hîrtie o sticlă de whisky.

— Şi adu şi nişte pahare, ca s-o facem lată.

Simţeam în vocea lui supărare. Şi-a lăsat capul chelios pe spate, clătinîndu-l. Aveam senzaţia că e nemulţumit de ceva. Apoi mi-a fost frică:

— Sînteţi supărat pe mine, maestre?

El m-a privit de parcă atunci mă vedea prima oară. Am rămas îndoită, pe fotoliul din faţa lui, şi am continuat să mă uit în pahar.

— Stai singură? m-a întrebat cu o voce care mi-a sunat libidinos în ureche.

Am căscat ochii la el. Avea aceeaşi faţă blîndă. A scos dintr-o paporniţă cu care venise pe umăr şi pe care abia acum i-o remarcam un manuscris groscior. L-a trîntit pe masă, parcă în silă. Eu mă bucuram, pentru mine soseau banii. Dar el s-a aplecat, stupid, cred şi eu, şi mi-a pus uşor mîna pe genunchi.

— Te descurci singură? Dacă vrei, te ajut eu. Îţi dau tot ce vrei.

— Cum adică? am întrebat din ce în ce mai mirată.

Maestrul a dat din mînă şi şi-a turnat whisky în pahar. După ce a dat paharul peste cap, şi-a mai turnat unul. L-am imitat. Te-ai fi prăpădit de rîs dacă mă vedeai. Te sunasem chiar în după-amiaza aia şi-mi răspunsese o voce de bărbat. M-am bosumflat. Mai exact, mă simţeam foarte singură şi numai gîndul că tu aveai pe cineva cu care să chicoteşti, să-ţi dai ochii peste cap, să te pupi, pe cineva căruia să-i gîdili cu vîrful limbii lobul urechii, mă cam întorcea pe dos. Maestrul a început să mă curteze. Nu prea înţelegeam ce are de gînd. M-am îmbătat uşor în seara aceea. Dar nu m-a atins, nu a „profitat de mine“. M-am gîndit chiar să mă culc cu el. În fond, de ce nu, ce mai aveam de pierdut decît plăcerea plictisului, care s-ar fi dus şi el ca un fum. Dar, de fapt, am stat şi-am vorbit despre cărţi şi literaturicale. Mi-a povestit cum erau în tinereţe, cum scriau jurnale şi şi le citeau imediat, curioşi să se vadă cum apar în ochii Celuilalt. Ehe, vremuri cînd dintr-o carte puteai să-ţi iei o casă. El privea nostalgic în depărtare, iar eu mai înghiţeam o duşcă de alcool.

— Să-mi spui dacă te-ai plictisit.

— A, nu, dădeam eu politicos din cap, nici vorbă, spuneţi mai departe.

El se hlizea.

— Tare mai eşti fricoasă!

Iar eu mă burzuluiam. Nu sînt sigură de ce voia să-mi zică. Nici nu ştiu dacă voia să mă jignească sau era pur şi simplu un fel al lui de-a vorbi. Apoi, după ce şi-a terminat paharul, a plecat urîndu-mi pe un ton demodat noapte bună. M-am simţit ca o domnişoară de pension!

Dimineaţa m-am trezit mahmură, ca pe vremea cînd beam împreună şi ne matoleam rău. Mi-am adus aminte de o primăvară în care se organizase nu ştiu ce sărbătoare a Bucureştilor. Am ieşit cu mai multe gagici la

benchetuială. Cum făceam de obicei, adunam o mulţime de găligani în jurul nostru. Pe-atunci, un client fidel era Renato cel bărbos. Dar, fiindcă mai mult tăcea, vorbeam în special cu un prieten de-al lui, miop, cu un păr creţ şi lînos. Era urîţel, dar avea o minte care mi se părea strălucitoare. Iar mie-mi plăcea îndeosebi să fac pe deşteapta. Ştiam că, aruncînd floricele din vîrful buzelor, băieţii vor veni puţin cîte puţin, ca atraşi de lumina de bec. Alex era mai înţelegătoare, deloc geloasă. Mă lăsa să pălăvrăgesc cu Intelectualul ore-n şir. Dar pe seară ştia că-mi pierd răbdarea şi că ard să mă distrez. Era tot ce vedeam în faţa ochilor: Marea Zbenguială. Cu băutură, ţigări şi, cîteodată, în mod excepţional, haşiş. Nu m-am ameţit niciodată de la droguri, nu am plutit. Dar m-am prefăcut de multe ori „luată“, ca să fiu în ton cu euforia generală. În momentele acelea, să nu rîdeţi, revenea visul cu debaraua şi toată cuibăreala plăcută, de burtă şi de întuneric. Ştiu teoriile. Regresie şi tîmpenii deştepte. Dar visul meu, cu ochi deschişi, depăşeşte orice deşteptăciune. Dacă l-aţi putea vedea şi voi… La festivalul Bucureştilor ne-am îmbătat, eu şi Alex, vreau să zic, ca niciodată. Lipscanii deveniseră un fel de labirint în care, ca nişte şoricei, căutam supravieţuirea, adică bodegile cu bere gratis. Prietenul intelectual părea deconcertat. Nu mă mai văzuse aşa şi arăta ca un om stînjenit. Am luat-o pe Alex şi am început, ritualic aproape, să hoinărim. Renato se ţinea, cîine credincios, după noi. E caraghios, dar simţeam vinovăţia-n gît. Iar Renato, urmărindu-ne aşa disperat, era căderea mea care mă urmărea. De fapt, e greu să explic ce-am simţit atunci. Am tras-o pe Alex într-un intrînd şi ne-am sărutat, ne-am mîngîiat în călduri, i-am prins mîinile şi, habar n-am de ce, i le-am strîns cu dragoste pierdută. Renato ne

aştepta după colţ. A stat cuminte. Alex mi-a spus atunci că i-e rău şi că-i vine să vomite. Am lăsat-o singură, fiindcă nici eu nu mă simţeam prea bine, şi am plecat cu Renato mai departe. Şi, deodată, am zărit într-o vitrină o păpuşă care semăna cu mine. Chiar eu am văzut-o, nu mi-a spus nimeni de ea. Mi-am dat seama pe loc că nu-i bine.

— Auzi, i-am zis lui Renato ca într-o doară, nu ţi se pare că păpuşa din geam seamănă cu mine? Nu-i caraghios?

Renato a privit spre ea aburit şi apoi a rîs. Nu era de acord. „Aiurezi!“, mi-a zis şi am mers mai departe. Dar tu, Kiki, mi-ai făcut atunci cu ochiul.

Table of Contents

unu. Renato
doi. Renato și bucătăria
trei. Rubicub
patru. Ecstasy
cinci. Ce mai faci?
șase. Miros de cafea

Table of Contents

unu. Renato 6
doi. Renato şi bucătăria 21
trei. Rubicub 45
patru. Ecstasy 64
cinci. Ce mai faci? 97
şase. Miros de cafea 107